

HON NA BESTII

Marek Řezanka

Praha 2021

SDÍLENÁ LITERATURA

www.romanyzdarma.cz

Tento pokus o **sdílenou literaturu** posílejte, prosím, dál.

Pokud usoudíte, že napsaný text byl pro vás natolik zajímavý a čtivý, že byste byli ochotni ho finančně ohodnotit, pošlete autorovi na číslo konta

152 180 40 33/0800 dvacet korun.

Jde o nový směr v přijímání literatury bez mezičlánků a nutných nákladů. Autorům i čtenářům by se tento způsob mohl stát časem přijatelný.

M.V. Řezanka

Hon na bestii

(Názvy obcí jako jsou Kočerady, Vrnotín, Trupohlavy, Haluznice či Dryákov jsou smyšlené, stejně jako celý tento příběh a postavy v něm uvedené.)

Předehra

Haluznice u Kočerad jsou poměrně nevýznamnou obcí nedaleko Prahy. Z dříve poklidné vesničky se v posledních letech přeměnily v satelit pro bohaté, kteří nechtěli žít přímo v hlavním městě, ale toužili být v jeho blízkosti.

Duben roku 2016 začal poměrně vydatnými přeháňkami. Po zimě přicházelo jaro, ale teplotami se blížilo již téměř létu. Lidé odhazovali šály a kabáty – a asfaltové cesty zaplnili cyklisti a mládež na kolečkových bruslích v šortkách a tričku.

Karel Nevřel byl penzista, který každé ráno venčil svého jezevčíka. Minulý měsíc oslavil sedmdesátiny. Jako vdovec žil již patnáct let. Podruhé se nikdy neoženil. Poté, co obě jeho děti, starší dcera a syn, založily vlastní rodiny, žil samotářským způsobem života.

Jeho domek patřil k těm několika málo původně zachovalým, které ještě neustoupily podnikatelskému baroku. Ne, že by zájemci o koupi jeho domku nebyli. Odmítal ho prodat. Nemínil se na stará kolena stěhovat. Má svou zahrádku – a víc nepotřebuje.

„Barte, nech toho“, rozkřikl se na psa, který olizoval nějaký fujtajbl. To pan Nevřel nesnášel. Znal hned několik známých, co přesně takto o svého čtyřnohého miláčka přišli. Lidských zrud, jež těší trávit psy a kočky, je bohužel všude až moc.

Bart si z páníčkova volání evidentně nic nedělal. Jenom zaštěkal na znamení, že není přece blbej – a jed by nepozřel.

V parčíku se konečně dočkal trocha svobody. Zbaven vodítka se nadšeně rozeběhl, aby uvítal nové kamarády.

Zatím tu ale byli sami. Nikde nikdo. A tak se Bart rozeběhl dolů k potoku.

Jeho pán, který se již nepohyboval dvakrát nejlépe, měl co dělat, aby se k němu aspoň přiblížil.

To již ale Bart štěkal jako pomínutý. „Co děláš, potvoro“, dobromyslně zabručel pan Nevřel. „Máš tam kočku, nebo co je?“

To už si ale všiml mladíka, který jako by se zjevil odnikud. Utíkal rychle pryč. Něco na jeho běhu ale pana Nevřela mátl. Nevypadal jako ti sportovci, co každý den klusají pro dobrý pocit a aby byli fit. Tento běh spíše připomínal úprk před něčím děsivým. Že by se tak lekl Barta?, pomyslí si pan Nevřel, jenž něčemu takovému odmítal uvěřit.

Pomalu scházel k potoku, když tu strnul. Hleděl na cosi, co leželo na břehu a kolem čehož jehož pes běhal a zuřivě štěkal.

Karel Nevřel zbledl – a cítil, jak se v něm cosi sevřelo. Protože hleděl buď na figurínu – nebo na tělo mladé ženy. Zkrvavené tělo mladé ženy. Udělalo se mu zle. Ale nezvracel.

Došel až k ní. Připnul Barta na vodítko a poklekl k tělu, aby zjistil, zda přece jenom nedýchá. Bylo mu ovšem na první pohled jasné, že je to vyloučené. Pochopitelně puls nenahmatal.

Tělo měla mrtvá úplně rozbodaná – ale zarážející bylo, že kolem ní nebyla skoro krev. Asi ji sem přivezli, napadlo Nevřela, který sice moc nečetl, ale pokud někdy knížku otevřel, byla to detektivka.

Ještě, že měl při sobě mobil. Neměl ho sice rád, ale nosil ho u sebe. Třaslavým hlasem oznámil policistům svůj hrůzný nález s tím, že u mrtvolky počká.

Svůj dopolední program si představoval vskutku jinak.

Místní policie v mrtvé identifikovala třicetiletou servírku, Hanu Barčíkovou. Jednalo se o subtilní modrookou blondýnku, která se chvíli motala kolem modelingu. Ale neuspěla.

Patolog identifikoval na jejím těle téměř padesát bodných, řezných či bodnořezných ran. Dívka umírala desítky minut trýznivým způsobem. Do srdce ji vrah bodl až posmrtně.

Obyvatelé malé obce byli tímto brutálním činem zaskočení a šokováni.

Strach z neznámého rozparovače však neměl dlouhého trvání. Brzy byl totiž zadržen mladík, s nímž zavražděná chodila. Pětadvacetiletý Alexandr Sibek. Černovlasý kudrnatý čahoun s temně hnědýma očima. Dělal pomocného kuchaře a pracoval ve stejném podniku jako Hanka.

Jejich vztah prý byl od počátku problematický. Plný vášně, ale i hádek a násilí. Byli spolu přibližně rok – a Hanka Sašovi měla oznámit, že si našla někoho nového.

On ji z nevěry podezíral již několik měsíců – a jednou jí měl – jak to sám formuloval – „vrazit pár facek, děvce jedný.“

Hančini rodiče vypověděli, že měl jejich dceři psát výhrůžné esemesky, že pokud se k němu nevrátí, že ji zabije.

Sibek připustil, že na místě činu byl. „Před šichtou jsem si tam jezdil zaběhat. Auto jsem nechal u parku – mám tam takovou trasu na půl hodinky. Já ji tam fakt našel už mrtvou.“

„Na rukojeti vražedné zbraně se našli vaše otisky prstů“, chladně ho vyšetřovatel seznámil s ne příliš povzbudivým faktem.

„Jo, na ten blbej nůž jsem sáhl, když jsem ji tam našel. Ale není můj.“

„Podívej se“, zamračil se vyšetřovatel a přešel k tykání: „Byl jsi spatřen, jak utíkáš poté, co jsi tam odtáhl tělo své přítelkyně, kterou jsi před tím bestiálně ubodal. Na vražedné zbrani jsou tvé otisky, měl jsi motiv. Měl by ses přiznat, protože jinak opravdu nevím, co by ti mělo sloužit jako polehčující okolnost. Zmasakrovat takhle svou holku. V tuhle chvíli fakt lituju, že za to není provaz.“

Sibek, tedy lépe řečeno jeho matka, vytáhli do boje. Dominika Sibková byla profesorkou na vysoké škole, na lékařské fakultě – a Sašík představoval vše, co má, jak sama ráda zdůrazňovala. Měla sice i vilu a manžela – jenže ten si dopřával volnost s mladými žábami – a s Dominikou byli spolu vlastně jen kvůli majetku. A údajně rovněž s ohledem na Sašu. Ten by přitom byl možná tisíckrát raději, kdyby tohle uměle udržované manželství jeho rodičů dávno skončilo.

Dominika Sibková si zaplatila drahého právníka, jenž poukazoval na fakt, že automobil Alexandra Sibka parkoval asi tři sta metrů od místa nálezu těla – a že se nenašly stopy jeho vlečení. Navíc se v kufro Sibkova vozu nenašly biologické stopy zavražděné. Žádná krev, vlasy a tak podobně.

To bylo shozeno jako nepodstatné s tím, že se v křoví našel igelit, v němž bylo tělo zabaleno. A Sibek prý mohl tělo nejdřív vyložit, auto přeparkovat – a k tělu se ještě vrátit.

Soud se táhl, aby byl nakonec nad Sibkem vynesena rozsudek 17 let natvrdo.

Jeho matka se ale nevzdala. Dokonce založila stránky na podporu svého syna, který se podle ní stal obětí justičního omylu.

Život v Haluznicích se pomalu vracel ke svému stereotypu a hrůzný čin připomínal jenom malý dřevěný křížek u potoka s křestním jménem oběti, kam její příbuzní čas od času přinesli kytičku.

I. Na začátku byl zločin...

Duben roku 2021 se nesl vyloženě v aprílovém duchu. Po téměř letních teplotách, kdy se lidé slunili a opalovali, klesly teploty pod nulu a studený víchř bičoval provazy sněhových vloček, jako by zima chtěla všechny ujistit, že jenom tak odejít nehodlá.

Přesto kde kdo věřil, že se jedná jen o malý výkyv před skutečným příchodem jara. Spolu s pupeny tentokrát lidé očekávali, že se zbaví roušek a respirátorů – a že zase budou moct cestovat mezi okresy.

Stín koronavirové pandemie byl všudypřítomný. Kde kdo přišel o nějakého toho známého, ne-li přímo o člena rodiny. Nebylo výjimkou, že babička s dědou odešli z tohoto světa den po sobě – někdy i ten samý den. Jinak vitální a naprosto zdraví. Pouze se nakazili něčím, čemu jejich organismus nebyl schopen čelit.

Kromě mrtvých tu ale byli také zkrachovalí a propuštění. Drobní živnostníci, kteří neměli na zaplacení nájmů. Lidé, kterým se přes noc zhroutil jejich svět.

Ubití, odepsaní, apatičtí. A neskutečně rozdělení.

Nejinak na tom byli i Viktor Slabina a jeho manželka Eva, která se nacházela ve vysokém stupni těhotenství. Už koncem dubna měla na svět přivést holčičku.

Přesto se o nějaké pohodě a štěstí u nich mluvit nedalo. Eva je malířka, Viktor kriminalista. A každý z nich vnímá okolní svět diametrálně odlišně.

„Už dávno jsme se měli vzbouřit – a ten hadr zahodit“, vztekala se Eva, pro niž všechno kolem pandemie byl podvod.

Když Viktor namítl, kolik zbytečně umřelo starých lidí, opáčila s úšklebkem, že dříve prý umírali na chřipku, která byla ale vymýcena, takže teď za všechna úmrtí může COVID.

Viktor tuhle dobu nesl těžce. Nejen, že si vůbec nerozuměl se svou ženou, která se co nevidět má stát matkou jejich dcerky, ale ani jeho práce mu již nějakou dobu nepřišla smysluplná. Že by ho těšila, se asi nedalo říct nikdy – vždyť řešil případy vražd – a to člověka asi těšit nemůže. Ale míval pocit, že pomáhá porážet to zlé. Vyřešil již celou řadu složitých případů. Jenže poslední rok se zabýval zejména takzvanými „domácími zabíjačkami“, z nichž mu bylo leda tak nevolno.

Jak spolu lidé byli nuceni trávit čas na omezeném prostoru – a vlastně nonstop, bujelo domácí násilí. Rostla podrážděnost chlapů, kteří nemohli upustit páru u piva v hospodě – a zvyšovala se hysterie žen, které nemohly u kávy pokecat se svými kamarádkami.

Viktor Slabina viděl, jaké konce někdy nabere, když jsou spolu zavření lidé, kteří se nedokážou snést. Partnerka ubodala svého druha, alkoholika, protože už nedokázala vystát jeho verbální i fyzické útoky. Muž ubil manželku, která ho denně zesměšňovala a ponižovala.

Jiný muž napadl sekyrou vlastní matku, která ho soustavně kritizovala a napomínala jak malého kluka. Syn zastřelil otce tyrana.

Slabinu tyto případy stresovaly. Sice byly jednoduché – a pachatelé se sami doznávali – jenže Slabina pociťoval strašnou hořkost a bezmoc. Viděl sám sebe a své manželství. Život mu připadal šedý, jednotvárný, bez barev. A to má být za několik dnů otcem.

Děsil se všeho – a nejvíce toho, že nemá úniku. Domov ani práce mu radost nepřinášely – a nic jiného přitom neměl.

Zoufale začal hledat nějaký únik. Nějakou dobu si s tou myšlenkou pohrával – poté ji začal realizovat: Rozhodl se, že sepíše některé případy, které sice byly brutální, ale nikoli banální. Že si osvěží momenty, pro něž měl svou práci rád. Že se přenese do doby, které rozuměl – a v níž mohl vynikat.

A tak začal po večerech trávit čas u laptopu.

Nejtěžší je vždy začátek, říkal si. Nemusel ale dlouho přemýšlet, aby věděl, kterým že případem začne:

„Bořivoj Hrušina byl prototypem grázla. Navázal na generaci pinglů, zelinářů a veksláků, kteří se po roce osmdesát devět stali majiteli zprivatizovaných dříve státních podniků a zařadili se mezi miliardáře. Jenom neprofitoval z kšeftů s lehkými topnými oleji, ale šel na to o lesa, tedy rádoby ekologicky.

V roce 2010 to nebyl úplně chudák, to ne. Ale do miliardáře mu chybělo vsutku hodně. Byl vydavatelem několika pánských časopisů a sám si pěstoval image playboye. Koho by napadlo, že zrovna on se naladí na ekologickou strunu a bude horovat za „čistou energii“? Inu ten, kdo věděl, že i ekologie skýtá pro mafiánské kruhy zlatý důl.

A tak se stalo, že se na světě objevila firma Serapis (jejíž název byl patrně inspirován egyptským božstvem). Bůh ví, kdo ale s tímto nápadem přišel. Jako bílý koník byl do jejího čela nastrčen Hrušina, kterému ale patřil toliko poloviční podíl. Kdo vlastnil druhou polovinu, nebylo známo.

Hrušina začal nakupovat pozemky pro solární elektrárny. A hned tu měl smlouvu s energetickým gigantem.

V roce 2017 začalo jeho stíhání v souvislosti s desetimilionovými úniky na daních a s podezřením na praní špinavých peněz.

Bylo znát, že Hrušina znervózněl. Obklopil se právníky, kteří mu měli pomoci se ze svízelné situace dostat.

V dubnu roku 2018 táhlo Hrušinovi na padesátku. Vlasy měl prošedivělé, ale fyzicky se udržoval, že by mu někdo hádal nanejvýš čtyřicet. Jeho postavu ocenila celá řada příslušnic něžného pohlaví.

Hrušina byl podruhé ženatý – ale jeho postelí prošly snad stovky žen. Z prvního manželství měl dceru Agátu, která v únoru oslavila osmnácté narozeniny.

S manželkou Miladou pak neměl děti žádné. Milada byla jednačtyřicetiletá brunetka střední štíhlé postavy, která kdoví jakou krásou nevynikala. Ale byla temperamentní – a v posteli předváděla věci, že i kdejaká profesionální štetka by se zarděla studem.

Milada si kdysi prostitucí skutečně vydělávala. Bylo tomu na studiích ekonomky, kterou stejně nedodělala. Díky svému tělu si po čase otevřela masérský salón – a oficiálně se zařadila mezi podnikatelky. Tak se i poznala s Hrušinou v roce 2013. Viděla v něm příležitost, jak se posunout.

O děti nestála – a s Agátou se vyloženě nenáviděly. Nejspíš tomu tak bylo od jejich prvního setkání.

Agáta Hrušinová byla klasickým prototypem dítěte odepsané generace. Nic ji nebavilo, nic neuměla, ale kladla si ty nejvyšší možné cíle. Snila o tom, jak dobude svět. Plnila Instagram svými polonahými fotkami a se zatajeným dechem sčítala každý „lajk“ a komentář, které se pod nimi objevovaly. Tím více, čím se její sebevědomí blížilo nule, potřebovala slyšet slova uznání a obdivu. Jak je dokonalá a jak je úspěšná. Byla to vlastně forma drogy – jako ono pohádkové zrcadlo, jež královnu ujistí, že v celé zemi je nejkrásnější samozřejmě ona. Jenom pak běda, když se na obzoru objeví nějaká ta Sněhurka.

Agáta byla ve třetím ročníku na gymnáziu, kde prolézala doslova s odřenýma ušima, což v pololetí podtrhly tři čtyřky z matematiky, fyziky a dějepisu. Jedničku měla pouze z angličtiny, výtvarné a tělesné výchovy a z chování. Dvojku potom z francouzštiny a základů společenských věd. V ostatních předmětech byla klasifikována jako „dobrá“.

Otec si přál, aby šla na práva. Agáta věděla, že kontaktů má na to dost, aby ji tam dostal – sama o to ale vůbec nestála.

Nejradši by byla modelkou či zpěvačkou. Postavu i hlas však měla tuctové – až by se dalo říct, že pochází ze sériové výroby.

Připadala si osamělá. Pokud již nějaké kamarádky měla, rozhodně by jim nesvěřila nic důvěrného. A co se týče vztahů, prožívala jednu katastrofu za druhou. S klukama se tahala od patnácti, s nikým ale nevydržela moc dlouho. Její nejdelší vztah trval půl roku, než ji dotyčný načapal s jiným.

Do roku 2018 ale vstoupila s předsevzetím, že s Lukášem Traklem to bude jiné. Trakl byl o pět let starší než ona. Automechanik, který ale nejenže hulí trávu, ale občas si i něco píchá. Krom fetu měl na triku i pár vloupaček.

Agáta to sice všechno věděla, ale začala být na něm závislá. Něčím ji přitahoval, že se nedokázala odtrhnout. Byl to asi první kluk, kterého nepodvedla – a naopak na něho žárlila. Upínala se na něho přímo nezdravě. A on se pro změnu upínal k majetku jejího otce.

Ten dal Agátě jasné ultimátum, že buď se s „tím gaunerem“ okamžitě rozejde, nebo ať mu nechodí na oči.

Vybrala si – a odešla bydlet ke své matce a jejímu věčně opilému příteli.“

Viktor Slabina se cítil být ospalý. Promnul si oči a zamžoural na text na monitoru. Uložil ho a zívl si.

Cítil se mizerně. Smutně. Vykořeněně. Připadalo mu, že celá společnost je neskutečně atomizovaná. V lidech se zakořenila neskutečná nedůvěra ke všemu a ke všem.

Jakmile někdo slyší jiný názor, než sám zastává, propuká v něm agresivita.

On pohrdá těmi, kdo se nechtějí nechat testovat, odmítají používat roušky a respirátory a jakékoli vládní opatření proti pandemii pouze kritizují – a je mu jasné, jak vnímají pro změnu ti to popírači pandemie jeho. Jako sluhu systému, zabeďněnce, kterému nedošlo, že vše je jenom podvod, aby chudší byli ještě chudší – a bohatí ještě bohatší. Nakonec, má to doma.

Eva už spí, pomyslí si s úlevou. Jenže – co mu přinesou další dny?

Svou manželku vůbec nechápe. Tuhle sdílela na Facebooku fotku jakéhosi potetovaného básníka, který je prý obětí této doby. Měl odmítnout podstoupit testování, napadnout zdravotníka a policistu – a protože byl v podmínce, dostal se do vazby a čeká na soud. A jeho Evička z něj dělá mučedníka. Jeho by tento básník nazval „svědkem covidovým“. Je proti rouškám a vychvaluje Stalina. Nějaký Ivan Dadánek.

Jak tohle může Eva propagovat, proboha? Stydí se za ni – ale co s tím nadělá? Vzdychně si.

Má vztek, že jeho manželka obdivuje zavřeného básníka – a Viktor je pro ni symbolem tyranie. Je to celé šílené. Šílená doba.

Přitom nemůže říct, že by souhlasil se vším, s čím vláda přišla. A že nevidí důsledky těchto opatření.

Děti nechodí přes rok do školy. Hloupnou a tloustnou. Živnostníci ve velkém krachují. Mnoho seniorů žije osaměle, bez pohybu a sociálních kontaktů. Kultura je v troskách. Sám má co dělat, aby tu každodenní šed' nějak přežil – a pokud možno bez alkoholu.

Ale jsou tu ti mrtví, doprčic. Stavět se proti očkování mu přijde zruďné. Nějak se z toho přece vyhrabat musíme, ne?

Beznaděj jako ve všem. Holt volba těchto dnů, sarkasticky se ušklíbne sám pro sebe.

Nevidí moc, k čemu by se upínal. Ale jo, napadne ho – dokončí tento příběh. Vše ostatní odsune stranou.

Celé se mu to vynořuje před očima. Děsivá scéna, která mu ale v této době poskytuje zvláštní útěchu.

Vstane od počítače a jde se umýt. Však bude ráno brzy vstávat.

Začátek dubna roku 2018 přivítal Vrnatín u Kočerad poměrně vysokými teplotami a slunečními paprsky.

Pokud nějaká stavba ve Vrnotíně upoutávala pozornost, byla to honosná vila Bořivoje Hrušiny.

Jeho žena Milada však právě ležela v posteli o poznání skrovnějšího obydlí. Byla to vlastně jen taková chatka u lesa. Vítovi Čoprovi ale k bydlení stačila. Tento šestadvacetiletý instruktor v autoškole příliš peněz neměl. Vysoký blondák se světle modrýma očima však přesto neměl o ženy nouze. Svě tělo denně mořil ve fitku – a své plody to neslo.

Spíše byl na mladší – ale Milada byla něco extra. Jednak měla prachy – a občas mu z ní něco ukáplo – a potom, a to nemohl ignorovat, měla zkušenosti jako žádná jiná. Doopravdy si to užíval.

Takto se někdy nezapotil ani v tom fitku. „Bylas úžasná“, vzdychl pouze a převálil se na bok.

„To ty taky, miláčku“, usmála se evidentně spokojená a uspokojená Milada.

Posadila se a zapálila si cigaretu.

„Víš, v poslední době dost přemýšlím.“

Čopr zpozorněl. Když ženské myslí, nekouká z toho nic dobrého, prolétlo mu hlavou.

Milada vyfoukla cigaretový kouř a pokračovala.

„Prostě řeším, co dál. Asi víš, že s manželem mám sepsanou pro mě krajně nevýhodnou předmanželskou smlouvu. Navíc mi naznačil, že v případě rozvodu mě zničí – a já vím, že kontaktů na to má dost. A řekněme, že ví na mě věci, který by mi ublížily.“

Čopr čekal, co se z tohoto úvodu vyklube.

„Už nejsem nejmladší – a nechci skončit na ulici.“

Odmlčela se a opět vypustila z úst kouř.

„A proč mi to říkáš?“, otázal se Čopr. „Pokud vím, tak tvůj starej se rozvádět nechce.“

„Zatím“, chladně zareagovala Milada. „Ale já nebudu čekat, až se rozhoupá.“

„A co teda hodláš dělat?“, otázal se zvědavě Čopr.

Zadívala se na něho zvláštním pohledem. Její rty se přiblížily jeho uchu. „Možná bys v tomto ohledu mohl něco udělat ty“, zašeptala.

„Asi nechápu“, zadíval se na ni překvapený Čopr.

„Pokud vím, umíš střílet. Máš přece nějaké ty poháry, že? A zbraň si asi rovněž umíš sehnat.“

„Počkej“, zarazil se Čopr. „Snad po mně nechceš...“

Vášnivě ho dlouze políbila a se škodolibou radostí pozorovala, jak se jeho jistý orgán hbitě vztyčil.

„Třeba chci“, zašeptala sladkým tónem.

„Ale to přece...“ Čopr se jejímu svádění neubráníl a za chvíli byl opět v ní.

Když bylo po všem, vstala a oblékla si spodní prádlo.

„Ty to fakt myslíš vážně?“

„Nepřišel bys vůbec zkrátka“, prohodila věčně. „Řekněme, že dva miliony by ti za trochu přemýšlení stát mohly. A možná i tři.“

Zalupal po dechu. Tolik peněz nikdy nevydělá.

„Ale vždyť bys byla hned podezřelá“, namítl.

„Taky budu mít dokonalé alibi. A spolu se samozřejmě přestaneme stýkat. Aspoň po dobu nezbytně nutnou.“

„Ty už o tom mluvíš jako o hotové věci.“

„Chtěla bych, aby to byla hotová věc.“

Vyřkla to tak, že ho až zamrazilo.

„Nehodlám dlouho čekat.“ Dopnula si blůzku a přešla k zrcadlu, aby se nalíčila.

„Mělo by to vypadat jako loupežné přepadení. Prostě přijde lupič do baráku, přistihne ho můj manžel, lupič zazmatkuje a udělá ze mě vdovu.“

„Bohatou vdovu“, poznamenal Čopr.

„Nechutně bohatou“, zasmála se Milada.

Čopr vstal, aby se také oblékl. Vidina peněz ho lákala. Nakonec, Hrušina je šmejda. A střílet Čopr umí. Vypadalo to, že o osudu Bořivoje Hrušiny je rozhodnuto.

Agáta Hrušinová slastně a nahlas vykřikla – a nebylo to proto, že by cokoli chtěla předstírat. Lukáš Trakl ji naplňoval něčím, co by se dalo přirovnat k droze. Cítila extázi, vytržení, euforii. Ona, které jinak svět připadal neuvěřitelně šedý, fádňí a nepřátelský.

Ubožáckou matkou, kterou tloukl její věčně ožralý druh, pohrdala, svého miliardářského otce nenáviděla. Dalo by se tedy říct, že neměla vůbec nikoho. Až na Lukáše.

Věděla, že je to mizera. Že bere drogy a krade. Ale k ní byl pozorný – a v sexu byl nedostižný. A třebaže teprve nedávno oslavila své osmnáctiny, už měla, s čím srovnávat.

Dělá si papíry na auto – a otec jí slíbil, že když odmaturuje a dostane se na vysokou, a pokud řidičský průkaz dostane – o auto nebude mít nouzi.

Asi si myslí, kdo ví jak mu za to nebude vděčná. Pravdou je, že mu na nějaký auťák z vysoka kašle. Tím víc, čím on se ostřeji staví proti Lukášovi.

Celé ji to neskutečně štve. To, jak s ní tuhle mluvil. Jak ji ponížil. Nejprve se o ni vůbec nezajímá – a pak jí bude zakazovat, s kým má chodit?

Znovu si ten rozhovor vybaví, jakkoli je pro ni nepřijemný až traumatický.

„Jo, a abych nezapomněl. Maturita a vysoká jsou podmínkou. Ale současně to ukončíš s tím grázlem.“

„Asi nechápu...“ Zírala na otce s vyvalenýma očima.

„Ale chápeš až moc dobře. Ten Lukáš, co s ním chodíš. Proklepl jsem si ho. Je to feťák a patrně zloděj. Pokud se s ním okamžitě nerozejdeš, vydědím tě. A myslím to vážně.“

Cítila strach – i neskutečný vztek.

„To mě jako dáváš sledovat?“

Pokrčil rameny. „Jak je vidět, bylo to třeba. Mám ti něco o tom tvém dárečku povědět? Nemysli si, že chrápe jen s tebou.“

„Seš nechutnej“, řvala na otce Agáta.

Nenechal se vyvést z míry. „Jak jsem řekl. Je to na tobě. Máš čtrnáct dnů na to, abys to skončila. Když zjistím, že se s tím gaunerem nadále stýkáš, řekl jsem ti, co z toho vyplývá.“ Z tónu jeho hlasu rozpoznala, že to myslí vážně.

„Víš co, strč si všechny své prachy někam“, zakřičela na něho a utíkala pryč, aniž dokázala potlačit pláč.

Když už s Lukášem leželi jen tak vedle sebe a odpočívali, opatrně na toto téma zavedla řeč. Lukáš zbystřil.

„Fotr se ti montuje do života?“, pronesl svým štiplavým ironickým hlasem. „Cos mu na to řekla, že mě máš nechat?“

„Že si své prachy může strčit někam“, pronesla vítězoslavně Agáta, hrdá na svou morální stránku.

Lukáš měl co dělat, aby se ovládl. V duchu si říkal zhruba toto: Krávo blbá – a proč myslíš, že s tebou asi šukám? Pro tvou krásu to asi nebude. Ale fotřík je v balíku – a pořádným. A mě už nebaví paběrkování. To si jako myslíš, že s tebou budu, když tě vydědí?

„Tos řekla hezky“, zazubil se na ni a rozvážným hlasem pokračoval. „Ale myslím, že by nebylo moudrý se vzdávat něčeho, na co máš nárok. Klidně mu řekni, že jsme se rozešli.“

Touto reakcí byla poněkud zaskočená a zklamaná. Myslíla si, že na ni bude Lukáš hrdý.

„Jenže on nás dává sledovat. Dozví se, že se dále scházíme. A já se tě nevzdám.“

Ještě se mi tu rozbřeč, pocítil k ní Lukáš až nechut'.

„Hele, něco vymyslím, jo. Netrap se tím.“

Políbil ji – a ona rázem zahodila všechny své obavy někam hodně daleko. Jsou tu jen oni dva – a tak to zkrátka bude i dál.

Lukáš byl myšlenkami někde úplně jinde. Snažil se nastalou situaci analyzovat. Jakmile by tahle slepice přišla o dědictví, je pro něho bezcenná. Ale pokud by její tatík natáhl brka, shrábla by slušnou sumu. A s ní její nevlastní matka. A ta by mohla mít motiv.

Ještě neměl všechny své myšlenkové pochody zcela utříděné – ale něco se mu již před očima rýsovalo. Především to, že jestli z toho všeho má něco jemu, Lukášovi, kápnout, musí Bořivoj Hrušina zmizet. Brzy – a nadobro.

Bořivoj Hrušina se mračil čím dál více. Na svého právníka vrhal co chvíli nasupené pohledy plné nelibosti.

„To, že mi nic údajně nemohou dokázat, je sice pěkné, ale já mám poldy stále za patama. A vůbec se mi to nelíbí. Strkají nos do všeho – a já si nemohu dovolit, aby se o mně žvanilo.“

Vztekle zamával svému právníkovi před očima novinami, v nichž se psalo o solární mafii – a v této souvislosti tam bylo několikrát skloňováno jeho jméno. A co hůře, objevovala se tam společnost Serapis. To někteří lidé budou hodně neradi. A Hrušina to věděl. Byl rozmrzelý, podrážděný, našťvaný.

A neměl, na kom si svou frustraci pořádně vybit.

Nějak se mu v poslední době nic nedařilo. Ví, že Milada má poměr s nějakým mladým nýmandem – a jeho dcera to dělá s ubožáckým feťákem.

Rozvede se – a dceru vydědí. Peněz má dost – a nebude problém najít si ženskou, co mu ještě dá děcko.

To ale nyní není jeho prioritou. Tou se stává boj proti všem, kdo by ho chtěli dostat za katr. A krom toho má strach. Strach, že lidé, kteří jsou v pozadí jeho úspěchu, začnou být nervózní. Musí si chtě nechtě připustit, že již nervózní jsou.

Tenhle článek o něm neměl vyjít. Ví to moc dobře. Stejně jako ví, že vyjdou další články. A že pokud ho poženou k soudu, nervozita jistých lidí se změní v paniku. A on, bílý koník, zařehtá.

Nedělal si iluze. Jakmile by hrozilo, že se bude chtít zachránit – a promluví, dají ho zlikvidovat. Tím si je jistý. Vždyť přece ví, jak vysoko do politických a finančních kruhů to celé míří.

Doufal ale, že právě proto nehrozí podobné manévry, které nyní zažívá na vlastní kůži. Vždyť to mělo být naprosto pokryté. Tak jak to, že se tohle děje?

Nerad si to přiznává, ale někdo ho obětoval. Už se jim nehodí, tak byl předhozen davům k rozsápání. Je to celé jenom na něm. Má v podstatě tři možnosti: Za prvé to ustojí, a vše bude jako dřív. To by si přál, ale bojí se, že je to nereálné. Za druhé bude odsouzen, ale vinu nechá na sobě. Něco si odkrotí – a pak si užije v poklidu svůj majetek někde v ústraní, patrně kdesi v cizině. To je již méně lákavá představa, ale pořád snesitelná. Děsí ho možnost číslo tři. Aby si zachránil kůži, bude mluvit. A pak sice nepůjde do vězení, ale někdo ho sejme – a prachy si bude moct dát tak leda na honosný pohřeb.

A tady ten blbec ho chlácholí, že prý policie nemá důkazy. Ale může je mít. A o to jde. Aby se tomuhle už učinila přítrž.

JUDr. Stanislav Garoš měl poněkud příjemnější starosti. Jeho advokátní kanceláři se dařilo, a to bylo pro něho to hlavní. Ve svých dvaapadesáti letech dbal Garoš na svůj vzhled až úzkostlivě. Barvil si krátce zastřížené vlasy na černo. Na nose nosil stylové brýle

aerodynamického vzhledu, na sobě pak měl vždy na míru šité sako s decentně zvolenou kravatou a perfektně vyžehlenou košilí. Žehlil si sám – a toto umění dokázal dotáhnout k dokonalosti. Samozřejmě, že na nohou nemohly chybět perfektně vyleštěné boty z pravé kůže.

Garoš si potrpěl na drahý empírový nábytek – a vůbec to byl sběratel starožitností všeho druhu.

Podobně jako Hrušina měl dceru. Šárce táhlo na pětadvacátý rok – a stále ještě studovala práva.

V rámci studijního programu Erasmus strávila před čtyřmi lety rok v Londýně. Její otec už pro ni počítá s místem ve své kanceláři.

Nelze říct, že by ti dva měli nějaké vřelé vztahy – ale vycházejí spolu. Garoš je na svou dceru hrdý, neboť plní, co od ní očekává. Má skvělé studijní výsledky, udělá, co se jí řekne – a vyhýbá se skandálům. Žádné drogy, žádné problémy s nahými fotkami či sexuálními aférami se ženatými muži. Aspoň nic takového se k jejímu otci zatím nedoneslo.

Pravda je ovšem taková, že Šárka, která nápadně připomíná filmovou postavu Jennifer Jareauové, díky čemuž si u známých vysloužila přezdívku „Džej Džej“, ženatého milence má. Je jím profesionální fotograf Otakar Mogera, kterému bude za měsíc rovných třicet. Mogera by si ateliér bez peněz své o devět let starší manželky nemohl dovolit. Lucie Sináková-Mogerová vlastní firmu IGA, která se zabývá zřizováním interiérů – a krom toho, že je bohatá, má i mediální pozornost. Firmě podřídila vše. Nemá děti – a s manželem tráví minimum času. Má ho vlastně jako takový módní doplněk. Tmavovlasý černooký Mogera působí jako Španěl – a má náboj. Vlastně si ho koupila – i pojistila. Mají uzavřenou předmanželskou smlouvu – a pokud touží Mogera udržet svůj ateliér v chodu, bez jejích peněz se neobejde.

Ona je pak natolik velkorysá, že mu nemluví do jeho případných mimomanželských aférek. Jenom se jich nesmí chytat tisk. A Mogera je v tomto ohledu opatrný.

Pomalu si zapnula blůzku a sepnula vlasy do drdolu.

„Ty se nikdy nerozvedeš, vid’?“, pohlédla ani ne tak vyčítavě, jako rezignovaně na svého milence.

„Šárí, vždyť jsme to už mnohokrát probírali. Přece víš, jak tě miluju.“

Tohle by mu i věřila. Vidí, že se jí nechce vzdát – a když jsou v posteli, zažívá s ním rajske pocity. Ale ona chce víc. Touží po společném životě s ním.

„Jenže budeš nadále se ženou, kterou nemiluješ.“

Mogera vzdychl. „Můj ateliér je pro mě vším. Práce v něm. Když od ní odejdu, zničí mě. Víš to přece.“

Jistěže ví.

„Doufala jsem, že i já jsem pro tebe vším“, zadívá se mu přímo do očí – a neujde jí, jak uhnul pohledem.

„Jistě že jsi“, dodal tiše. „Nechci o tebe přijít.“

„A hodláš s tím něco výhledově dělat?“

„Pokusím se.“ Skoro to zašeptal.

Šárka Garošová je našťvaná i bezradná zároveň. Otakara jednoduše získat musí. Kéž by jeho manželka zmizela. Jenže to jistě dotyčná nemá v plánu.

Šárka již zažila zklamání více než dost. Když jí bylo patnáct, její matka se zabila v autě spolu se svým milencem, který vůz řídil. Stalo se to na rovném přehledném úseku. Napálili to rovnou do stromu. K nehodě došlo ve značné rychlosti – a řidič se ani nepokusil brzdit. Nebyl pod vlivem žádné psychotropní látky.

Šárka měla svou teorii. Její matka chtěla ten vztah ukončit – ale její milenec to odmítl. A tak provedl, co provedl. Oficiálně to ale byla nehoda. Matce bylo tehdy sedmatřicet let – a tomu amantovi čtyřiatřicet. Od vidění ho znala. Byl to matčin kolega z práce.

Jak ráda by měla konečně domov. Matku nenáviděla za to, že jejího otce podvádí. Když zemřela, vyčítala si to. Byla našťvaná současně i na otce, že se její matce dostatečně nevěnoval. A že se nevěnuje ani jí.

Dnes už nad tím vším pouze pokrčí rameny. Záleží jenom na jediném – aby dosáhla na to, po čem touží.

Ignác Nýral je truhlář. Zaměstnává další dva lidi – a firmě, třebaže malé, se daří. Mají zakázky – a to je důležité. Práce je pro tohoto čtyřiapadesátiletého muže o to důležitější, že před zhruba tři čtvrtě rokem přišel tragicky o jednu ze svých dvou dcer. O tu mladší, jednadvacetiletou Bereniku. Studovala v Praze na „hnojárně“, jak se říkalo zemědělské škole.

Tři roky měla stabilní vztah se svým spolužákem. Chtěli se odstěhovat na venkov, zrekonstruovat tam statek, který měl její přítel převzít po rodičích – a založit rodinu. Nejprve ale hodlali oba dostudovat.

Tak to bylo vše nádherně nalajnované. A pak přišel srpen. Někteří si připomínali vpád sovětských vojsk do Československa – on bude mít navždy před očima svou osobní tragédii.

Našli ji pohozenou blízko silnice, v příkopu u polní cesty. Na jejím těle se vrah vyřádil.

Soudní lékař napočítal desítky bodných a bodnořezných ran.

S tímhle se smířit nejde. O to víc, že dodnes nebyl za její vraždu nikdo odsouzen.

Vyšetřovali jejího přítele Petra – ale ten byl její smrtí zdrcen – a neměl ke zločinu sebemenší motiv. Navíc měl i alibi, jak se ukázalo. Byl s kamarády na plážovém volejbalu.

Ignác ale věděl něco, o čem Petr neměl ani ponětí – a co Ignáce tuze trápilo.

Berenika měla poměr. Trval necelý měsíc – a jejím milencem nebyl nikdo jiný než ženatý Bořivoj Hrušina.

Nýral se skrz to s dcerou strašně pohádal. Oznamovala mu totiž, že hodlá Petra opustit – že si našla někoho, s kým se prý k sobě hodí lépe. Nejdříve mu jeho totožnost odmítala sdělit, ale nakonec to z ní dostal.

Také hned policii na tuto stopu upozornil. Hrušina měl však alibi – a policie nakonec případ odložila.

Nýral si nedal vymluvit, že vrahem jeho dcery je Hrušina. Jenže mu to bylo houby platné.

S manželkou Pavlou spolu zůstali – ale dá se říct, že spíše žijí vedle sebe, nežli spolu. Ona je zdravotní sestra, stejně jako starší Nýralova dcera, Radka.

Ta zatím žije s rodiči, ale přeje si z toho prokletého prostředí vypadnout. Jako by neexistovala. Její rodiče měli vždy raději věčně veselou Bereniku. Poté, co byla zavražděná, ale Radka zjistila, že pro své rodiče přestala existovat úplně. Oba se ponořili do svého nekončícího smutku – každý po svém – a ji přehlíželi, jako by byla toliko interiérem jejich domu.

Radka byla o pět let starší, než její sestra. A co má ze života? Nic, než nekončící martyrium. Jak dlouho se takto ještě dá žít, ptala se sama sebe.

Několik známostí sice měla, ale žádná netrvala moc dlouho. Kluci se chtěli bavit – a ona byla vážná a zatrpklá. Nemá o sobě valného mínění. Nelíbí se sama sobě. Pokládá se za tuctovou nezajímavou bytost, která se utápí ve svém zoufalství.

Gabriela Flociková spokojeně přivře oči a zadívá se na plátno před sebou. Je akademickou malířkou a ve svých dvaatřiceti letech má za sebou již dvě úspěšné výstavy. Její obrazy se prodávají a místní tisk jí věnoval titulní stranu. Namalovala totiž místní radnici – a tento obraz se dočkal i jistého ocenění.

Maluje hlavně portréty, ale nebrání se ani krajinomalbě a vytvořila i pár zajímavých abstraktních děl.

V poslední době má rozdělaných hned několik pláten.

V tuto chvíli se ale plně soustředí na portrét své o deset let mladší sestry Lucie.

Nepotřebuje, aby jí seděla modelem. Umí ji zachytit po paměti. Třebaže je mezi nimi desetiletý věkový rozdíl, sestry si rozumějí – a mají se rády. Gabriela vlastně Lucce nahradila matku, když jí bylo pouhých jedenáct. Tehdy se jejich matka dobrovolně zabila. Jejich otec jí našel oběšenou na půdě domku, kde žili. Nešlo se mu divit, že se poté přestěhovali.

Jejich otec je hasič – a víc doma není, než je. Lucku tedy vychovala Gabriela. Obětovala jí své mládí, ale nikdy si nestěžovala. Brala věci tak, jak jsou – a Lucka jí vše splácela dvojnásob. Ty dvě byly spíše jako matka a dcera, než jako sestry.

O tom, proč se jejich matka zabila, se nemluvalo. Měla mít deprese – a posledním hřebíčkem do rakve měla být okolnost, že Zdeněk Flocik udržoval mimomanželský poměr. Po smrti své ženy se s touto milenkou rozešel. V současnosti žil s jinou ženou. Už tři roky.

Gabriela se snažila vystihnout jemné rysy své sestry co nejvěrněji. Její velké modré oči a špinavě blond vlasy spouštějící se jako vrbové větve podél bělostných tváří někam po ramena.

Fyzicky si moc podobné nebyly. Gabriela byla brunetka, krev a mléko, Lucka působila étericky, zamyšleně, křehce.

Kéž by tento obraz vysel na výstavě v Londýně, blesklo hlavou Gabriele. Chtěla by, aby její sestru obdivovalo spoustu lidí.

Práce jí plně pohlcovala – a nahrazovala jí, čeho se jí nedostávalo.

Duben 2021

Eva Slabinová, dříve Šanychová, se modlila, aby porod nastal co nejdříve. Přišla si oteklá a naprosto nepoužitelná. Jakýkoli kdysi běžný úkon jí nyní připadal k nesnesení.

Současně však den, kdy to malé přijde na svět, oddalovala. Svět venku ji den ze dne děsil víc a víc.

V čem to dítě bude vyrůstat? Jediné, čemu byla ráda, že nemá doma školáka, který by musel denně na testy s tím, že se bude šfourat v nose a nosit během celého vyučování na ústech a nose respirátor.

Patřila mezi ty, kterým přišlo, že se ocitli v nové totalitě – a že pandemie bylo zneužito, aby se z lidí stali nevolníci.

„Do čeho já tě jen přivedu?“, zalkala potichu Eva a pohladila si něžně břicho.

Manžel, kriminalista, jí potom vůbec nerozumí. Přitom by jejich příběh mohl začínat jak z nějaké dobrodružné a zároveň romantické literatury.

Eva čelila obvinění z vraždy milence – ale Viktor vypátral skutečného vraha. Tehdy to byl její hrdina, její rytíř.

Jenže teď stojí každý na opačném konci pomyslné barikády. A zrovna v tento moment se mají stát rodiči.

Ví, že jí manžel opakuje, aby na Facebook nedávala provokativní příspěvky. Jenže ona má pocit, že nesmí mlčet. Že by se zpronevěřila sama sobě.

Opět upozorňovala na smutný osud Ivana Dadánka. „Je to vizionář“, psala k fotografii, kterou hodlala i s následujícím příspěvkem vložit.

„Obětoval se i za nás. Jeho básně jsou procítěné. On už v roce 2014 psal o nedýchatelnou a svázanosti. A teď sedí ve vazbě. Přitom nikoho nenapadl – jen se odmítl dát testovat.

Nikomu však fyzicky neublížil. Trochu se vzpouzel, to je celé. A za to má sedět – jak dlouho? A takový Janoušek, který srazil opilý vozem ženu, si může lyžovat na čerstvém vzduchu?“

Šlo to z ní samo. Měla vztek – a připadala si tak strašně bezmocná a slabá. Děsila se každého zítřka. V čem bude její život zase svázanější a šedší.

Nemohla se dočkat, až se opět postaví před stojan a bude malovat. Na to nyní ale neměla ani pomyslení. A rovněž jí chyběla inspirace. Pokud by nyní něco zobrazila, byl by to nejspíš novodobý Výkřik.

Utěšovala se, že až se to narodí, nebude mít čas na své obavy a bolístky. Bude se starat o své dítě. A snad zapomene na tuhle znetvořenou dobu.

Viktor Slabina se konečně opět dostal k počítači. Již stačil zjistit, co zase jeho žena uveřejnila na veřejných sítích, což způsobilo jeho značnou nevoli. „No jo, zase prokletý básník Dadánek“, ulevil si podrážděně.

„Ten nás všechny spasí jako Kristus.“

A to ani nekomentoval další slovník své ženy, v němž mimo jiné současného ministra vnitra titulovala podsvinčetem.

Otevřel wordovský dokument a zběžně přečetl svůj včerejší text.

V myšlenkách zabrousil do doby, kdy se s Evou poznali. Kdy mu učarovala – a kdy pro ni doslova ztratil hlavu. Tehdy jeho práci obdivovala. Tehdy ji dokázal zbavit obvinění z vraždy, a usvědčit pravé pachatele.

Vzdychne si.

Kde jsou ty časy, kdy ho Evička láskyplně podporovala? Uspěchali snad svůj vztah?

Ne, to si nemyslí. Pravda je, že spolu dlouho nežili, než se vzali – a že mezi nimi docházelo už tehdy k hádkám kvůli jeho práci.

Doteď si umí vybavit, jak byl roztrpčen, když Evča vyrazila na dovolenou bez něho – a nedokázala pochopit, že nemůže jen tak odejít od vyšetřování vraždy. Byl to velmi složitý případ, který mu dal pořádně zabrat. Ale vyřešil ho.

Viktor si uvědomuje, že roli zde bude hrát i poměrně značný věkový rozdíl. Eva je třicátnice – jemu se pomalu blíží šedesátka. To je zkrátka fakt. A on nechce zůstat na stáří sám.

Ovšem stát se na prahu šedesátky otcem také nepokládá za terno.

Do důchodu holt hned tak neodejde. Možná nikdy, víří mu hlavou černé myšlenky.

Co komu bude povídat? Patří mezi ohroženou věkovou skupinu. A Eva to vůbec nebere v potaz. To jí je jedno, že o něho může přijít? Vždy tvrdila, že jí jeho práce vadí i proto, že je nebezpečná. Že má o něho strach. To chápal.

Ale jak to, že o něho nemá strach, když tu zuří drek, na který již řada jeho známých zemřela? Zrovna nedávno oplakal smrt manželů, kteří zemřeli den po sobě. Jemu bylo třiasedmdesát, jeho ženě o dva roky méně. Byli jinak plni energie a těšili se z vnučat. Muž se nakazil po banální operaci v nemocnici COVIDem – a dnes tu již nejsou. Ale na to svinstvo umírají i mladší lidé.

Jako by svět postrádal logiku, přišlo mu.

Chvilí mu dalo zabrat, jaké jméno dá vyšetřovateli ve svém románu. Šlo vlastně o to, jakou přezdívku dá sám sobě.

Horečnatě přemýšlel – až v duchu zvolal: Heuréka. Bude to David Měkkota. Měl radost – vyloženě ho to pobavilo. Aspoň nikdo nebude moct namítnout, že nemá smysl pro humor – a neumí si udělat srandu sám ze sebe.

Jméno manželky nechá Eva. To nahrazovat nehodlá. Ale příjmení jí změní na Lachnerovou. Ani nevěděl proč – ale připadalo mu to dostatečně zvukomalebné – a navíc tam slyšel německé sloveso „lachen“, tedy „smát se“. A tvář jeho manželky dříve smích skutečně zdobil. Přál by si, aby tomu tak bylo znovu.

To ale již jeho prsty hbitě kmitaly po klávesnici počítače. Jen si ještě ujasnil, že ze sebe učiní v románu pohledného čtyřicátníka – a Evě ponechá její krásu i věk. Tam nic v tomto ohledu měnit nepotřebuje.

„Musím přiznat, že jsem doufal, že si konečně trochu odpočinu. Měl jsem za sebou poměrně dlouhé vyšetřování, na jehož konci jsem usvědčil skutečného pachatele, a tak do vězení nemusela Eva. Moje Eva. Krásný blondatý smějící se anděl, kterému chtěli přišít vraždu jejího milence. Jednalo se o bohatého podnikatele, kterému někdo nasypal omamné léky do pití a pak ho polštářem zadusil v jeho posteli. Eva to měla udělat proto, že ji měl odkopnout jako kus hadru.

Když jsem se díval do jejích smaragdových očí, odmítal jsem této hypotéze uvěřit. Ale brzy jsem se napomenul, že myslet se má pokud možno mozkiem.

Sice řada důkazů hovořila v Evin neprospěch – neměla žádné alibi, ale stále jsem si říkal, kdo další mohl mít k vraždě motiv. Manželka oběti? Umírala na rakovinu, lékaři jí dávali tak rok života, což se ukázalo ještě jako příliš mnoho. Ale byl tu syn. Potenciální dědic.

Ten měl sice na dobu smrti svého otce skálopevné alibi, ale zjistil jsem, že zpracoval jednu holku, která se do něho šíleně zabouchla, a která by pro něho udělala cokoli. Bohužel nezůstalo u podmiňovacího způsobu.

Prodavačka z Lidlu, holka, která nevynikala ani vědomostmi ani vzhledem, vlastně ničím, propadla pocitu výjimečnosti. Asi si vážně myslela, že si ji ten lotr potom vezme.

Jenže už jí neprozradil, že má políčeno mnohem výše. Na dědičku milionů. I proto bažil po otcových penězích, aby v očích jejího otce nebyl ubohým chudákem.

Ta nešťastná vražedkyně se svého prince nedočkala. Respektive uškrtil ji asi měsíc poté, co ho zbavila otce. Doufal, že s její vraždou ho nikdo nespojí. Drželi ten vztah v tajnosti.

Naštěstí jsem objevil stopy, které ho s ní spojily dokonale. A nakonec jsem ho usvědčil z její promyšlené vraždy. Dostal nakonec devatenáct let. Což si myslím, že je za dvojnásobnou vraždu poněkud málo. Jednu si objednal, druhou sám vykonal. Ale nejsem tu od toho, abych posuzoval naše soudnictví. Pro mě případ končí odhalením pachatele.

S Evou jsme se začali pravidelně scházet. Skoro každý víkend jsme byli v kině, vyráželi jsme pod stan do přírody, seznamovala mě se svými obrazy. Je to akademická malířka – a musím se přiznat, že na mě její díla něčím dýchají. Nespoutaností, životností, naléhavostí. Není v nich nic strnulého či falešného. Není v nich pozlátka, ale zlato, které obsahují, musí každý chvíli hledat. Ale tak už to obecně s poklady bývá.“

Viktor náhle pocítil něco, co již dlouho ne. Došlo mu, jak mu na Evě stále velmi záleží. Co pro něho znamenala i znamená – a že právě tím, jak si tu třídí myšlenky, si to může uvědomit. Je toho prostě na oba poslední dobou až moc.

Přistihl se, že se mu do očí derou slzy.

Jen z toho nesmím udělat červenou knihovnu, napomenul se.

Duben 2018

Tento večer se rozhodla, že bude Amandou. Paruka z ní učinila rusovlásku. K tomu zvolila rudé minišaty s výrazným výstřihem a černé síťované punčochy. A rudé lodičky na vysokém podpatku. Doslova v tom uměla chodit. Působila starší, než byl její skutečný věk.

Jedenadvacet let by jí asi hádal málokdo, spíš něco kolem třiceti.

Občas hulila trávu – ale tvrdé drogy nebrala. Nikdy si nic nepíchala – a lze říci, že ani alkohol neužívala přes míru. Co se na ní projevovalo asi nejvíce, byl její nezřízený sexuální život. Ponožky nestřídala. Chlapy ano.

Toho na baru už pozorovala několik dní. Ale to on netušil, neboť zde byla „v civilu“. Ne jako dnes.

Věděla proto, že ho nejvíce vzrušují rusovlásky – že si připadá jako lovec. Že má nějaký byteček, kam si tyto dívky vodí – a že má prašule. Co tak pochopila z jeho konverzace s jinými ženami – aspoň co se k ní doneslo, je ženatý – a ten byt si drží tajně.

Tušila, že na ni zabere. Taky jo. Za chvíli jí objednával pití a mohl se uslintat. Hádala by mu tak mezi pětáctyřiceti a padesáti lety. Už je poněkud obtloustlý – a proplešatělý. Zato už jí stačil vyblít, že mu patří luxusní hotel – a že je v balíku.

Přesně o takové typy stála. Ženaté, kterým záleží na jejich pověsti. Kteří nepůjdou po ránu na policii vykládat, že je nějaká mrcha naprala prášky – a když byli mimo, tak je obrala o všechny prachy. Naditou prkenici viděla. Tisícovky tam měl jako drobné, dokonce zahlédla pěti tisícové bankovky.

Dnes to bude dobrý lov, pomyslíla si.

Zatím měla na svědomí sedm chlápků. Tento bude osmý. Co ví, tak na policii se obrátil jediný s tím, že ho uspala nějaká blondýna, co si říkala „Lola“. To jméno se jí líbilo – ale co naplat. Na nějaký čas bylo nepoužitelné.

Měla kliku, že jí po těch dryácích zatím žádný chlap neexnul. Něco jiného je krádež – a něco jiného by byla vražda.

Kolikrát se ale přistihla při myšlence na to, jaké by to bylo, některého z těchto chcípáků poslat na onen svět?

Nemohla si pomoci – ale tyhle typy nenáviděla. Přišli jí odporní, hnusní.

Zatím ale s tímhle Jonášem, jak se jí představil, laškovala a dávala si záležet, aby ho pořádně rozparádila. Již odsud odejde řádně opilý – a u něho to pak už půjde jako po másle.

Viděla, jak je nadržený. Kdyby jen tušil, jak je z něho znechucená – a jak moc jím pohrdá.

Byt měl prostorný, přímo v centru Prahy. Bylo jí jedno, na kolika je kamerách. Takhle ji stejně nemá šanci někdo poznat. Prostě vyvinutá zrzka s černými slunečními brýlemi na očích.

Scéna v bytě se odvíjela přesně tak, jak očekávala. Snad i o trochu hladčeji.

Líbal se, ona se svlékla. Začala pomalu svlékat i jeho – ale přišla s tím, že si ještě dají skleničku. Již měla trénink – a tak velice hbitě do jeho nápoje cosi nasypala, co účinkovalo téměř okamžitě.

V peněžence muže našla padesát tisíc. Fíha, pomyslíla si – a to nosí jako drobné.

Prohledala byt, ale další peníze zde neobjevila. Nevadí. Tohle za jednu noc jde – usmála se.

Jak hleděla na chlápka nataženého na posteli, zmocnila se jí příšerná touha přiložit mu polštář na obličej a tlačit.

Ovládla se. Dnes ještě ne. Ale pochopila, že je v ní něco, s čím bude těžko bojovat. A co se dříve či později naplno probudí. Jako doutnající sopka.

Jednatřicetiletá Adéla Dentálková již pár měsíců prožívá noční můru. Tahle plnoštíhlá hnědooká žena s rovnými dlouhými hnědými vlasy, plazícími se po jejích zádech dolů, najednou musí vychovávat dvě malé sestřiny děti – kluka a holku. A to proto, že její o tři roky starší sestra Alice byla obviněna z vraždy svého manžela, otce jejich dětí.

Alice Férová měla ubodat svého manžela Karla na společné chatě poté, co jí poslal esemesku, že tam chce přespat – a že by byl rád, aby děti svěřila na hlídání sestře a přijela.

Pravdou je, že jejich manželství bylo bouřlivé. Pětatřicetiletý blondatý sportovně založený majitel bezpečnostní agentury FAS měl sice osmiletou dceru a pětiletého syna, ale své ženě byl opakovaně nevěrný.

Hádky byly u nich na denním pořádku – a paní Alice se nechala slyšet, že jestli ho ještě s nějakou „kurvou“ nachytá, zabije ho.

Byla nepřičetná vzteky – a navíc až chorobně žárlivá.

Po škole začala pracovat v jedné bance. Jenže brzy nato poprvé otěhotněla – a od té doby se již do pracovního procesu nevrátila. Byla ženou v domácnosti. Měla na starosti prostornou vilu se zahradou a dvě děti. To jí vyhovovalo. Ale hrozně se bála, že o toto vše přijde.

Hájila se, že manžela našla již mrtvého. Že dostala esemesku – a když mu zkusila volat, nebral to. Tak za ním jela. Objevila ho v louži krve.

To jí soud neuvěřil. Karel Fér byl ubodán kuchyňským nožem, který evidentně zapadal do série nožů na lince. Muž se zjevně nebránil. Nejspíš útok nečekal.

Byly zde spekulace, že ti dva se znovu pohádali – a nebo že Alice již přijela rozhodnutá to s manželem skoncovat.

Její advokát toho příliš nezmohl. Na vražedné zbrani byly otisky prstů jeho mandantky. Samozřejmě tvrdila, že se nože dotkla, jak byla v šoku a kontrolovala, zda manžel ještě nežije. Nato údajně zpanikařila a odjela, aniž to hlásila na policii. Bála se, že bude podezřelou.

Toto vše jí přitížilo.

Na rozdíl od sestry měla vlasy vlnité a zastřižené po ramena. Jinak rovněž hnědé, ale poslední dobou se barvila na blondýnu. Prý to lépe ladí s jejíma modrýma očima.

Adéla dělala průvodčí na dráze. Již druhým rokem ale pracuje z domova. S jednou známou si otevřely obchod s vyšíváním zboží. Obě jsou zručné a mají nápady. Jen díky tomu se může věnovat synovci a neteři.

Jenže to poměrně výrazně zasáhlo do jejího soukromého života. Měla dvouletou známost, malíře pokojů, který přítomnost dvou malých dětí nerozdýchá. Tak si sbalil svých pár švestek a odešel.

Adéla měla pocit, že se jí vše v životě jenom hroutí. Pokud už se jí něco podaří, hned následuje nějaká komplikace. A ona aby začínala od začátku.

Svou sestru má ráda. Ano, je vznětlivá a prchlivá – ale není to vražedkyně. Věř jí, že když přijala onu esemesku, její muž už byl mrtvý. Proto nebral telefon. Někdo tu zprávu napsal místo něho. Někdo, kdo do toho Alici záměrně zatáhl.

Bohužel pro Alici tělo bylo sousem objeveno až následující den – a čas smrti nebyl stanoven přesně.

Alice by si podle všeho měla odsedět čtrnáct let. To by již viděla své děti až jako dospělé – a Adéla by je musela vychovat sama. Za čtrnáct let už nejspíš nebude schopna mít vlastní děti – a žádný chlap ji nebude chtít.

Všechno se to v ní tlouklo: Vztek, že ji sestra do tohohle všeho dostala, bezmoc, že pro ni nic neumí udělat, rezignace, že se nikdy nevdá a nezaloží rodinu.

Ale Kubíka i Aničku milovala. Jsou její krev. V Aničce se i tak trochu viděla.

Před nimi se snažila hrát silnou. Nejhorší bylo, když se ptali: „A proč tu maminka není? A přijde už?“

Co jim na to stále měla odpovídat? Kubíkovi říkala, že maminka má dlouhodobou práci v zahraničí, a že jí to chvíli potrvá. Ale že se nemůže dočkat, až se k nim opět vrátí.

Anička byla starší – té už musila říct něco jiného – i to, aby o tom s bráškou nemluvila. Že holt její maminka bude souzena za to, co se stalo jejímu tatínkovi. Že to ale neudělala – a že pravda zvítězí.

Sama tomu ale nevěřila. Nevěřila, že po odvolání bude ten strašlivý trest zrušen. Spíše se třásla, aby nakonec nebyl ještě vyšší.

Vše bylo to to těžší, že sestry už neměly rodiče. Matka jim zemřela, když Adéle bylo dvanáct let, otec pak o tři roky později. Oba na rakovinu.

Alice byla v té době Adélin jediný blízký člověk, který ji vlastně zachránil. Cítila vůči ní dluh – a ten hodlala splatit.

Na druhou stranu sestře vytýkala, že se rozešla s bývalým přítelem. Byl to takový hodný člověk, aspoň jí, Adéle, tak připadal. Karla Féra nesnášela od okamžiku, kdy ho poznala. Ale sršel sebevědomím – a Alici se z něj podlamovala kolena.

Adéla si říkala, že Alice platí za své špatné rozhodnutí. Ale není ta cena až příliš krutá? A opravdu si je tak jistá, že její sestra svého manžela nezavraždila? Co když zjistila, že měl před ní v chatě milenku? Mohlo ji to rozzuřit – v kuchyni popadla nůž – a nevěrného manžela ze vzteku zabila.

Ne, tomu nechce uvěřit. Pokud by nad Alicí zlomila hůl i ona – kdo už by jí potom měl být schopen pomoci?

Adéla je zmatená.

„Pojď sem, broučku“, přivine k sobě Kubíka, který se k ní přísál jako klíště.

Nic naplat, má novou rodinu. A možná na hodně dlouho.

Bořivoj Hrušina dnes na dceru rozhodně neměl náladu. On na ni neměl náladu už delší čas – ale teď to bylo podtržené okolností, že zase musel čelit nepříjemným otázkám policie. Navíc se o jeho kauze opět psalo v novinách. Nejraději by dnes někomu zakroutil krkem.

A aby toho nebylo málo, absolvoval krajně nepříjemnou konverzaci s Theo Messigem. Thea znal kde kdo. Jasný bílý kůň, navíc nepřehlédnutelný. Policií byl stíhán v souvislosti s kdejakou levotou, ale žádný soud ho nebyl v stavu poslat za mříže.

Vyučený cukrář, později začal obchodovat s vínem. A dotáhl to na kmotra napojeného na celou řadu politiků.

Mohutný chlap s nakrátko střiženými vlasy, tlustým panděrem, odulým obličejem a vyblitými šedomodrými očima mu byl krajně nesympatický. Ale co naplat. Musel s ním jednat.

Proti Bořivojovi byl Theo žabař a chudák – a to měl stamiliony a obýval malý zámek.

Jenže v určitém ohledu, ač si Bořivoj myslil, že je v pomyslné hierarchii vysoko nad Messigem, byl na tom vlastně hůře. Messiga znal kde kdo, bulvár o něm psal pořád dokola, soudy si ho pomalu zvaly jako stálého hosta. Ale Theo byl v klidu. Věděl, že spolu s ním by padlo tolik vysoko postavených lidí, že se to zkrátka nikdy nestane. A on od nich odváděl pozornost. Navíc neznal jejich tajemství – a nebyl pro ně nebezpečným. Média měla jeho – a to jim muselo stačit.

Bořivoj Hrušina byl zranitelnější. Věděl toho více než Messig – a měl co ztratit. Messig je primitiv s hroší kůží, kterému na nějaké pověsti nesejde.

V případě Hrušiny je tomu poněkud jinak, hlavně co se týče důrazu na pověst.

S Violou Messigovou tvoří Theo až bizarní pár. Vedle křehké blondýny s výškou sto šedesát centimetrů a hnědými očima působí Messig jako pěst na oko.

Viola je o patnáct let mladší než její manžel a mají spolu tři děti. Pomalu jí táhne na padesátku. Snaží se udržovat, co to jde – ale v obličejí se jí zračí cosi jako hnus a nenávisť, třebaže má vrásky perfektně vyhlazené.

Dnes už nikoho nezajímá, že se ve dvaceti chvíli živila prostitucí a že ji z toho marastu vytáhl právě Theo.

Theo Messig byl buran každým coulem – a neměl moc rád velké řeči. Nejspíš proto, že mu formulace vět dělala problémy.

Svůj proslov k Hrušinovi tedy omezil na následující slova.

„Hele, vole, je to jako fakt průser. Měl bys ses na nějakou dobu někam ulít. Jestli chceš, mám v Chorvatsku takovou pěknou pronajatou vilku. Nebo jinde? Ale tady zůstat nemůžeš, jasný?“

Hrušinovi to ale jasné nebylo. Nenechá se touhle bečkou komandovat.

„Rozhodně nehodlám utíkat...“

„Tak poslyš“, přerušil ho příkře Messig. „My si zjevně nerozumíme. Určitý lidi jsou nervózní. A ty děláš boty. To není prosba, to je rozkaz.“

„Já nikoho poslouchat nemusím“, byl Hrušina brunátný vzteky.

„Co jsem měl, jsem vyřídil“, pokrčil rameny Messig.

Hrušina jen těžko potlačoval svou blbou náladu, když mu do rány přišla dcera.

„Takže tys to s ním ještě neskončila, že?“, zeptal se ledově chladně Agáty.

„Je to můj život. Nemáš právo mi...“

Větu nedokončila.

„Nemám právo co? Radit ti? To nehodlám. Dělej si, co chceš, dcerunko. Ale pokud budeš s tím parchantem, tak bez vidiny mých prachů. S tím vyděděním to myslím naprosto vážně. A nemyslím si, že se ten hajzl pak s tebou bude ještě scházet. Ten, jak zavětrí, že vyschl zdroj, tak odtáhne“, vybafl na ni posměšně.

Agáta se třásla vzteky – a chtělo se jí brečet. Ovládla se však.

„Nás nerozdělíš“, sykla trucovitě. „A svý prachy si strč – víš kam.“

Otočila se a vyběhla pryč z domu.

Hrušina si jenom pomyslil něco o blbosti mládí.

Pomaloučku se ten den smrákalo. O to dříve, že se po nebi táhly dešťové mraky – a občas i sprchlo.

Kousek za Vrnotínem stálo za zatáčkou na kraji lesní cesty odstavené luxusní vozidlo: Mercedes-Benz S500 Long ve stříbrné metalíze.

Již to samo působilo jaksi nepatřičně. Houbová sezóna ještě ani zdaleka na dveře neklepala. Že by si majitel vozu jenom na chvíli odskočil?

Zrovna tudy projížděl na kole Jiří Mlsota, který se snažil denně najet aspoň dvacet kilometrů.

Tvrdil, že ho to udržuje fit.

Potřeboval na malou – a odstavená mercedeska ho zaujala. Kolo opřel o vedlejší strom a první, co udělal, že si ve křoví ulevil.

Hned potom se vydal k zaparkovanému automobilu.

Kde je asi jeho majitel?, napadlo ho. To již ovšem okýnkem hleděl na sedadlo řidiče – a málem vykřikl. Za volantem se nacházela zhroucená postava muže, celá od krve. Stříkance krve pak byly všude kolem.

Mlsota se zhluboka nadechl a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

II. Kudy se vydat...

Duben 2021

Viktor Slabina byl poněkud rozmrzelý. Slavia prohrála doma s Arsenalem 0:4 – a navíc se dělala kauza z údajného rasistického výroku, který ale nemohl nikdo doložit pádným

důkazem. Slabina ovšem neuznával lynč bez důkazů. Tvrdit si může kdo chce co chce. Podstatné je, zda může svá tvrzení doložit. A ve fotbale to neplatí. Nařknou vás z rasismu – a již fasujete trest. Ať jste se činu, z něhož jste viněni, dopustili, nebo ne. To připadalo Slabinovi přitažené za vlasy. Neváhal by se říct, že zruďné. Ale mnohem zruďnější bylo, že zcela bez důkazů již USA kolikrát napadly nějakou cizí zemi – a zničily život statisícům a milionům lidí. V těchto dnech se pak snaží vyvolat konflikt s Ruskem. A z toho měl Slabina velkou obavu.

Zatímco jeho Evička volá po nějaké fiktivní svobodě, aby se dodržovala opatření, jež chrání životy druhých, americká agrese ji nezajímá. Přitom tady jde možná o bytí a nebytí celého světa.

Ve zprávách zrovna ti dva šašci, Babiš s Hamáčkem, oznámili, že prý údajně dva ruští agenti vyhodili do povětří sklad zbraní ve Vrběticích. Skoro před sedmi roky.

Mají to být ti stejní dva, kteří se měli pokusit otrávit jistého Skripala. Novičokem. Tedy látkou, po které by byl každý tuhý. Ale tihle dva packalové, proti nimž je i Mr. Bean Jamesem Bondem, zřejmě požívají v Rusku mimořádné přízně, a když zmrví jednu akci, dostanou prostor ke zmršení akce jiné. Rusko je nejspíš ubohá země, která si více než dva agenty dovolit nemůže. Zatímco tváře jiných agentů jsou v utajení – tihle jsou notoricky známí. Jak rafinované, musel se škodolibě ušklíbnout Slabina.

Měl té protiruské hysterie právě tak dost. Ženou nás do války, svině, procedil sám pro sebe nakvašeně. Štvalo ho, že těm pohádkám někdo vůbec věří. Ať jsou Rusové, jací jsou, pitomci to nejsou. To se ale bohužel podle Slabiny nedá říct o BIS a Koudelkovi. Hlavně, že má Tenetovu medaili, pomyslí si znechuceně Slabina.

Evička vidí v Rusku hrozbu. Prý jsou tam ti lidé nekulturní. Pche, divila by se, o kolik jsou mnozí více sečtělí než mladí u nás, zvláště ti, co opouštějí základní a střední školy, uleví si v duchu Slabina.

Že se tu obchodovalo se zakázanými zbraněmi, ji nezajímá. A na něho pomalu také hledí jako na ruského agenta.

Je to šílené. Celá tato doba je šílená.

Slabina se raději pustí do psaní.

„Vylezl jsem z auta, zapnul si bundu a na hlavu nasadil kapuci, protože začalo zase mžít – a do toho byla vlezlá zima. „Tak, co tu máme?“, zeptal jsem se poněkud rozmrzele, že mám na krku další případ. A to jsme už s Evčou plánovali, kam si vyjedeme.

„Mrtvého chlapa, Měkkoto“, přivítal mě soudní lékař svým typickým suchým humorem.

„Docela ho někdo pěkně zřídil. Jen co takhle vidím, tak je to víc než deset bodných a bodnořezných ran. A někdo ho bodl i do rozkroku.“

„Že by si tu užíval s nějakou ženskou?“, nadhodil jsem možnou hypotézu.

„To zatím nemohu potvrdit“, zakabonil se. „Víc ti řeknu, až proběhne pitva, to je taková naše mantra, však víš.“

„No jo“, utrousil jsem. „Snad aspoň technici nějaký stopy najdou.“

Přemýšlel jsem, kdo s Hrušinou, mrtvý měl u sebe doklady, asi seděl ve voze? Že by bral stopaře? Musím zjistit, zda nebyl na chlapečky, napadlo mě. To by totiž dávalo smysl. Tajně si s nějakým užíval – ten ho zabil – a okradl. Kromě dokladů a mobilu u sebe Hrušina nic neměl.

Na jeho levém zápěstí byly přitom zjevné otlaky od náramku. Pokud nosil hodinky, musím zjistit, jak vypadaly a jak byly drahé.

A pokud nebyl na kluky – pak je třeba prověřit, zda mu do auta nevlezla nějaká ta utěšitelka – která ho ztišila jednou provždy.“

Duben 2018

Viktor Slabina se na místě činu setkal se svým podřízeným, Janem Tardalem. Ten si pro spojení svého jména užil až dost. „Jantar dal“, pokřikovali na něho spolužáci na škole – „ale žádná mu nedala“, vysmívali se mu.

Honza byl mladý – ale Viktor věřil, že z něho kriminalistu vychová. Domluvili se, že Tardal mu bude vykat, zatímco Slabina použije tykání.

Hrušinu někdo pořádně zřídil. Zjevně útok nečekal, neboť se podle všeho nebránil. Znal svého vraha?

Slabina bude potřebovat vědět, zda měl před smrtí pohlavní styk.

„Motivů tu bude asi celá řada“, otočil se s pochmurným výrazem ve tváři k Tardalovi.

„Koukám, že nosil hodinky. Zjistíme, co to bylo za hodinky a jakou měly cenu. A taky, kolik asi měl u sebe a co se prostě ztratilo.“

„Myslíte, že to byla loupežná vražda?“

„Pokud jo, nějak se mi nechce věřit, že by si do auta posadil nějakýho neznámého týpka. Zkus se nějak domáknout, zda neměl záľusk na osoby stejného pohlaví.“

A pokud ne, skoro bych si tipl, že někde sbalil nějakou ženskou. Ale nevíme. Také mohl mluvit s někým známým, komu důvěřoval – a kdo krádeží maskuje jiný motiv týhle vraždy.

Co vím, tak zbohatl na solárních elektrárnách – a byl vyšetřován. Tam by šlo o víc než o pár tisícovek. A rovněž je třeba prověřit, jaké měl manželství a kdo všechno ho nenáviděl a proč.

Obávám se, že tady budeme podezřelé přehazovat vidlema. Na druhou stranu – furt lepší, než nemít jedinou stopu a jediného podezřelého“, zabručel Slabina a zaklel, že déšť zesílil.

Přál by si být někde v teple – a ne se tu třást zimou.

Mladík, mohlo mu být tak nanejvýš dvacet, přidal do kroku. Byl celý promáčený a cítil, že se mu každou chvíli chce kýchnout.

Ani pořádně nevěděl, kam to došel. Pronikavý déšť ho bodal do očí – a tak si nevšiml cedule s nápisem: TRUPOHLAVY.

Až teď si všiml, že má na nohavicích a botách krev.

Zaklel. To už ale dokráčel k hospodě „U tři schodů“. Vypadalo to na pořádný pajzl – ale vevnitř se svítilo.

Chvíli váhal. Zkusil krev zamazat blátem.

Strašně se však toužil něčeho napít a rovněž cítil, že má hlad.

Když vstoupil, uviděl, že uvnitř se nachází jen pět starších chlapíků a jeden asi třicetiletý, patrně štamgastů.

Sundal si kapuci a bez pozdravu zamířil k prázdnému stolu. Okamžitě na něm spočinuly pátravé pohledy a do té doby chraplavá konverzace na chvíli ustala.

Tu jeden prošedivělý děd pozvedl půllitr a vykřikl „Na zdraví“, aby ho do půlky na jeden zátah vyprázdnil.

Jeho rudá očka sotva mžourala a jazyk se mu zcela evidentně pletl.

Příchozímu už nikdo nevěnoval pozornost, kromě otrávené asi třicetileté servírky s unylým otráveným výrazem, které se ho jakoby neúčastně ptala, jestli si tedy něco dá.

Chtěl dvanáctku a utopence.

Když příchozí zhltnul utopence a téměř dopil pivo, oslovil ho jeden z přítomných chlapíků.

„Nechceš k nám ke stolu?“

Poděkoval a přisedl k nim. Že prý je zve.

„Á, pán je grant“, okomentoval to třicátník, který měl již pořádně upito.

„To sice nejsem“, pronesl bezbarvým hlasem mladík, „ale zdědil jsem nějaké věci po dědovi. Tak je prodávám.“

„Mám tu zlatý hodinky. Neměl bys zájem?“, zadíval se do tváře vousatého muže, který se mu představil jako Ivan.

„Lojza, těší mě“, podal mu ruku příchozí. Brzy se dozvěděl, že asi třicátníkovi je rovných pětatřicet a že zapíjí rozchod. „Byla to děsná potvora“, ulevil si Ivan. „Pořád mě jen komandovala – mrcha jedna – a pak skočila do postele prvnímu chlapovi, co se namanul. Děvka“, měl chuť si uplivnout.

„A ty děláš co, Lojzo?“

„Dělám skladníka v jedné firmě.“

„Asi záhul, co?“

„To je“, přisvědčil mladík, který nebyl ani Lojzou ani Aloisem.

„Tý vole, tak to je hustý“, vyvalil oči Ivan, když mu Lojza ukázal zlaté hodinky od Cartiera.

„Ty musej stát balík“, vydechl Ivan a Lojza s potěšením zaznamenal, že u něj vzbudil zájem.

„Chtěl bych za ně tak desítku“, hlesl jako by nic.

„Deset litrů?“, zvolal Ivan. „Ale ty jsou asi vo dost dražší, ne?“

„Deset mi bude stačit.“ Lojza posunul hodinky Ivanovi přímo pod nos.

Ten div nezačal slintat.

„N-nemám u sebe prachy“, škytl.

„Nevadí, můžu se tu stavit zítra, když bys je chtěl. Za desítku jsou tvý.“

„Můžu dát nejvýš pět“, vzdychl s lítostí Ivan.

„A ty máš u sebe?“

„Nemám – ale zítra přinesu.“

„Osm“, zadíval se mu mladík do očí. „Osm, nebo nic.“

„Tak jo, to беру.“

„Zítra touhle dobou?“

„Jasný.“

Mladík si strčil hodinky zpět do kapsy a měl se k odchodu.

Lucie Flociková svou sestru doslova přepadla.

„Děje se něco? Myslela jsem, že se stavíš až o víkendu.“

„Snad to nevadí“, vyhrkla poněkud zaraženě Lucka, která pomalu dokončovala studium na Vysoké škole ekonomické v Praze.

„Nevadí, to ne“, zavrtěla hlavou Gabriela, ale nepočítala jsem s tebou. Nemám nic vařeného a je tu docela binec“, zatvářila se omluvně.

„Když já prostě s někým musím mluvit“, téměř zakřičela Lucka.

„Tak co se děje? Posad' se“, přistrčila jí židli Gabriela poté, co z ní odstranila nějaké své oblečení.

„O Karla“, vzdychla Lucka.

Gabriela se zamračila. „Myslila jsem, že tohle už je minulost.“

„Tak snad mě chápeš? Milovali jsme se. A někdo ho zabil. A nikdo neví, že jsem byla jeho milenka.“

„Což je jediné dobře“, tiše procedila mezi zuby Gabriela. Karla Féra vyloženě nesnášela.

Ženatý hajzl, co si rád užívá s mladýma holkama. Byla ráda, že je konec. Jenomže ten konec nastal tak, že byl Fér zavražděn. Obvinili z toho jeho ženu.

Naštěstí policie nevyšťourala, že Lucka byla jeho milenkou.

Gabriela šla k sestře a vřele ji objala.

„Vím, že máš za sebou těžký období, sestřičko. Ale zvládneme to. To, že jsi s ním spala, už nikoho nezajímá. A tu jeho ženu soud odsoudil. Tys nic nespáchala – tak co je?“

„Nemůžu se zbavit pocitu viny“, zaštkala Lucie. „Že je to kvůli mně. Že kvůli mně ho zabila.“

„No tak, no tak“, konejšila ji Gabriela. „Nemůžeš za činy druhých. Kdyby každý manžel měl být svou ženou zavražděn proto, že má milenkou, nestačili bychom ty mrtvoly pohřbívat.“

Lucka se na malý okamžik usmála.

Hned ale opět zvažněla.

„Pořád na to musím myslet“, zakvílela Lucie. „Nemůžu se toho zbavit“, zaštkala a po tvářích jí začaly stékat slzy.

Gabriela viděla, jak její sestra trpí. Bolelo jí to – a měla vztek. Byla by ráda, aby Lucka začala chodit konečně s někým, s kým by mohla založit rodinu.

Milada Hrušinová je přijala perfektně nalíčená i vkusně oblečená, jako by se jednalo o vrcholné diplomatické jednání.

„Byla jsem doma. Sama“, odpověděla stručně na své alibi na dobu vraždy manžela.

Když jí oznámili, že je její muž mrtvý, že byl zavražděn, Slabina si v její tváři všiml nepokrytého údivu a něčeho, co by nazval zmatkem. Rozhodně ale neidentifikoval nic, co by mohl označit za žal či aspoň lítost.

Tahle žena mu připadala chladná, vypočítavá – a rozhodně by s ní nechtěl mít nic společného.

„Vy jste tu žili sami?“

„Ano, jeho dcera je u své matky.“

Viktor Slabina a Jan Tardal se na sebe letmo podívali a vyměnili si pohled, který říkal, že vztahy mezi těmito dvěma asi nebyl nijak růžový – a že s tou dcerou si budou muset rovněž promluvit.

„Chápeme, že to je pro vás nyní asi těžké, ale potřebovali bychom vědět, co vše měl váš manžel u sebe. Našli jsme u něho jenom doklady a mobilní telefon.“

Milada odpovídala věcně. Hlas se jí netřásl, hleděla na ně zpříma.

Prý u sebe míval běžně i několik desítek tisíc korun. Ale přesnou sumu neví. Měl u sebe kreditní kartu a ano hodinky, samozřejmě. Velice drahé od Cartiera. Popsala je. „Byly zlaté, víte. Takže ho někdo zabil kvůli penězům a těm hodinkám?“

„Ještě nevíme. Ale zatím to tak vypadá“, potvrdil její domněnku Slabina.

„Přesto se vás musím zeptat – jaké bylo vaše manželství? Víte, promiňte, ale nepřipadá mi, že byste po manželovi příliš truchlila.“

Čekal, jak zareaguje. Jestli vybuchne, co si to dovoluje, nebo zda zvolí jiný přístup.

Druhá možnost byla správně. Oznamovacím konverzačním tónem pronesla, že každý svůj zármutek projevuje jinak. „Ale máte pravdu. V poslední době nám to neklapalo.“

„Kvůli vyšetřování se musím zeptat – máte ještě někoho jiného, vedle manžela?“

„V současnosti ne“, dala důraz na „v současnosti“.

„Stejně bychom potřebovali vědět, s kým jste měla naposledy poměr.“

„To si budete muset zjistit sami“, dala jim na srozuměnou, že s nimi v tomto ohledu spolupracovat nehodlá.

„Pak to ale působí, že před námi něco skrýváte.“

Nakonec jim tedy dala adresy dvou mladších mužů, s nimiž prý před pár měsíci něco měla.

„Nebylo to nic trvalého – a už vůbec ne důležitého“, podotkla.

„Pochopte, máme tady vraždu. Vraždu bohatého muže. Velmi bohatého. Musíme se takto ptát, i když plně chápu, že některé otázky pro vás mohou být hodně osobní. Zajímalo by mě, měl i váš muž nějaké milenky?“

Slabinovi neušlo, jak se Milada ušklíbala.

„Ten měl pořád nějakou. Ale ptáte-li se mě na konkrétní jméno, fakt nevím. Nezajímalo mě to. Ale byl na mladý. Hodně mladý“, dodala znechuceně.

„Víte, je to trochu choulostivé – ale zeptat se musím – je možné, že by váš manžel občas přešel i na stejné pohlaví, jestli mi rozumíte?“

„Jako jestli byl na chlapečky?“, upřímně se tomu zasmála, byť poněkud jízlivě.

„Tak to jste fakt úplně mimo. Byl to prvotřídní děvkař.“

„Víte, jde o to“, pokračoval Slabina, „že váš muž byl zavražděn ve svém voze. Pachatele do něj musel dobrovolně vpustit. Takže tam mohl mít nějakou svou milenku?“

„Co já vím? Ale rozhodně tam neměl milence. Tipla bych si, že sbalil nějakou štetku, co ho obrala.“

„Dělal to? Chci říct – měl ve zvyku brát na ulici šlapky?“

Na pár vteřin zaváhala s odpovědí.

„To nevím, ale je to možný. Spíš je lovil někde po barech.“

„A můžete nám dát aspoň nějaký tip, kde bychom se mohli poptat?“

Vyjmenovala hned několik podniků v širém okolí.

Slabina jí poděkoval, že to může být cenná informace.

„Je tu někdo, kdo vás napadá jako možný pachatel? Někdo, kdo se s vaším mužem nepohodl? Někdo, kdo ho nenáviděl? Někdo, komu váš manžel třeba ublížil?“

Uchechtla se vyloženě zle.

„To budete mít docela dlouhý seznam. Jeho dcerunka se tahá s vyloženým grázlem – a on ji hodlal vydědit, když ho okamžitě nepustí k vodě.“

A o Berenice Nýralové víte?“

Slabina i Tardal zpozorněli.

„Tak to vám doporučuji jejího otce. Pokud to tedy neudělal nějaký ten zlodějíček nebo spíše nějaká coura.“

„Proč by měl vašeho manžela zabít otec Bereniky Nýralové?“

„Protože si myslí, že ji zabil“, konstatovala suše a s pobaveným výrazem sledovala, jak jsou oba překvapení.

„Byla jeho milenkou. Stalo se to ani ne před rokem. Našli ji mrtvou, ubodanou. Ale Bořek měl alibi. Tak mu policie dala pokoj. Ale ne ten pošuk. Byl tu opakovaně – a vyhrožoval mu. Slyšela jsem, jak na něho tuhle křičel, že jestli ho nedostanou policajti, tak on už si spravedlnost sjedná.“

„Takto to formuloval?“

Přikývla. „Jo, to si pamatuju dobře.“

„Pamatujete si, i kdy mu takto vyhrožoval naposledy?“

„Jo, moment“, zamyslela se. „Před třema tejdnama myslím. Asi tak. Den už vám neřeknu.“

„A co jeho kolegové, obchodní partneři?“

Rázně zavrtěla hlavou. „Do svých kšeftů mě netahal. Takže v tomhle vám opravdu nepomohu.“

„Pomohla jste nám hodně, děkujeme“, ukončil toto setkání Slabina. „Myslím, že jste zmínila, že máte ty hodinky někde nafocené“

„Ano, tu fotografii vám dám. Manžel si všechny cenné věci fotil. Právě pro případ, že by je někdo ukradl.“

„To nám práci velmi usnadní. Děkujeme“, zopakoval ještě jednou Slabina a rozloučil se.

„Honzo, s touhle fotkou obejdeš všechny antiky a bazary v okolí – a zkus se ptát i v hospodách, zda je tam někdo nenabízel. Když to bude bez úspěchu, dáme to pak do médií. Teď ale nechci pachatele zbytečně varovat, aby s nimi nezalezl do skrýše.“

Potřebujeme ho chytit co nejdříve.“

„Asi to teda bude spíš ženská, co?“

„Možná“, přisvědčil Slabina. „To se všechno uvidí. Také mohla mít komplice.“

„Ale ta jeho stará v tom může mít prsty taky“, nabídl svou verzi Tardal.

„Podle mě nám něco tají. Skoro bych se vsadil, že má milence. Budeme to muset prověřit. Každopádně bude strašně bohatou vdovou – a to je motiv jak hrom. Ale jedna věc mi tu neseď. V takovém případě bych čekal, že bude mít betonové alibi. Že si někoho na špinavou práci najme – a sama bude nenapadnutelná.“

Víš, Honzo, evidentně ji to nijak nesebralo – ale byla strašně zaskočená tím, že se to stalo teď. Jako by to čekala – ale ne v tuhle chvíli. Je možné, že něco je jinak, než si myslila.

Ale nyní se soustředme na ty hodinky. Pokud je vzala nějaká feťačka, bude potřebovat dávku, tedy prachy.“

Tardal přikývl, že se ihned pustí do práce.

Ti dva se setkali, jak se dohodli. Ivan byl ze zlatých hodinek u vytržení. Ty mu budou závidět všichni. Ale co hlavně, mají určitě mnohem vyšší hodnotu. A kdyby je střelil třeba za dvacet třicet litrů, tak by to vůbec nebylo špatný.

Předal zmačkané tisícikoruny mladíkovi, co si říká Lojza a tím to pro něho končilo. Jestli ho napadlo, že by ty hodinky mohly být kradené? Jasně, že napadlo. Ale říkal si, že až pojedete někam dál po republice, tak je někde udá. Co ho vskutku nenapadlo, že by mohly hrát nějakou roli v případě brutální vraždy Bořivoje Hrušiny, o níž už z novin informován byl.

Jan Tardal měl toho dne už všeho po krk. Objezdil všechny možné bazary v celém širém okolí, ptal se i v hospodách, nic.

Bylo již pozdní odpoledne, když se stavil na náměstí v Trupohlavech. Tady pro jistotu ani žádný výkup starožitností či šperků nevedli. Ale co, řekl si, a otráveně zamířil do hospody „U tři schodů“.

Zatím tu bylo jako po vymření, jen u okna seděl jakýsi děda s načatým půllitrem piva.

Tardal k němu zamířil. Představil se, že je od policie a zeptal se ho na večer, kdy došlo k Hrušinově vraždě.

Vytáhl fotku zlatých hodinek a zeptal se: „Nenabízeli tu teď někdy někdo tyhle hodinky?“

Děda zamžoural na fotku a podrbl se na své zjizvené plešaté hlavě.

„Hele, vlastně jó“, rozzářil se. Předevčírem sem přišel takovej kluk, no moc jsem si ho nevsímal, kolem dvaceti – a nabídl Ivanovi hodinky. Zlatý. Jestli jsou to jako přesně tyhle, to nevím, ale mohly by bejt. Zajděte za Ivanem. Včera je koupil, chytrák.“ Děda se škodolibě ušklíbl a vypil zbytek piva, co měl před sebou.

Tardal si vzal Ivanovu adresu a poděkoval.

Srdce se mu rozbušilo vzrušením. Už si myslil, že dnešek bude naprosto promrhaným dnem – a najednou je možná kousíček od dopadení pachatele.

„Kdo je?“, reagoval mrzutým hlasem Ivan na bušení na dveře.

„Policie“, oznámil mu Tardal.

Ivan otevřel. „A proč jdete za mnou?“

„Koupil jste tyto hodinky?“, Tardal mu zašermoval fotografií před očima.

Muž na něho otráveně pohlédl. „Ne“, zavrčel – a chtěl zavřít dveře.

Tardal se nedal.

„Patřily totiž zavražděnému muži, ty hodinky, víte? Takže opravdu jste je nekoupil?“

„Doprdele“, ulevil si Ivan. „To snad není možný. Koupím hodinky – a vono se zjistí, že patří zamordovanému. To se fakt děje snad jen mně“, lamentoval. Že se před minutou dopustil lživé výpovědi, ho evidentně netrápilo.

„No tak jo, líbily se mi. A za osm litrů jsem neodolal.“

„To vás nenapadlo, že mohou být kradený?“

Ivan sklopil zrak. „Prostě se mi moc líbily“, zahuhlal, jako by to byla nějaká polehčující okolnost.

„Půjdete se mnou a zkusíme dát dohromady portrét toho, kdo vám je prodal“, dodal suše Tardal a s jistou dávkou cynického zadostiučinění mu připomněl, že hodinky jako doličný důkaz zabavuje.

„Prachy pryč, hodinky pryč, ženská pryč“, zavyl zoufale Ivan a nejraději by něco rozmlátil. Ale ovládl se. Teď kdyby mu ten hajzl přišel do rukou. Ale on ho popíše, kreténa jednoho, na to může vzít jed.

Byl to sice docela porod, protože Ivan si evidentně moc jistý nebyl, přesto nakonec nějaký přibližný portrét neznámého vznikl: Nakrátko střižený blondák s pichlavě šedýma očima a malou jizvou u levého horního rtu. Bradu má pokrytou hustým vousem. Věk kolem dvaceti. Portrét se vytiskl a bude se rozesílat. Teď už to dají do zpráv. A kdo ho pozná, ať se přihlásí. Zdálo se, že vyšetřování dospělo ke svému cíli.

Adéla Dentálková se nacházela ve stavu blízkém zhroucení. Anička přišla domů s brekem s tím, že jí nějaká spolužačka vmetla do tváře, že její matka je vražednice.

Celý případ se totiž velice nešťastně řešil v bulváru. Již opět. Protože se blíží konečný verdikt soudu.

Co tak může Adéla tomu nebohému dítěti říct? Tuhle mluvila se svou sestrou. Děti s sebou nebrala. A dobře udělala.

Viděla naprosto zlomeného zoufalého člověka, který ztratil veškerou naději. A jak ji má ona utěšit? Fráze typu „to bude dobré“ už jí vyloženě leze krkem. Vlastně ani nepočítá, že to někdy dobré bude.

Alice Férová působila naprosto apaticky. „Neudělala jsem to, ale to je stejně jedno“, vzdychla pouze. Nevěří, že by ji pustili. Nemají jiného podezřelého – a důkazy holt ukazují na ni.

Adéla dělala, co bylo v jejích silách, aby před Alicí nedala najevo, že si její nevinou není vůbec jistá. Nenáviděla se za to. Ovšem, kdo by to udělal jiný?

Přesto zaplatila Alicinu právníkovi, aby zjistil, s kým se Alicin manžel ještě stýkal. Aby se zpochybnilo to, že Alice je jediná, kdo měl motiv Karla Féra zabít.

Nyní tedy před Adélou seděl navoněný a nagelovaný právník s upnutým límečkem perfektně vyžehlené košile a na míru šitým oblekem.

„Platím vám poměrně hodně“, vzdychla Adéla. „Chci za to jediné – aspoň malou šanci, že moje sestra neshnije za mřížema.“

Právník, jistý Roman Rajlich, si posunul brýle s kulatými obroučkami hloub ke kořenu nosu a na Adélu se zahleděl soucitným pohledem.

„Dělám, co umím. Známe už jméno dívky, s níž měl Karel Fér poměr. Jenomže je otázka, zda s tím vůbec vyrukovat.“

„To nemyslíte vážně?“, vybuchla Adéla. „To je přece naše jediná šance.“

„Obávám se, že ne. Nemám v ruce totiž ani ťuk, že by se dotyčná v době činu pohybovala na místě vraždy. Policie nezajistila na místě činu potřebné stopy – vyšetřování se od začátku soustředilo na vaši sestru.“

Opět si vzdychl.

„Myslím si, že pokud bychom upozornili na existenci Férový milenkou, jen bychom tím soud utvrdili v motivu jeho manželky.“

„Takže jako nemůžeme nic?“

„To netvrdím“, zašeptal Rajlich, jenž neskrýval, jak moc je mu tento hovor nepříjemný.

„Stavíme na tom, že důkazy proti mé mandantce jsou nedostatečné. Že její manžel byl v době, kdy údajně od něho dostala esemesku, již po smrti.“

„A kdo je tou milenkou?“, byla zvědavá Adéla, která měla pocit, že tento muž nedělá dost – a jen inkasuje peníze.

„Nemůžeme si dovolit nějakou nepříjemnost“, uhnul pohledem Rajlich. „Její jméno si zatím nechám pro sebe.“

„Třeba by se přiznala, kdyby se na ni zatlačilo“, zareagovala pobouřená Adéla.

Rajlich pouze vzdychl. „Ona ale není vyšetřovaná. Nikdo na ni tlačit nebude.“

„Tak proč jste vlastně souhlasil s pátráním po ní a bral za to prachy?“

„Protože jsem doufal, že ji nějak s tou vraždou budu moct spojit. Ale dostal jsem se do slepé uličky. Jak říkám, mohu dokázat, že váš švagr měl poměr s mladou holkou – ale ne to, že ho ta holka zabil. Pokud bychom na ni ukázali, jenom tím situaci vaší sestry zhoršíme.“

„Jenomže důkazy svědčí proti ní. Vražedná zbraň, to, že čin neoznámila, to, že se hádali“, zoufala si Adéla.

„Nebudeme si nic nalhávat, je to hodně špatné“, pokýval hlavou Rajlich. „Obávám se, že se vaše sestra měla přiznat. Byla by to polehčující okolnost – a mohli jsme to uhrát na afekt.“

„Vy tedy v její vinu nevěříte?“, vypěnila Adéla.

„Nejde přece o to, čemu věřím já“, snažil se Rajlich zachovat trpělivost i klid. „Jde o to, čemu věří soud. Strávil jsem tímto případem dlouhé hodiny. Hledal jsem sebemenší skulinu. V tuto chvíli bych opravdu navrhl jediné. Aby vaše sestra projevila lítost – a my se pokusili vzhledem k její dosavadní bezúhonnosti a tomu, že u ní nehrozí recidiva, aby dostala nižší trest.“

„A to by bylo kolik?“

„Nevím, něco kolem deseti let. Po dvou třetinách, tedy zhruba po šesti letech, by mohla být doma. Nepromluvila byste ještě se svou sestrou?“

„Přece ji nebudu nutit, aby se přiznávala k něčemu, co neudělala? A jak by to pak vysvětlila dětem?“

„Rozumím“, Rajlich sklopil hlavu. „Je to velmi bolestivé a složité.“

Když byla sama, Adéle se chtělo hrozně moc brečet. Sestra bude sedět ve vězení. Její sestřička.

To aby se pak i s dětmi přestěhovala. Třeba do Prahy, kde budou mít klid, protože je tam nikdo nebude znát.

Kde ale na to vše vezme peníze? Jen ten právník, co stojí. A nejspíš to budou vyhozené peníze. Kdo jí pomůže? O koho se má opřít? Navíc dvě malé děti, které vlastně přišly o oba rodiče, na krku.

Konečně dá slzám volný průchod.

Po značném úsilí se jim podařilo zjistit totožnost mladíka, který si říkal „Lojza“. Štěpán Zolta, devatenáct let. Zatím nebyl soudně trestán, ale měl mít problémy s drogami. V patnácti se léčil. Jak vidno, ne příliš úspěšně.

Otec ho vyhodil v osmnácti z domu.

„Podívejte. Kluk mi tu kradl věci – a máme ještě Terku, té je čtrnáct. Už kvůli ní jsem musel jednat. Jinak by ji strhnul s sebou. Netěší mě to – ale co jsem měl dělat? Prostě se nepovedl“, sklopil Jaroslav Zolta zrak k zemi a poslední slova více méně zahuhlal.

Zadrželi ho, když jim taxikář oznámil, že vezl mladíka, kterého podle zveřejněné podobizny hledají. Že mu dal místo pětistovky rovnou celý litr.

Našli ho v nedaleké hospodě. Nekladl odpor. Spíš jakoby nechápal, co že se to děje.

Viktor Slabina pozoroval, že kluk se celý třese a je nervózní. Rozhodl se mu tykat.

„Koukni, nevypadá to s tebou dobře. Na tvém oblečení jsme našli stopy krve zavražděného Hrušiny. Zjevně jsi ho okradl – a prodal jsi jeho drahé hodiny – hodně lacino, dlužno říct.“

Zadíval se na Štěpána. Ten se třásl – a bylo znát, že má strach.

„Já ho nezabil“, zašeptal.

„Co jsi dělal v jeho voze?“

„Prostě jsem šel okolo a všiml si toho fára, no. Ten chlap byl už mrtvej, vážně, všude byla krev“, kluk se div nerozplakal.

„To mi tedy pověz, odkud kam jsi šel, že jsi zakopl právě o ten auťák s mrtvolou“, přidal na důrazu v hlase Slabina.

„Sháněl jsem dávku. Jeden známej z Vrnotína mě zásobuje. Je to tam naše místo. Nejsou zvědavý voči kolem.“

„Jméno toho známého“, vybafl na Štěpána Slabina.

Ten se ale uzavřel do sebe. Zatvrdil se, že tohle z něho nedostanou.

„Takže nám jeho jméno neprozradíš? Škoda“, povzdechl si schválně teatrálně Slabina.

„Mohl jsi mít alibi. Takhle v tom pořádně lítáš.“

Víš, co si myslím? Že jsi ho stopnul. Sice dosud nechápu, proč ti zastavil, ale to ještě zjistím. Řekl jsi, že si potřebuješ odskočit? Proto jste zastavili v tom lese? Vytáhl jsi kudlu a ubodal ho?“

„Ne, takhle to nebylo“, řval na něho mladík až nepřítelně.

„A jak to tedy bylo?“, přešel Slabina opět k mírnému projevu.

Viděl, že se Štěpán co nejdříve rozsype. Pokud má Hrušinu na svědomí, do pár minut mu to vyklopí i s podrobnostmi.

Jenže Slabiny se čím dál více zmocňoval pocit, že tohle pachatel nebude.

Toho by si Hrušina do vozu nikdy nevzal. Ale jasně, co když byli dva? Co když tu byla spolupachatelka, která Hrušinu nalákala na místo, kde již čekal Zolta?

Však Tardal stačil zjistit, že v posledním půl roce žije Zolta u pětadvacetileté barové tanečnice u tyče, Kamily Smejkalové. Té je pětadvacet a ve dvaceti měla podmínku za krádeže.

Slabina ji zatím neviděl naživo, ale z fotky věděl, že je to štíhlá drobná blondýna s tmavohnědýma očima a tetováním na stehnech, rukou, zádech i na hrudi.

Něco se tu tedy rýsovalo. Dvojice holdující drogám, která potřebuje peníze. Zastavil by Hrušina Kamile? Z toho, co policie věděla od jeho ženy, tak pravděpodobně ano.

Byl tu ale problém. Zatímco Zoltovy otisky i další biologické stopy jako vlasy se v Hrušinově voze našly, ke Kamile nevedl ani náznak důkazu.

Že by měla rukavice? A pokud by otírala otisky prstů dodatečně, pak by přece odstranila i ty Štěpánovy.

Zolta byl v obličejí celý bledý – a zdálo se, že co chvíli zkolabuje.

Snad nemá absták, napadlo Slabinu.

Naštěstí se Zolta trochu uklidnil. Aspoň natolik, aby ze sebe vysoukal: „Já vám fakt nelžu. Šel jsem dolů do vesnice. Koupil jsem dávku za poslední prachy, co jsem měl. To auto jsem objevil náhodou. A byl jsem zvědavěj. Jo, vokrادل jsem ho. Víím, že je to hnusný, ale já nejsem vrah.“

Slabina si ho zamyšleně prohlížel.

Ještě zkusil jednu věc: „Hele, my vííme, že to pečete s Kamilou. Ona ho vylákala do lesa, že si užijou – a pak jsi nastoupil ty.“

„Kamila tam ale vůbec nebyla“, zaječel Zolta. „Tu do toho netahejte.“

Jak byl celou dobu v těžké defenzívě, nyní se konečně projevil poněkud útočně. A Slabinovu bylo sympatické, že hájí svou holku.

Tardal právě prověřuje její alibi. Jestli ho má, potom tahle teorie padá – a Slabina si bude muset přiznat, že tudy cesta k úspěšnému vyřešení tohoto případu nepovede.

„Jestli tu nechceš trávit dlouhé večery, doporučuji ti, aby sis vzpomněl na jméno toho dealera“, zavelel Slabina.

„A pokud ta tvá Kamila nebude mít alibi, vezete se v tom oba.“

Štěpán to již nevydržel: „Kuba. Tedy Jakub Hýdl“, zaúpěl. „Ale já vám to neřek, jasný? Jen chci, abyste dali pokoj Kamile. Ta s tím vážně nemá nic společného. A já ho jenom okradl.“

„Tak jen za ty hodinky můžeš vyfasovat slušný flastr“, uvedl Slabina Zoltův výrok o „jenom krádeži“ na pravou míru. „Ale za vraždu by bylo rozhodně víc“, poznamenal suše – a nespouštěl ze Zolty zrak.

Ten měl evidentně dost.

Ignác Nýral uvedl Slabinu do obýváku. Slabina si všiml, že vše je sice uklizené a čisté, ale nějak až příliš neosobní. Manželka se patrně odreagovává úklidem – ale něco tu Slabinovi chybí. Stopy života, domova, zázemí.

Zjistil, že tu s rodiči ještě žije starší sestra. Ale momentálně není doma. S tou si pak rovněž bude muset promluvit. Ostatně i s Nýralovou manželkou.

„Jak vám mohu být nápomocen?“, zeptal se unaveným hlasem Nýral.

Slabina si předtím stačil všimnout jeho truhlářské pracovny, když kráčel vstupní prosklenou verandou dovnitř.

„Vyšetřuji vraždu Bořivoje Hrušiny“, pronesl jakoby nic Slabina a pátral v Nýralově výrazu po jakékoli emoci. Nedočkal se však ničeho.

„Nevím ale, jak já...“, pomalu ze sebe soukal Nýral.

„Dozvěděl jsem se o ztrátě vaší mladší dcery, což mě velmi mrzí“, řekl jemným tónem Slabina. „A doneslo se mi, že jste z tohoto zločinu vinil Hrušinu. Budu tedy potřebovat vaše alibi na dobu, kdy k činu došlo.“

„A kdy že se to mělo stát?“, zeptal se stále nevzrušeným hlasem Nýral, jako by se ho to snad ani netýkalo.

Slabina mu odpověděl a Nýral se zamyslel. „To jsem asi ještě dělal v dílně.“

„A dosvědčit vám to někdo může?“

„Ne. Dělán teď sám. A manželka ani dcera tu nebyly.“

„Tedy alibi na dobu Hrušinovy vraždy nemáte“, shrnul to lapidárně Slabina.

„Patrně nemám.“ Tentokrát Nýral do tónu svého hlasu vložil zcela zjevný sarkasmus.

„Asi chápete, proč se vás ptám na alibi?“, pokračoval v rozhovoru Slabina.

„Jo, asi to chápu. Myslíte si, že jsem toho netvora zabil já.“

Najednou zde byl jiný Nýral. Ne ten apatický, který čeká jenom na to, až ho snědí mouchy. Tomuto šlehaly blesky z očí. Blesky, které prozrazovaly neskutečný hněv – a rovněž velikou bolest, která nemá, jak by se zmírnila.

„Jestli máte děti, pak vám nemusím nic vykládat“. Dodal již klidněji Nýral.

„Ne, to nemám“, zareagoval Slabina. „Ale je mi jasné, jak moc těžké to pro vás musí být.“

„Houby vám je jasné“, vzdychl si Nýral, „ale to je jedno.“

„Nemáte ponětí, jaký to je. Nemůžete mít. Najednou se vám zhroutlí celej svět“, dodal hořce – „a jste úplně bezmocnej. To já žiju ve vězení – a ten hajzl běhá po svobodě. Běhal“, doplnil po krátké odmlce.

„Vy jste tedy přesvědčen, že vaši dceru zavraždil Hrušina? Proč?“

„Protože s ní měl poměr. Věděl jsem to. Ale pak se mu už nehodila – ovšem ona chtěla v tom vztahu pokračovat.“

„Ale vaše dcera měla přítele. Nemohl ji zabít ze žárlivosti on?“

Nýral se jen hořce pousmál. „Petr? No jo, vy jste ho neznal. Pracant. To by byl zeťák. Ten měl skutečné alibi, na rozdíl od toho panáka. Ten to být nemohl. Nakonec, není problém se podívat do spisu, jistě to tam máte.“

„Ale alibi měl mít i Hrušina, ne?“

„Jistě“, povzdechl si Nýral. „Že jednal s nějakým právníkem, co mu to potvrdil. A myslíte, že mu to věřím? Jenže po bohatých se tu nejde. Jak máte prachy, jste za vodou. Podívejte na toho Janouška. Opilej srazí ženskou autem – a ve vězení si přesto moc nepobude. Že je chudáček nemocnej. Já vám říkám, že mou dceru zavraždil Hrušina. Nikdo jinej k tomu neměl motiv.“

„Tím se však oklikou dostáváme k vašemu motivu, pane Nýrale“, vrátil se k meritu věci Slabina.

„Nepopírám. Motiv jsem jistě měl. A je škoda, že jsem to nebyl já. Ale nebyl. Pokud mě za to zavřete, je mi to asi jedno. Stejně tohle už není život“, hlas se mu třásl a oči se Nýralovi zalily slzami, kterým však nedopřál průchodu.

Slabina si uvědomil, že tento případ nebude vůbec snadné vyřešit. Podezřelí se mu hromadí, tento třeba nemá vůbec žádné alibi – ale Slabinovi chybějí důkazy. Přímé důkazy, které nepůjdou vyvrátit.

Zatím se ukázalo, že Zoltova přítelkyně skutečně na místě činu být nemohla – a dokonce se potvrdilo, že se Zolta tam, kde uváděl, sešel se svým dealerem, s Hýdlem.

Jedna hypotéza tedy brala za své. Jako hlavní podezřelý se v tuto chvíli rýsoval Nýral. Jenže. Bylo tu ono pověstné „jenže“. Proč by si ho bral Hrušina k sobě do vozu? To za prvé. Za druhé – proč by pak zastavoval na lesní cestě? A co hlavně, za třetí – že by se Nýralově útoku vůbec nebránil?

Tohle nesedělo. Navíc neměli v rukou nic. Nýralův otisk prstu z místa činu, vlas, nějakou nit z jeho oblečení. Prostě nic.

Vít Čopr už na ni čekal. Seklo jí to. Černé punčochy, černá minisukně, dekolť proklatě hluboký. Hned by si to s ní zase rozdál.

Ale proto se tu dnes nescházejí.

Milada se několikrát rozhlédla kolem.

„Teď bych se tu s tebou scházet neměla“, sykla nepříjemně. „Mohou mě sledovat.“

„Ale nesledovali, ne?“

„To doufám. Tak co chceš?“

Skoro se na něho nepodívala.

„Tak něco jsi mi slíbila, ne?“

Prudce se na něho zadívala. „To chceš jako říct, že tys ho...“

Nedořekla.

„Přece jsi to chtěla ne?“, ušklíbl se Čopr.

Poněkud zbledla a rychle se opět rozhlédla kolem, aby se ujistila, že jsou tu opravdu sami.

„Pokud vím, tak jsme se domluvili na jiném postupu“, zašeptala, ale bylo znát, že je podrážděná i vyděšená současně.

„Takto je to lepší.“

„Neřekla bych, když nemám pořádný alibi.“

„Nic ti nemůžou dokázat. Neřekla jsi o mně poldům, že?“

„Nejsem blbá“, odsekla.

„To ani já“, usmál se Čopr.

„Budu chtít ty prachy. Nejdříve aspoň část. Tak sto litrů by pro začátek stačilo. A domluvíme se na dalších částkách.“

„Já si nic nezaplatila“, vyhrkla najednou Milada.

Čopr ji chytil za krk. „Tak takhle ne, Miládko, takto tedy ne“, zasyčel.

„Myslíš, že jsem si něco nenahrál? Ale to si piš, že jo. A pokud nezaplatíš, já zas tak moc co ztratit nemám. Ale tobě se nebude chtít do lochu, když máš dostat tolik peněz. Tak buď rozumná, a nesnaž se být lakomá. To nedělá jednomu dobře.“

Pustil ji. „Sekne ti to. Hned bych tě celou ošukal“, dodal chlípně a plácl jí po zadku.

„Jdi do prdele“, procedila mezi zuby Milada.

„Do tý tvý bych už moc rád“, pokračoval v oplzlostech Čopr.

„Zapomeň“, rysy ve tváři jí okamžitě ztvrdly.

„Co se dá dělat?“, utrousil rádoby lítostivě Čopr. „Ale ty prachy mi dáš. Za tejdén tady touhle dobou.“

Milada měla co dělat, aby se ovládla. Nejraději by ho zabila. Ale neměla čím – a hlavně, co by si potom počala s tělem?

Blafuje, nebo tu nahrávku skutečně pořídil? Obává se, že neblafuje. Ten ji klidně strhne s sebou. To ale nesmí připustit.

Zeptala se ho na rovinu, kolik že tedy bude celkem chtít.

„Tři mega přesně. Pro tebe to zase až taková ztráta nebude“, smál se jí do očí.

Když se poněkud uklidnila, musela ovšem přiznat, že je lepší tuhle částku mu dát a mít klid. Však ona shrábne mnohem více. Nejráději by byla, aby zmizel někde hodně daleko. A na chvíli ji napadlo, že kdyby zmizel z povrchu zemského úplně, bylo by to to nejlepší, co kdy udělal. Teprve potom by měla jistotu, že nic neprozradí. Nikdy.

Nakonec, kdo by ho postrádal? Ne, tyhle myšlenky musí okamžitě vyhnat z hlavy. Zjistila však, že se jí drží více, než by jí bylo milé.

Dominika Sibková se prohlížela v zrcadle. Co nadělá? Téhle chemické blondýně bude za chvíli padesát. Figuru má na svůj věk perfektní – a díky častým návštěvám v kosmetickém salónu nemá viditelné vrásky.

Přesto si uvědomuje, že stárnutí nezastaví.

Poslední roky jí dali zabrat. Její všechno, její Sašík, je ve vězení. A ještě dlouho tam být má. Nehodlá se s tím smířit. Možná jí paradoxně tento boj udržuje v kondici.

Ne, nemá to lehké. Vážená vysokoškolská profesorka má syna vraha. Vidí přece, jak soustrastně a hraně soucitně se na ni její kolegové dívají. A jak ji asi pomlouvají, že vychovala zrůdu.

Ona si snaží držet svou hrdost a noblesu.

Připadá si ale přílišně osaměle. S manželem Jáchymem jsou spolu jen proto, aby se nedělil majetek. Vůbec ji v těchto těžkých chvílích nepodporuje. Vlastně jí vyčetl, že syna zkažila. Že je to její vina. On v synovu vinu věří.

Nesnáší ho, kreténa. Válet se s mladejma děvkama – to je jediný, na co se zmůže.

Ale co – však ani ona není svatá. Však právě také nekouká do zrcadla ve své koupelně. Nachází se v bytě jednoho ze svých studentů. Je mu třiatdvacet – a musí říct, že ji sexuálně uspokojil. Má ho jako elixír mládí.

Jestli se nebojí, že se to provalí? Že ji ten spratek bude vydírat?

Možná je jí to i jedno. Neví. Nakonec, oba jsou dospělí – a mohou si dělat, co chtějí. Žádnou úlevu u zkoušek u ní mít nebude – a to ví hošánek moc dobře.

Že by to mohl být její syn? Je stejně jako on černovlasý a vysoký. Asi by to nikomu nepřiznala, ale možná právě ta podoba ji vzrušuje.

Nepřemýšlí o tom, jak dlouho to bude trvat. Jaké to bude mít následky. Záleží jí na jediném – aby její syn byl očištěn a propuštěn. Co nejdříve.

Kolik už peněz na jeho obhajobu vydala? Lepší nepočítat.

Skutečně je přesvědčena, že její syn nevráždil?

Opakovaně se ho na to ptala. Opakovaně je úpěnlivě zapřísahal, že je nevinný. Upřímně, bojovala by za něho, i kdyby tu „čubku“ zabil. Žádná holka nebyla pro jejího syna dost dobrá – a v každé viděla potenciální couru.

Hanu Barčíkovou nenáviděla od okamžiku, kdy ji uviděla po boku svého syna. Ihned si ji ocejchovala jako zlatokopku.

Fakt, že byla zavražděná, se Dominiky nijak citově nedotýkal. Její smrt by jí byla ukradená, kdyby kvůli ní nezničili život jejímu synáčkovi.

Tuhle mluvila s jedním právníkem, který jí pomůže případ znovu otevřít.

„Budeme se točit na absenci biologických stop oběti v kufru vašeho syna. Dále se pokusíme vyvolat pochybnost ohledně způsobu, jak by dopravil tělo z automobilu na místo činu. To jsou slabá místa obžaloby – a věřím, že bychom mohli uspět. Chce to správné načasování.

Krom toho dám prošetřit podobné vraždy mladých dívek, kde není znám pachatel. Pokud bychom dokázali, že tu Barčíkovou zabil nějaký sériový vrah, měl by váš syn vyhráno.

Je tu totiž jeden případ“, právník se poškrábal na své plešaté hlavě, „který by se téhle vraždě podobal. Taky ubodaná mladá dívka – a také měla opustit přítele a mít poměr se ženatým mužem. Nějaká Berenika Nýralová.“

Tohle byl pro Dominiku konečně záblesk naděje.

„Co tedy přesně hodláte podniknout?“

„Shromáždíme, co půjde. Zkusíme najít podobné znaky obou vražd – a poukážeme na fakt, že Bereniku váš syn zabít nemohl – to již byl ve vězení. Pachatel je v případě této vraždy neznámý. Podaří-li se nám ty dvě kauzy spojit, máme vyhráno. Ale neradujte se, nechci ve vás vyvolávat falešné naděje.“

„Pokud to dokážete, budu vám neskutečně vděčná“, usmála se na něho sladkým úsměvem Dominika, a dobře v jeho pohledu rozeznala žádostivost. Tento muž byl sice manželem a otcem dvou dospívajících dcer – ale na Dominice mohl oči nechat. Jen těžko zastíral, jak moc by ji chtěl.

Dala mu tedy na srozuměnou, že jeho představy nemusí zůstat v oblasti snů.

„Jakmile budete mít cokoli nového, určitě se mi ozvěte. Mohli bychom to pak oslavit v nějaké dobré restauraci – a pak...“, uličnický na něho zamrkala.

Div se nerozpustil blahem.

Jan Tardal pozoroval Agátu Hrušinovou, která na něho působila jako vzdorovitý nevychovaný fracek. Snažila se zanechat suverénní dojmem, ale žalostně jí to nešlo.

Odsekávala, byla drzá a celkově se stylizovala do útočné role. Někde tam uvnitř ji ale svazovaly tony nejistoty, komplexů a obav – a Tardalově pozornosti to neuniklo.

„Váš otec prý byl ostře proti tomu, abyste se s panem Traklem scházela.“

Záměrně zvolil slušný tón a vykání.

„A vy byste si nechal nutit, s kým jako smíte chodit, a s kým ne?“, vyjela na Tardala Agáta.

„Mě ale nikdo kvůli tomu nechce vydědit“, ironicky poznamenal Tardal.

Tohle ji maličko zaskočilo – a na chvíli se nezmožila na slovo.

„Koukám, že jste informovanej. No dobře. Takže potřebujete mý alibi. Na kdy přesně a v jakou dobu?“

Tardal jí to sdělil.

„No jasně, to jsem byla s kámoškama na dýze. Potvrdí mi to řada lidí. Až do půlnoci.“

„A Lukáš Trakl?“

Neodpověděla.

„Co jako s ním je?“, odsekla po chvíli.

„Ten byl na té diskotéce s vámi?“, nedal se rozhodit Tardal.

Bylo znát, jak horečnatě přemýšlí. Na jednu stranu by chtěla svému milenci zajistit alibi, na stranu druhou jí je určitě jasné, že by policisté zjistili, a poměrně brzy, že tam nebyl.

„Ne“, procedila nakvašeně a pohledem probodávala koberec na zemi.

„A víte, kde byl?“, pokračoval v trpělivém výslechu Tardal.

„Nemám páru“, vyjekla na něho, div nekřičela. „To se budete muset zeptat jeho.“

„Tak to je samozřejmé. To uděláme“, obrazně ji usadil Tardal.

Postřehl, že Agáta rázem nemá sebevědomí žádné, ani to hrané. Děsí se toho, až Tardal Trakla vyslechne? Domluvili se snad ti dva, že jejího otce zabijí? Že to tedy provede Trakl, a Agáta si zajistí alibi?

Tardal si řekl, že toho Trakla zmáčknou společně se Slabinou. Co měl zatím možnost o něm zjistit, je to prvotřídní gauner. Tardal by se vsadil, že s Hrušinovou dcerou chodí jen proto, že si uvědomuje, jaký balík peněz má na dosah.

„Jak vycházíte se svou macechou?“

Z dívčinych očí zcela vymizel strach, zato se v nich zaleskl nepřehlédnutelný osten nenávisti.

„Tu byste si měli podat. Chce pouze jeho prachy. A jsem si jistá, že s někým chrápe. Jen to dělají opatrně – a nevím, s kým.“

Sice bylo nutné brát tuhle informaci s rezervou, na druhou stranu si to Tardal poznamenal, protože manželka takového pracháče v případě, že je z ní přes noc vdova, podezřelá jednoduše být musí.

„Ale nevíte jistě, že by nějakého milence měla?“

„Já to vím naprosto jistě“, zvýšila hlas Agáta, „pouze netuším, s kým. Ale to by měla být vaše práce, né?“

„Však my tomu na kloub přijdeme“, ujistil ji Tardal.

Odcházel s přesvědčením, že tuto stopu by neměli vůbec zanedbávat. Naopak, řekl by, že je nejvyšší čas se po ní vydat.

„Lukáš Trakl?“

Zrovna byl v montérkách pod autem a s něčím se tam lopotil. Vysoukal se pomalu ven a s klíčem v ruce se na oba příchozí pořádně zamračil.

„Co je?“, houkl neochotně. „Mám tu teď fušku.“

„Tak ji na chvíli přerušte“, oznámil mu stroze Slabina a ukázal mu služební průkaz.

Trakl tedy neochotně vstal a zastrčil klíč do kapsy u montérek.

„O co jde?“, zeptal se tentokrát mírnějším hlasem Trakl.

„O vraždu Bořivoje Hrušiny“, pronesl klidným tónem Slabina – a sledoval, jak tato slova na Trakla zapůsobí.

Slabina by přísahal, že v Traklových očích rozpoznal strach.

„Kde jsem tu dobu byl?“ Trakl dělal, že usilovně přemýšlí.

„Nevím, asi v hospodě. Nevedu si deník.“

„Budeme potřebovat někoho, kdo vám vaše alibi potvrdí“, věcně zareagoval Slabina.

„Je to asi dobrý pocit chodit s holkou, co bude dědit těžký prachy, co?“

Trakl se zachmuřil ještě víc.

„A co jako? Chcete mi to jako přišít? Nemám s tím nic společného“, zvýšil hlas Trakl.

„Nic vám nechceme přišít“, konstatoval Slabina, „ale vyšetřujeme vraždu. A vy máte motiv – a co se týče vašeho alibi, zatím nic moc, spíše nic. Měl byste s námi více spolupracovat, pane Trakle.“

Ten rozhodil rukama.

„Vždyť spolupracuju, né? Co vím, jsem vám řekl.“

Udal jméno hospody, kde měl trávit večer. A zmínil i pár jmen, která mu mají jeho verzi potvrdit.

Tardal si vše pečlivě poznačil a Slabina se Trakla ještě zeptal:

„Ten den jste tedy Hrušinu neviděl? Myslím den, kdy byl zavražděn.“

Trakl chvíli váhal, než procedil: „Jasně že ne.“

„Nevěřím mu nos mezi očima“, obrátil se Slabina na svého kolegu, když již seděli oba v autě a mířili na stanici.

„Taky mi přijde jako grázl“, přitakal Tardal.

„Jenomže to ještě neznamená, že je to náš vrah. Prověříš ty jeho kumpány – ale moc jim stejně nebudu věřit. Je zajímavé, že dcerunka i její šamstr mají alibi.“

„Šamstr?“, zareagoval Tardal na pro něj neznámý výraz.

„No amant, mileneček“, poučil ho Slabina, který se nestačil divit, co vše už ti mladí dnes neznají.

Sám sebe ale rozhodně ještě za starce nepovažoval.

III. Lapená vdova

Květen 2021

Barborka byla tedy na světě. Tři kila deset. Viktor Slabina a jeho manželka Eva se stali rodiči.

Porod to nebyl vůbec jednoduchý – a trval skoro celý den. Viktor byl jako na trní, aby nakonec viděl příchod své dcerky na svět. Bylo ráno, půl třetí.

Uvědomoval si, že mu začíná nová etapa života. A současně na něho dříve než kdy předtím doléhala otázka, jak dlouho on sám na světě ještě bude. Jistě, netrpí snad žádnou zákeřnou nemocí. Ani o tom neví. Ale má poměrně rizikové povolání – a chlapi kolem šedesátky jsou velmi rizikovým produktem. Toho si byl vědom.

Nepokládal sice svou životosprávu za vyloženě nezdravou, ale že by zdravému životnímu stylu mohl dělat reklamu, to rozhodně ne.

Slabina byl unavený, roztrpčený, rezignovaný.

Jistě – z Barborky měl velikou radost – ale tu mu kalila doba, v níž žil a vztahy, které ho obklopovaly.

Protiruská hysterie dosahovala vrcholu – a to právě ve dnech připadajících na výročí osvobození Československa od nacismu. Nikdo přitom neříká, kolik set tisíc sovětských, převážně ruských, vojáků za toto osvobození padlo.

Slabina cítil silnou nevolnost, když pročítal články o tom, kdo všechno je velezrádce.

Zároveň ho trápilo, jak jsou lidé mezi sebou znesváření, rozeštvání a jak nedůvěřují jeden druhému. Tato atomizace pak brání jakémukoli semknutí se lidí, aby společnost mohla být lepší.

A do tohoto světa jsem přivedl dítě, uvědomí si Slabina.

Sedne k počítači, na nějž v posledních dnech neměl ani pomyšlení.

„Čím dál více jsem se začal zaobírat hypotézou, že Hrušinu dala zavraždit jeho manželka. Nedělal jsem si o ní sebemenší iluze. Jednou děvka, pořád děvka. Ta už své chování není schopna změnit. A že by jen tak s klidem přihlížela, jak přijde o všechno, po čem stačí natáhnout ruku?

Že je tvrdá a všehoschopná, měla napsáno ve tváři. Jenom jsem ale pořád nevěděl, s kým to táhne. Vypátrat jejího milence jsem určil jako prioritu.

Ale nikdy jsem neřekl, že by tohle měla být jediná možná vyšetřovací verze. Pokud nemáte jasné důkazy odhalující pachatele, nikdy nemůžete pracovat s jedinou vyšetřovací verzí. To byste se potom chovali jako Bezpečnostní informační služba České republiky ve vrbětické kauze.

Ne – v záloze jsem si nechával Ignáce Nýrala a Agátu Hrušinovou s Lukášem Traklem. A pochopitelně i variantu, že pachatel je někdo úplně jiný.

Na prvním místě mezi podezřelými ovšem musela figurovat manželka oběti. Sice by to byl ten nejočividnější motiv, ale tak to již v praxi bývá.

Vsadil jsem na to, že Milada Hrušinová má milence – a nehodlal jsem polevit do chvíle, než ho vypátrám.“

Viktor si promnul znavené oči. Text mu přibývá jen pomalu – a je otázkou, kdy se k počítači a psaní tohoto příběhu opět dostane.

Duben 2018

Radka Nýralová si dříve Věry Fajardychové ani příliš nevšímala. Byla to tichá kolegyně, která se Radce zdála být milá. Hlavně si Radka mysliila, že musí být mnohem mladší. Hádala by jí sotva třicítku – a pravdou bylo, že Věře již táhlo na čtyřicátý rok. Měla střední štíhlou sportovní postavu – a poměrně malá ňadra. Působila spíše klučičím dojmem – ovšem vyzařovalo z ní i cosi jemného.

Toho dne se Radka zdržela v práci déle. Venku pršelo – a Věra, která byla rovněž na odchodu, si povzdychla, že jako bonus po dnešní šichtě ještě zmokne.

„Jsem tu vozem. Klidně tě svezu – kde vlastně bydlíš?“

Když se to dozvěděla, usmála se: „Tak to nebude ani velká zajíždka.“

„Jsi moc hodná, ale nechci tě nějak zdržovat...“, nesměle se ozvala Věra.

„Není od čeho zdržovat“, sarkasticky se ušklíbla Radka. „Doma mě čekají jen rodiče, kteří mě vlastně ani nečekají. Ale co“, hořce poznamenala spíše sama k sobě – a Věra z ní nic nepáčila.

„Takže ti to vážně nevádí?“, zeptala se pro kontrolu.

„Ne, ráda tě svezu.“

Liják byl tak prudký, že stěrače sotva stíhaly svou práci – a to jely na plné obrátky. Bušení do skla a do střechy pak prozrazovala, že se jedná o krupobití. Naštěstí to trvalo jen chvíli a kroupy nebyly příliš velké.

„Udělal se fakt hezky“, jízlivě okomentovala počasí Radka.

„A co tebe“ – obrátila se na Věru – „doma někdo čeká?“

Věra na chvíli odvrátila hlavu, aby jí Radka neviděla do očí.

„Jsem vdaná“, šeptla tiše.

Radka vypadala překvapeně. „Aha – ale snubák nenosíš.“

„Ne“, vzdychla si Věra. „Řekněme, že tohle manželství mělo být už stokrát rozvedeno. Ale on o tom nechce ani slyšet, třebaže mě podvádí, jak jen může.“

V jejím hlase nezněl ani tak vztek, jako se v něm ozývala nesmírná rezignace.

„To mě moc mrzí“, vyjádřila jí svou účast Radka. „Víš, těžko se mi o tom mluví, ale mou sestru nedávno zavraždili. Mladší sestru. A mé rodiče to pohřbilo zaživa. Vlastně pro ně neexistuju. Ráda bych vypadla – ale zatím se mi ve vztazích moc nedaří. No, abych byla spravedlivá, o vztazích ani moc mluvit nemůžu.“

Cítila, jak ji Věra jemně přejela rukou po zádech. „To je mi moc líto“ – řekla – a v jejím hlase bylo znát skutečné pohnutí.

„Tak jsme tu“, zaparkovala Radka u chodníku.

„Nechceš na chvíli ke mně?“, pozvala ji Věra a už vůbec nevystupovala ostýchavě.

Radka si ani neuvědomila, jak ji tato nabídka potěšila.

„No ale tvůj manžel asi...“

Věra ji rázně přerušila. „Tuhle noc se zaručeně neobjeví.“

Pronesla to způsobem, který nepřipouštěl pochyby. „Má takovou chatku“, dodala jako by nic, „určitě tam klátí nějakou děvku. Tak co ty?“

„Tak jo, děkuju“, souhlasila Radka.

Ač to měly k domu jen pár kroků, obě stačily řádně promoknout.

Byt nebyl kdo ví jak velký, ale byl útulně zařízen. Tři plus jedna.

„Byt je mého manžela“, lakonicky konstatovala Věra. „Takže kdybych odešla, sháním si bydlení. Jsem ráda, že nemáme víc dětí než Julii – a to jsem je jeden čas hrozně chtěla velkou rodinu.“

Ukázala Radce fotku asi dvacetileté dívky. „To je má Jůlinka. Už je jí devatenáct – a podobně jako já kdysi zdrhá z domu. Dnes má přespat u jedné kamarádky, ale obávám se, že je to spíše kamarád. Ale nedivím se jí. Měla s námi peklo.“

Radka si všimla jejího zaníceného pohledu.

Ani jí nedocházelo, jak k tomu došlo.

„Jsi promočená, něco ti najdu. Zatím se svlékni.“

Věra odešla pro nějaké suché oblečení a Radce ještě doporučila, ať se osprchuje horkou vodou.

Radka si ani neuvědomila, jak ji pak Věra vine k sobě, jak ji hladí po vlasech, jak ji líbá na ústa.

Překvapilo ji to – ale nebránila se. Něco v ní se tetelilo blahem. Cítila vzrušení, jaké snad ještě nikdy nepoznala.

Skončilo to naprostou erupcí, kdy se nahá těla zmítala v čemsi připomínajícím zápas. Chvilí byla nahoře Radka, potom Věra. Obě ale věděly, že přesně tohle chtějí.

Když erupce pominula, ležely nějakou dobu vedle sebe tiše a bez hnutí.

První promluvila Věra. „Doufám, že toho nelituješ.“

„To v žádném případě. Jsem šťastná jako ještě nikdy“, šeptala Radka.

„Ani nevíš, jak já“, přitakala jí Věra. „Po dlouhé době mám pocit, že žiju. Víš, vdávala jsem se ve dvaceti, abych vypadla z domu. Manžel je o dvanáct let starší. Má zámečnickou firmu. Je to tyran. Ponižuje mě, občas zbije, podvádí mě s kde jakou s odpuštěním kurvou. A já v sobě nenacházím síly, abych odešla. Vždy, když už se rozhodnu, tak mě přesvědčuje, jak beze mě nemůže být – a když to nezabírá, vyhrožuje mi a děsí mě, jak skončím strašně. Sama bez prostředků na ulici. Mám zkrátka strach.“

Kdybys věděla, kolikrát jsem si přála, aby nebyl. Aby provždy zmizel.“

Radka se k ní přitiskla a políbila ji. „Třeba bychom mohly začít nanovo.“

Hned vzápětí se svých slov lekla. Teď se jí Věra vysměje. Všechno takhle hloupě zničí, nadávala si v duchu a nenáviděla se.

Věra ale na ni něžně pohlédla. „Opravdu bys chtěla?“

„Vím, že tě znovu musím vidět. Já...“ Radka se odmlčela.

Z Věřina bytu odcházela až někdy k ránu s tím, že do práce půjde opět až večer. A také s pocitem, že možná její život tak úplně k ničemu být nemusí.

Gabriela Flociková se potřebovala uklidnit. Před chvílí řešila s Luckou její problémy – a byl nejvyšší čas si pořádně vyprat hlavu. To se jí dařilo při malování.

Odpoutala se tak dokonale od reality.

Měla vztek. Nějaký blbý detektiv vyštoural, že Lucie měla s Férem poměr. Naštěstí se zdálo, že to stejně nikde nepoužije. Ale bylo to samo o sobě krajně nepříjemné – a Lucka z toho vyšilovala.

„Je mi úplně zle při představě, že by se tohle dostalo k soudu“, pobřečela si u ní. Panikařila.

„Už takhle blbě spím. Pořád se mi to všechno vrací. To nebudu mít nikdy pokoj?“

Gabriela ji konejšila. Současně měla starost, aby se z toho Lucka vyhrabala.

Když se konečně postavila ke stojanu, neměla již na něm portrét své sestry. Ten je již v podstatě dokončený.

Ne, tam se odráží sestersky dojemná náklonnost a oddanost. Z obrazu dýchá cosi neposkvrněného až svatého – a přitom pokorně lidského.

Nyní ale pracuje na zcela jinak koncipovaném plátně. Tady může projevit svou nespoutanost, živočišnost, až by se dalo říct brutalitu.

Nahé ženské tělo dostává na obraze stále jasnější podobu a smyslnost.

Barva cáká všude okolo a Gabriela je v naprostém transu.

Šárce Garošové jednoduše nemohla uniknout výrazná proměna v otcově chování. Byl v posledních dnech mnohem více roztržitý i vznětlivý. Vybuchoval téměř při každé prkotině. Navíc měla neblahé tušení, že má z něčeho či někoho ohromný strach.

„Děje se něco?“, otázala se opatrně.

„Co by se jako mělo dít?“, zavrčel na ni bez nálady.

„Přijdeš mi poslední dobou takový...“

„Jaký?“, vybafl na ni.

„Nevím. Nervózní. Trápí tě něco? Můžeme to probrat, kdybys...“

„Nic mě netrápí“, odsekl úsečně Stanislav Garoš.

„Souvisí to nějak s Hrušinovou vraždou?“, zeptala se napřímo, protože si vzpomněla, jak ho tato zpráva vykolejila.

Věděla, že se ti dva znali. Ale proč by s jejím otcem měla jeho smrt zase až tak silně zamávat?

„Starej se prosím o své. Podívej, je hezký, že máš o mě starost – ale tohle si vážně musím vyřešit sám. A co vlastně ty? Ty žádné problémy nemáš?“

Usmála se nuceně. „Se mnou snad nikdy žádné nebyly.“

„To je pravda“, souhlasil její otec. „Jsem na tebe moc pyšný. To snad víš“, změnil tón hlasu, který prozrazoval, že je s ní spokojen.

Květen 2021

Eva Slabinová zkontrolovala, že Barunka spí a nic jí neschází. K ní nyní upínala všechny své síly.

S manželem se v poslední době hádají až příliš. Strašně ji to štve.

On se nechal očkovat. A ještě tou pitomou „Astrou“.

„Kdyby lidi nebyli stádo, nikdy nad náma nemohou zvítězit“, hartusila na Viktora. „Jenže ovce jako ty jdete dobrovolně na porážku. Proč jim lezete do pastí?“

„O čem to proboha mluvíš?“, vypěnil podrážděným a silně znechuceným hlasem Slabina.

„Naopak, kdyby se lidi jako ty nechali očkovat, mohli bychom to mít vše mnohem dříve za sebou.“

„Tak to je výstižné“, sarkasticky se ušklíbla Eva. „Za sebou to mít asi budete vskutku brzy. Ale já jsem matka. A já budu své dítě chránit.“

„Proboha a před čím?“, nechápal Viktor, kterému přišlo, že mu manželku vyměnili za postavu zvanou E. T.

„Určitě zase napíšeš něco na Facebook o tom svém komoušovi Dadánkovi, že?“, neodpustil si rýpanec.

To se Evy pochopitelně dotklo. Již proto, že osud básníka Dadánka ji dojímá. On se obětuje pro ideály. Je ve vězení, zatímco kmotr Janoušek je nedotknutelný a běhá si po svobodě. Dadánek je pro ni vizionář, který se vzeprel nové totalitě. Obětoval vše za pravdu. Tak to ona prostě vnímá. A její manžel se mu ještě posmívá a dehonestuje ho. Jak typické.

Samozřejmě, že ho zase v nějakém svém statutu připomene. Je na Dadánka hrdá. Má ho za zásadového talentovaného muže. Ať se mu kašpaři posmívají sebevíc.

S nelibostí pak musí konstatovat, že mezi kašpary řadí i svého ctěného manžela.

S Viktorem je v poslední době rozděluje celá řada témat.

Slabina se například zastal té úděsné Zemanovy piety v plastových kelímcích.

„A co jako na tom bylo nedůstojné?“, vyjel na ni. „Že náš prezident správně konstatoval, že jsme všichni zodpovědní za to, že tu zemřelo tolik lidí? Na rozdíl od demoblokové opozice, která načmárala kříže na Staromáku, ale kterou si za to nikdo na paškál nebral. Tam to furt přenášela televize a hned se o tom psalo v zahraničí. Ty ty dvojí metry nevidíš, vid?“

„Je to ubohé“, trvala na svém Eva. „Plastové kelímky od piva, super pieta.“

„Jak povrchní“, neubráníl se pohrdlivé reakci též Slabina. „Pro obal nevidíš svíčku a úctu k druhému.“

„Zato ty věříš tomu ruskému služebníčkovi vše, co?“, vysmála se mu.

„Jsem kriminalista. Takže odmítám soudit v průběhu vyšetřování. Je to má zásada. Neexistuje, že bych prohlásil, že budu sledovat jen jedinou verzi svého případu. A ve Vrběticích to zkrátka smrdí. Jenže ty, Koudelkova fanyňko, to vidět nechceš“, nechal se trochu unést.

„Stydím se za tebe“, vmetla mu do tváře Eva – a Slabina raději mlčel, aby konflikt nengradoval jako v Izraeli.

Ale vnitřně ho to strašně štvalo. To, že je doma vlastně cizincem. Že nenajde společnou řeč ani se svou ženou a matkou svého dítěte.

Zakoušel pocit nesmírné frustrace.

Samozřejmě, že se Eva ihned na Facebooku rozepsala o Dadánkovi: „Je to novodobý politický vězeň, který sedí za své přesvědčení. Nezapomínejme. Bojuje za nás všechny.“

Viktor Slabina si to se zaskřípěním zubů přečetl a raději najel na příspěvky jiných lidí.

Myšlenkami byl u novináře Janka Kroupy. Nechápal, jak někdo takový, který v minulosti zničil pana Pěťu, nemocného člověka, když zveřejnil názor, jak se později ukázalo pravého podvodníka a pachatele – Řičáře, může vůbec v novinách dostat pro své báje prostor. A to ještě za tu obludnost tehdy vyfasoval novinářskou cenu, Křepelku snad.

Proč předátoři dostávají cenu pojmenovanou po lovné zvěři, nechápal. Takový Kroupa by měl spíše dostat sošku hyeny, napadlo ho. Ale to by tomu nebohému čtyřnohému zvířeti křivdil.

Raději se bude soustředit na svůj příběh.

Jak vlastně nazve svého bývalého kolegu a později soukromého detektiva? Křestní jméno ponechá – Martin. A ze Stáry holt bude Mládek.

Martin Stára odešel od policie dva roky poté, co při tragické přestřelce zahynul jeho nadřízený. Nového šéfa – Viktora Slabinu, uznával, ale už nikdy nedokázal z hlavy vymazat onu osudnou střelbu. Však byl při ní rovněž zraněn.

Ne, navíc pociťoval ze své práce stále větší zmar.

Polepšil si? Někdo by mohl říct, že tento pětáctýřicetiletý tmavovlasý vytáhlý muž s hnědýma očima a několika hlubokými vráskami na čele stejně jen šmíruje nevěrné partnery a partnerky, aby je mohl nabonzovat jejich polovičkám. Ale mohl se pochlubit i jinými kauzami.

Martin Stára byl rozvedený. Už tři roky. Má dvě dcery, jedenácti- a sedmiletou. Jeho žena se znovu vdala, za realitního makléře.

On již měl od rozvodu několik žen, ale žádná ho neuchvátila natolik, aby se pokusil o vybudování nového vztahu.

„Martin Mládek byl zkušený kriminalista. Jeho odchodem policie utrpěla ztrátu. Ale on se neztratil ani v roli soukromého detektiva.

Soukromý život neměl v podstatě žádný. Já se lišil. Já měl svou malířku – a budoucnost jsem si doslova maloval.“

Na tomto místě si Viktor Slabina hluboce povzdychl. Kdyby tehdy tušil, co bude za několik málo let. Jenže člověk nemá křišťálovou kouli, a i kdyby ji měl, nic by z ní nevyčetl. A i kdyby vyčetl, pravděpodobně by s tím stejně nic nenadělal.

Duben 2018

Martin Stára měl konečně úkol, který ho bavil. Připomnělo mu to léta strávená u policie. Měl před sebou jména a fotky dvou dívek: Hany Barčíkové a Bereniky Nýralové. Je-li jeho hypotéza správná, pak by tyto dvě vraždy spolu mohly souviset.

Typově si ty dvě sice podobné až tak moc nejsou, ale způsob vraždy je podobný. Obě byly ubodány mnoha ranami nožem a obě byly zavražděny jinde, než byla nalezena jejich těla.

V případě Nýralové je pachatel neznámý. Za vraždu Barčíkové byl odsouzen mladý Sibek.

A Stára ho má dostat z vězení. Pokud prokáže, že Barčíkovou a Nýralovou zavraždil stejný pachatel.

U Bereničina otce ale příliš nepochodil. Ten se mohl pominout, že je to do nebe volající blbost, že jeho dceru zabil určitě Bořivoj Hrušina – a ten že je mrtvý. A že tím pro něj jakékoli vyšetřování smrti jeho dcery končí.

„Už mi dejte všichni pokoj“, řval celý rozrušený na Stáru. „Jestli se s někým scházela? No s Hrušinou. Toho jste měli vyšetřovat. Jenže ten měl vždy dokonalé alibi.“

Div se nezajíkal hněvem.

Martin Stára byl poněkud zklamaný, že se nedozvěděl více. Na druhou stranu si zapsal informaci, že zde byl vztah mezi Berenikou a Bořivojem Hrušinou. Do notesu si zapsal: „Znali se Bořivoj Hrušina a Hana Barčíková? Zjistit. Znaly se Hana Barčíková a Berenika Nýralová? Určitě prověřit.“

Nudit se tedy rozhodně nebude.

Květen 2018

Milada Hrušinová měla nervy na pochodu. Peníze měla v kabelce v několika obálkách. Tohle je teprve záloha. Ví, že Čopr bude chtít mnohem více. Jakmile dostane vyplacenou pojistku a dědické řízení bude u konce, vyplatí ho – a už ho snad nikdy neuvidí.

Jenže právě toto jí působí velké obavy. Co když si nějakou tu nahrávku stejně ponechá. Kdo ví, kolik má kopií? Co když ji bude chtít vydírat dál? Vlastně pořád.

Neřád je na to dostatečný, aby změnil pravidla hry za pochodu. Třeba si řekne, že tři mega od vdovy, která dědí miliardové majetky, jsou poněkud ubohým soustem.

Přijela sem dřív. Má ještě tak dvacet minut k dobru. Zůstala sedět ve voze, neboť venku drobně prší. Jenom vypnula světla a ujistila se, že je klid.

Netuší, že celou dobu je sledována policií. Že policisté jsou schováni nedaleko a čekají, kdy se setká s Čoprem.

Celé akci velí Slabina.

Čopr dorazil pěšky. Došel až k jejímu vozu a nastoupil dovnitř.

„Tak co, prašule máš?“, drze se na ni zašklebil.

„Jak jsme se domluvili“, úsečně odsekla a její rysy ještě více ztvrdly.

„Škoda, že si nechceš trochu užít – docela by mě to tu lákalo“, sáhl jí na koleno, ale ona okamžitě jeho ruku vztekle odstrčila.

„Podívej. Prachy dostaneš – a zmizíš. Je konec, rozumíš?“, ledově ho zpražila.

„Najednou seš nějaká nedůtklivá“, uchechl se Čopr. „Ale co, za ty prachy si užiju s mladšíma“, zle se zaškaredil.

„Seš neskutečnej hajzl“, zasyčela Milada.

Ale no tak, Miládko, pokud vím, tak se ti to ještě nedávno líbilo. A konec konců, za to, že jsem pořádnej hajzl, mě teď přece platíš, ne?“, vychutnával si svou převahu.

Milada Hrušinová se právě rozhodla. Musí se ho zbavit. Až se sejdou příště, zabije ho. Jenže, jak to udělá? Musí někde sehnat střelnou zbraň, kterou s ní nikdo nespojí. Navíc ho nesmí zabít ve svém voze. Zastřelí ho u něho doma.

„Chci to mít brzy z krku. Za dva měsíce ti dám celý zbytek. Ale nebude to tady. Dojedu k tobě. Řeknu ti teď přesně den a hodinu. Ty mi dáš všechny nahrávky, co máš. A pak už o tobě nikdy nechci vědět. Je to jasný?“

„Nevím, proč seš taková netýkavka, Miládko. Je to škoda – ale je to tvoje věc. No dobře, tak se tak tedy domluvíme. Nemám s tím problém, hlavně, když zacvakáš“, zazubil se.

Milada Hrušinová zatím přemýšlela, kde si opatří tu zbraň. Snad to ale nebude až takový problém. Musí si to pak zkusit. A až se podruhé sejdou, vpálí mu kulku rovnou do hlavy. Zblízka. Nemůže se netrefit.

Tato představa ji poněkud uklidnila.

„Tak už padej, nebudu tady čekat do rána“, ozvala se podrážděně.

Spiklenecky na ni zamrkal. „Tak brzy na shledanou.“

To je již ale obkroužily policejní automobily a ozvalo se: „Vystupte z vozu a ruce dejte oba nahoru. Toto je Policie České republiky. Vyjděte pomalu ven a ruce mějte nahoře.“

Vůbec se nezmohli na odpor. Miladě Hrušinové jen proběhlo hlavou, že toto je tedy totální konec.

Opět se rozhodla, že bude Amandou. Jenom tentokrát vymění ryšavou paruku za blond. Její další kořistí bude jistý Tomáš Fajardych. Poznali se včera v baru a dnes ji pozval na svou chatku.

Věděla o něm, že má zámečnickou firmu a je mu kolem padesátky. Od pohledu samolibý kretén, pomyslíla si Amanda.

Byla ale velmi vzrušená, protože tuhle noc to bude něco výjimečného. Ne, samozřejmě, že nemyslí sex. Tam raději žádnou statistiku nevede – a na své poprvé se už snad ani nepamatuje.

Ne – jedná se o něco jiného. O sex s mužem, který neodejde živý. Snaží se to celé co nejvíce promyslet.

Mrtvolu nechá na místě. Je to jeho chata – ji nikdo podezírat nebude. Nesmí holt nikde nechat své otisky prstů. Prý je ta chata stranou, tak snad žádní zvědavci kolem nebudou.

Jak to provede? Něco mu namíchá do pití. Ale nesmí usnout. Chce ho omámit, nikoli uspat. Touží po tom, aby si byl vědom toho, že umírá.

Zadusí ho polštářem? Mohlo by to být vzrušující. Pozorovat, jak z něho uniká život. Nebo že by použila nůž? To by pak ale všude byla spousta krve – a ona by byla rovněž od krve. Ne, použije polštář. Pro jistotu si ale nůž vezme, kdyby se nějak zkusil bránit.

Už se kráší asi hodinu. Výsledek musí být dokonalý – sexy prádélko, punčocháče, minisukně, lodičky, nalíčení.

Chce si to maximálně vychutnat.

Vyzvedl ji tam, kde se domluvili. Hned od prvního pohledu jí bylo jasné, jak je nadržžený. Vůbec to neskrýval. Nejráději by se na ni vrhl již v autě.

„Pojedeme dlouho?“, zeptala se.

„Ani ne za hodinu jsme tam, kočička“, zavrňel.

Koketně se na něho usmála. „Tam teprve zažiješ jízdu – ale to už budu řídit já“, dráždila ho. Ani se nemusela moc dívat, co se mu odehrává v kalhotách.

A to je ženatý otec od rodiny.

Lze říct, že chlapy nenáviděla. Přišli jí hrubí, agresivní a primitivní. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by měla mít nějaké výčitky. Že svět přijde o tohoto troubu? No a co? Za to by měla ještě dostat metál.

Už jen že musí poslouchat jeho oplzlosti. Ale tvářila se, že se ohromně baví, což i svým způsobem byla pravda.

Potěšení jí ale neskýtala konverzace s ním, ale představa, jak ho pošle na onen svět.

Zajímalo by ji, kolik má asi u sebe. Padesát litrů to zřejmě tentokrát nehodí. Ale co. Všechno se počítá – a pak, dnes to přece nedělá pouze pro peníze.

Konečně byli na místě.

S uspokojením konstatovala, že je to tu opuštěné. Sice jedna chata ještě opodál stála – ale pozemek byl zarostlý kopřivami a Tomáš Fajardych ji ujistil, že tam nikdo rozhodně nejezdí. „Léta tu nikdo nebyl. Žil tu takovej děda, ten asi před pěti lety natáh brka – a vod tý doby sem tu nikoho neviděl. Budeme tu sami dva“, plácl jí přes zadek – a mlsněji – a přitom hloupěji – se zatvářít snad ani nemohl.

Sice byla tma, ale Amandině pozornosti neušlo, že kolem dokola má Fajardych perfektně posekaný trávník a že právě teď oba krácejí přes kamínky vysypanou cestu až ke vchodu do chatky. Ta byla dřevěná, tmavohnědě natřená se zelenou doškovou střechou a bílými plastovými okny.

„Mám tu vše, co potřebuju“, chlubil se. Elektrický topení v podlahách, velkou televizi, a až uvidíš rozkládací gauč...“ Zasmál se vyloženě chlípně.

„Máš to tu vážně moc pěkný“, pochválila ho Amanda, čímž jen podpořila a zvýšila jeho žádostivost.

Nechala ho, ať jí líbá a strhává z ní to málo, co měla na sobě.

Věděla perfektně, jak ho nabudit.

„Něco ostřejšího by nebylo?“, pronesla po chvíli.

Farajdych jen stěží potlačil nelibost, že se má věnovat něčemu jinému než jejímu tělu. Ale snažil se být správným hostitelem.

„Mám tu malý bar. Můžeš si vybrat“, pravil blahosklonně.

„Osprchuju se a počkám na tebe na té pohovce, ano?“

Více nemusela dodávat.

Když donesl Jack Daniel's a dvě skleničky, ležela již rozprostřena ve svůdném spodním prádle.

„Napijeme se potom“, zašeptala. „Teď bych si dala tvůj osobní střík.“

Totálně mu vypnula jakýkoli rozumový systém.

Vrhl se na ni – a dala si záležet, aby byl v sedmém nebi.

Když bylo po všem, s úsměvem mu navrhla, že se napijí. Prý ať se jde zatím osprchovat, že pití nalije – a pak bude druhé kolo.

Sledovala ho, jak pije, a jak začíná malátnět.

„Nevím, co to se mnou je“, zadrmlil. „Nějak se necítím úplně dobře“, vysoukal ze sebe.

„To nic“, chlácholila ho a klekla si nad ním.

Bála se, že nebude mít po ruce polštář, ale jeden poměrně velký objevila.

Nyní ho tedy uchopila oběma rukama a pevně ho přitiskla na mužův obličej.

Kdyby tak nyní mohla vidět jeho výraz. Škoda, tohle bude muset příště zvažít. Soustředila se na jediné – aby zvládla jeho odpor. Ten byl poměrně chabý.

Cítila, jak jeho tělem prochází křeč. Smrtná křeč. Nepovolovala.

Tiskla a tiskla – až tělo pod ní zcela ochablo. Pro jistotu ještě chvíli držela polštář na jeho obličej.

Když ho sundala, s uspokojením zírала do vytřeštěných očí. Zkontrolovala tep. Žádný. Tomáš Fajardych byl mrtvý.

Prohledala mu kapsy. Našla sedm tisíc a platební kartu. Bohužel u ní neměl napsaný PIN.

Ještě prošla skříně a zásuvky v chatě, jestli přece jenom na nějaké peníze nenarazí.

Na rukou měla samozřejmě rukavice.

Nenarazila.

Tentokrát tedy po finanční stránce nic moc. Příště si musí vyhlédnout většího boháče. A příště použije nůž. Vždyť se pak může osprchovat. Ale více si to užije.

Vrátila se k mrtvému. Ležel na zádech, nohy měl roztažené a jedna ruka visela bezvládně k podlaze.

Nezatlačí mu oči? Ne, to nechá na jiných.

Snažila si utřídit, co vlastně v tento okamžik cítí. Je to lepší než sex, napadlo ji. Příště to ale musí trvat déle. Svou další oběť chce slyšet křičet – a musí vidět, jak trpí a bojuje o život.

Kdo asi bude její příští obětí? Jen ta představa ji vzrušila. Měl by to být někdo mladší – a pohlednější. Někdo přitažlivější než tady ten. Opoprvé se nad jeho mrtvolou zašklebila. „Myslím, že jsem tvé manželce právě prokázala službu“, zašeptala pohrdlivě. „Měli by mi za to platit.“

Dojde si do kuchyně pro nůž. Našla velký, ostrý. Zabodla ho muži do hrudi v místech, kde čekala, že má srdce. Chvilí jí to dalo zabrat – ale nakonec zabořila ostří až po rukojeť do mužova těla. Ani se nezachvěl, ale ona prožívala cosi jako extázi. Příště to bude jiné. Lepší. Tu jí něco napadlo. Tak by přece spojila příjemné s užitečným. Nu ano – musí najít ženskou, co se chce zbavit manžela – a bude ochotna pustit chlup.

Jak se dostane odsud? Kousek se sveze, automobil odstaví – a pojedou vlakem. Připadá si jako znovuzrozená.

Viktor Slabina usoudil, že bude nejlepší, když Čopra nechá hezky v chládku vychladnout. Začal tedy výslechem Milady Hrušinové.

Ta během těch pár posledních dní zestárla. Aspoň mu to tak přišlo.

Pohled měla rezignovaný, na čele jí nabíhaly vrásky – a oči měla rudé od pláče. Působila nevyspalým dojmem.

Rezignovala. Žádný odpor, žádné výbuchy hněvu, žádný výsměch.

Zemleným tichým hlasem odpovídala okamžitě na vše, na co se jí zeptal.

„Přiznáváte se, že jste si na manžela najala pana Čopra, aby ho zavraždil?“

„Jen jsem to nadhodila. Nebrala jsem to vážně. Já, já nevěřila, že...“

Rozplakala se. Plakala nad sebou samou, nad svým zpackaným životem. Nad tím, že její vyhlídky po čtyřicítce se smrskly na pobyt ve vězení, kdy je otázkou pouze počet zde strávených let.

„Zajistili jsme peníze, které jste dala panu Čoprovi za likvidaci vašeho manžela.“

„Vydíral mě, že má nahrávky. A že už nemůžu couvnout. Že jsem to chtěla. Ale já to vážně nechtěla...“

Zdalo se, že je případ u konce – a Jan Tardal pocítoval určité zklamání, že je všechno tak průhledně banální.

Výslech Víta Čopra potom probíhal v úplně jiném duchu.

„Podívejte. Nemá cenu zapírat. Milada Hrušinová se ke všemu přiznala. Že si vás najala, že jste jejího manžela zabil – a že vám za to přinesla první splátku. Co nám k tomu povíte?“

„Že mám alibi“, pobaveně se na ně zazubil Čopr.

Grázl od pohledu, pomysll si Slabina.

„Alibi? To by mě zajímalo, jaké“, sarkasticky se usmál Slabina.

„Byl jsem v tu dobu s někým v posteli – a nebyla to Miládka.“

„Jméno dotyčné nám sdělíte?“

„Bez problémů. A nejen to. Byli jsme totiž v jednom takovém tom hotýlku – no však si asi domyslíte, v jakém, jste policajti, tak vám to dojde“, evidentně se bavil Čopr a dodal, že i adresu toho podniku jim beze všeho rád poskytne.

„A za co vám tedy platila Hrušinová?“, nedalo to Slabinovi, aby se nezeptal.

„Ta kráva si myslí, že jsem to udělal. A slíbila mi za to prachy. Chtěla to, ne že ne. A tak jsem si řekl, že ji trošku pumpnu, no? Ale já jsem nevraždil, to si ověřte.“

Tvářil se sebejistě a neohroženě. Slabina by mu nejraději vlepil pár facek. Samozřejmě se ovšem ovládl.

Čoprovo alibi bylo prověřeno – a ukázalo se, že on Hrušinu skutečně zabít nemohl. Tyhle dva tady sice mohou obvinít z přípravy trestného činu vraždy ve stadiu pokusu, ale to je tak asi vše.

Slabina měl náladu pod psa. Těšil se, že případ uzavře a bude mít čas na svou Evičku. A místo toho ho čeká nekonečné papírování a v hledání pachatele bude muset začít více méně od nuly.

Podezřelé má, o ně nouze není – ale důkazy mu chybějí jak bezdomovci střecha nad hlavou.

IV. Další v pořadí

Květen 2021

Viktor Slabina právě dočetl na Facebooku verše Marka Řezanky, které na svém profilu uveřejnil čtrnáctého května:

Podezření

Atény v květnu hrůza obestírá:

Kdy se to stalo? Kolem čtvrté ráno.

Smrt mladé ženy. Bezmoc zbývá čirá,

Caroline mrtvá je – a svíce planou.

Lupiči přišli rovnou hlavní branou.

Mrtvý pes dole za obojek visí.

„Kde máte prachy?“, zařvaly ty krysy,
že zemře dítě, když je nedostanou.
Stín pochybností nějak se sem vmísí:
Co když ta vražda byla objednanou?

Otázek spoustu na mysl se vtírá.
Mladičká žena byla krátce vdanou.
Proč její starší manžel neumírá?
Svázaný přežil. Drželi ho stranou.
Našel prý mrtvou ženu milovanou,
zardoušená je – strhané má rysy.
Marně ji její manžel znovu křísí.
Zdalipak vrazi zprávu nedostanou,
že v domě balík sehnat mohli by si?
Co když ta vražda byla objednanou?

Kdo a proč ženu neskutečně týrá?
Lupiči mučit jen tak nepřestanou.
Ušetří ovšem život bohatýra,
pilota, který srazit je chtěl ranou.
Proč potom zabít ženu zbědovanou?
Že hodně řvala? To s tím nesouvisí.
Co když to manžel vrahům určil misi,
a oni pouze souhlasili: Ano?
Snad jednou někdo neodloží spisy:
Co když ta vražda byla objednanou?

Skulinou světlo vniká za kulisy.
Odporný zločin vedla ruka čísi.
Bolí to, bolí, děcku slzy kanou.
Emoce hnusu plní obří mísy:
Co když ta vražda byla objednanou?

Měl to dokonce i v anglické verzi:

A Suspicion

Caroline Crouch was murdered that is scary.
She was suffocated, strangled in her bed.
Beautiful angel, like a real fairy,
Like a gorgeous princess, very nice and glad
about her whole story you have ever read.
This pretty woman had a cruel fate:
Four o'clock morning, when the night is late
the robbers were coming and the things went bad.
Young wife was crying full of fear and hate:
Could it be the husband who wanted her dead?

She was strongly tied and her scream was hairy.
She was very beaten and her skin turned red.
She had to know her death is necessary.
Who can kill the angel that has to be mad.
There is a good question: Were the killers paid?
How only new they their financial state?
That they had money and the sum was great?
And why they have murdered the wife in her pad?
Husband was unhurt – is it accurate?
Could it be the husband who wanted her dead?

She was always happy and she was merry.
Now the shocking news about her death is spread.
As her big plans, as body will be buried.
It's end of her life and nothing is to add.
Why the strong pilot who is the baby's dad
survived the attack without wounds 's a trait.

When his wife suffered, did he feel the bate?
What, damn, he was doing except he was sad?
Caroline Crouch learned what's her tragic date.
Could it be the husband who wanted her dead?

If the way's missing, you cannot go straight.
Now the pain's growing like the evil's rate.
Let you ask what basic question was not said,
And why the one version must you irritate.
What if is the husband who wanted her dead?

Caroline Crouch byla mladá žena, matka ani ne roční dcerky, která byla brutálně zavražděna. Někdo stejně brutálně zabil i jejich psa. Dítě však nechal naživu – ale co hlavně, útok přežil manžel oběti, a to vážně nezraněn.

Když už někdo přijde s úmyslem vraždit, nenechává svědky, pomyslí si Slabina. A pokud se v něm již nějaký ten zbytek svědomí najde, a ušetří život malého děcka, rozhodně nenechá žít silného muže, pilota. Svědka. Zvláště, když už zabil jeho manželku.

Viktor Slabina se s básní, kterou objevil na veřejné síti, ztotožňoval.

Neseděla zde celá řada dalších věcí: Jak mohli pachatelé vědět, že právě v ty dny mají oběti u sebe vybranou vyšší sumu peněz, neboť hodlají kupovat pozemek či co?

Pokud měli s sebou stříelnou zbraň a mířili jí na dítě, jak to, že jeho matka nebyla zticha, aby mu neublížili, ale údajně řvala jak na lesy, až ji proto udusili jejím oblečením?

Nic tu nedává smysl.

Stále nenacházel, co by mu zlepšilo náladu.

On se nechal očkovat, jeho manželka to zarputile odmítá. Zase se pohádali.

„Jsi mrtvej muž. Tímhle zničíš úplně všechno. Už nebudeš moct mít děti a já budu vdova. Copak to nechápeš? Jak myslíš, že dlouho tvůj organismus vydrží ty další a další dávky vakcíny? Napomáháš zlu. Mohl jsi být hrdina, ale takhle jsi jen sprostěj zbabělec. Bojuju i za tebe, copak to nechápeš? A ty mě takhle zradíš.“

Div se nerozbrečela.

Co jí na to má říct? Pro ni jsou všichni doktoři, kteří poukazují na následky koronaviru, lháři. Nevěří, že na něj jen u nás zemřely desítky tisíc lidí. A co teprve mají říkat miliony lidí v Indii?

Viktorovi bylo neskutečně smutno. Nedokázal se se svou manželkou normálně bavit. A ta bude vychovávat jeho dcerku. Oba by ji měli vychovávat, jenže on je doma málo. A jak to asi tak může vypadat, když každý z nich stojí někde úplně jinde?

Pociťoval nevolnost a úzkost. Neměl, s kým by tohle probral. Tak se utíká k počítači a svému románu.

Na náladě mu nepřidala ani zpráva, že čeští senátoři zase hodlají odvolávat prezidenta Zemana.

Strašní šašci, pomyslí si. Za co ho chtějí odvolávat? Že jako jediný použil mozek a odmítl v kauze, která se stále vyšetřuje, potvrdit definitivní ortel bez důkazů? Že se nepodělal před novinářem, kterému soud vmetl do tváře, že to, o čem psal, se nikdy nestalo?

Mrzí ho, kam se celá společnost dostala. Je rozsekána na nesmiřitelné tábory, pro něž existuje jen jejich přesvědčení – a cokoli této víře odporuje, má být zničeno, zadupáno, spáleno.

Kam se poděl dialog?

Slabina hořce povzdechne. Na tuto dobu nějak není stavěný.

Pokouší se z hlavy vytěsnit vše, co ho zraňuje a oslabuje. Co ho paralyzuje. Soustředí se toliko na další řádky své budoucí knihy.

„Vlastně jsem nebyl ani překvapen, že ve spojitosti s vraždou Bořivoje Hrušiny jsem narazil na Theo Messiga.

Odporný tupý arogantní vidlák, který si na druhou stranu ani na nic jiného nehraje.

Přivítal mě ve vytahaném nátělníku, jenž nebyl schopen pokrýt jeho obří pupek – a v šedých kraťasech nad kolena.

Tvářil se krajně neochotně, že by mi měl na cokoli odpovědět. Hrušinu znal prý pouze zběžně.

„Nebyli jsme nějakí kámoši, jen tu a tam jsme něco obchodně vyřizovali“, chroptivě zaskřehotal Messig.

Když jsem natuknul solární park Šepotín, zatvářil se znechuceně.

„Proč to sem taháte? Já s tím – Měkkota, že?...“

„Ano, David Měkkota“, potvrdil jsem mu, že si mé jméno zamapatoval, jak se sluší a patří.

„Tak tedy Měkkota, já s tím nemám nic společného.“

„Musím oponovat, nadhodil jsem. Vaše firmy jsou podezřelé, že si tam naučtovaly vícepráce, skoro za sto mega. A Hrušina mohl zpívat. Protože na něho tlačili zase v jiné kauze.“

Sledoval jsem, zda má slova Messiga vyvedla aspoň trochu z míry.

Připadalo mi ale, že on se vyvést z rovnováhy nedá.

„Podívejte, já nevím, kdo tlačil na Hrušinu. Na mě tlačí kde kdo, honí mě po soudech. A vidíte, sedím si tu a jsem v pohodě. Protože mě každé soud osvobodí. Nebo snad máte něco konkrétního? Jste jako ti pisálci, co mě maj jako vděčný téma. Mně to už je i asi jedno,

víte? Ať si píšou. Ale kriminalista by neměl bejt stejnej. Nebo snad také píšete pro nějakej bulvár?“

Rozlehlým obyvákem se nesl jeho skřípavý vulgární smích.

„S firmou Serapis tedy také jistě nemáte nic do činění?“, zkoušel jsem to dál. Nic bych za to nedal, že tam tekly i Messigovy prachy. Ale tahle firma byla oficiálně Hrušinova – a zatím jsem nebyl schopen rozkrýt, kdo stál za Hrušinou.

„Pokud vím, tak nemám“, smál se mi do očí Messig. Sebejistota z něj přímo vyzařovala.

„A patrně ani netušíte, kdo jiný kromě Hrušiny Serapis vytvořil, že?“

„Řekl jste to správně“, chechtal se Messig. „Netuším. A budu se muset omluvit. Povídá se s váma hezky, ale budu mít za chvíli důležitý jednání. Ne teda, že s váma by to nebylo dost důležitý, jen to jaksi nikam nevede, žejo?“

Jak bych mu rád srazil hřebínek. Ale na lotry Messigova formátu je člověk krátký. Což je samo o sobě tragické, neboť Messig žádný formát nemá. Je to beztvará homota, která silně zapáchá.

Ale nikdo ji neodsoudí, nikdo na ni nemůže. Messig hraje divadýlko pro občany, aby skuteční mafiáni v pozadí dále v klidu vedli své špinavé kšefty.“

Slabina si zívla a uložil změny v dokumentu.

Jeho manželka zatím nakojila malou a konečně se dostala na chvíli k netu. Všechno v ní jen vřelo. Když vidí toho drobečka – a představí si, co vše její dcerku čeká. Má panickou hrůzu, že je zde plán na redukci obyvatelstva. A že prostředkem k němu je vakcinace. A její vlastní muž se dá dobrovolně napíchnout. Řvala by. To dřív lidé proti nacistům bojovali. Její manžel se své svobody vzdá dobrovolně.

Má vztek – a současně je zmatená. Velmi zmatená.

Bojí se každého nového dne, co zase strašného jí přinese.

Tuhle si dopisovala s kamarádkou, co se odmítala testovat. Propustili ji z firmy, kde pracovala.

Prý si našla práci uklízečky na privátu. Je jí dvaatřicet a je to štíhlá blondýna. Prý si může za měsíc vydělat až padesát litrů. Matka samoživitelka. Má dvě malé děti, kluka a holku.

Eva není včerejší. Dovede si představit, co takový úklid na privátu asi obnáší.

Kdyby chtěla být neomalená, řekla by, že na kolenou na podlaze dotyčná zřejmě skončí, ale ne s hadrem, ale jako ten hadr.

Aby se uživila a uživila své děti, tak se její známá prodává. A nebude zdaleka jediná.

Eva má vztek – a je jí to velice líto. Prostitutkami vždy opovrhovala – a teď jednu zná, a to dobře.

Přemýšlí, zda by na jejím místě udělala to samé. Může se stát, že by byla rovněž matkou samoživitelkou? Vždyť se s Viktorem hádají skoro pořád – a jediná klika je, že nemusí spolu trávit v karanténě celý den. To by už rozvod nejspíš probíhal.

Jak dlouho tohle může vydržet?

Ne, nerozvede se. Slabinův příjem obě potřebují. A ona chce zase malovat. Na ulici skončit nehodlá – a z představy opilých násilnických chlapů, co jí to tam strkají za prachy, se jí udělá fyzicky zle.

Chce se jí hrozně moc brečet. Přejede si hřbetem ruky po usazených očích.

Takto si svůj život nepředstavovala. To rozhodně ne.

Květen 2018

„Tak co Honzo, něco nového ohledně Serapisu?“, obrátil se Slabina na Tardala.

„Ty vlastnický struktury jsou tam velmi nejasný. Figuroval tam vlastně jen Hrušina. Ale je zřejmé, že to sloužilo jako pračka. Vůbec bych se nedivil, kdy tam propral prachy i Messig. Jenže narážíme na zeď mlčení a krajní neochoty s námi spolupracovat.“

Slabina smutně pokýval hlavou. „Těch chapadel je moc. A nejhorší na tom je, že na ně narazíš takřka všude, Honzo. V politice, v justici, v ekonomický sféře. Tihle grázlové mají koupenej tisk. A tak jedinej mafián, aby se neřeklo, je Messig, kterej na sebe koncentruje veškerou pozornost. A v jeho stínu se pak odehrávají všechna ta svinstva.“

Nejhorší na tom je, že jsou zabalený do balíčku ekologickýho cítění a převázaný zelenou stuhou.

To je stejný, jako když někdo kvůli ropě a nadvládě vraždí civilisty – a ještě žvaní o humanitárních důvodech. K zblití“, rozohnil se Slabina.

„Myslíte si tedy, že za Hrušinovou vraždou stojí mafie?“

„Upřímně, Honzo, pořád bych vsadil na nějakou ženskou. Tento způsob provedení – já ti nevím... Ale musíme pracovat i s touhle verzí.“

To ještě Viktor Slabina netušil, že jeho pozornost bude za chvíli nasměrována někam úplně jinam. Požádal, aby v případě, že někde dojde k vraždě muže, kde stopy budou ukazovat na neznámou vražedkyni, dostal echo. A to bez ohledu na to, v jakém koutu republiky se to stane.

Nyní byl tedy informován o vraždě Tomáše Fajardycha – a zase tak daleko odsud se to nestalo.

Podstatnější ovšem bylo, že tento muž byl zardoušen. Pak mu ale neznámá – vše totiž působilo dojmem, že si přivedl na noc slečnu, vbodla nůž do prsou, z nichž trčela pouze rukojeť. Každopádně provedení zde bylo od Hrušinovy vraždy odlišné.

Nemohl ale vyloučit, že ty dva případy spolu souvisí. Neznámá může experimentovat. To by mu tak scházelo, aby chytil sériovou vražedkyni.

Radka Nýralová objala Věru Fajardychovou a chvíli ji pevně tiskla k sobě.

„Už za tebou byla policie?“

„Vyslechnou mě zítra. Řekla jsem, že se necítím dobře.“

„Máš alibi?“, ustaraně k ní vzhlédla Radka a políbila ji.

„Byla jsem sama“, hlesla rezignovaně Věra. „Zase si užíval s nějakou courou – a to ho stálo život.“

Radku by zajímalo, zda se vražda manžela Věry nějak hlouběji dotkla, nebo zda je ráda, že je ten hajzl nadobro pryč z jejího života.

„Mohla bych říct, žes byla u mě. Že jsem tě pozvala – a pak jsi u mě i přespala, neboť bylo pozdě.“

Věra chvíli přemýšlela. „Fakt chceš pro mě riskovat?“

„Udělám pro tebe cokoli“, zašeptala Radka, až se Věra trochu vyděsila, jak zaníceně. Na okamžik se zamyslela, kam až by Radka byla ochotna zajít, aby byly spolu.

Velmi brzy však podobné úvahy hodila rázně za hlavu.

Toužila se Radky dotýkat stejně náruživě, jako po tom prahla Radka.

„Moc ti děkuju“, usmála se Věra. „Ale co když jsem to udělala?“

„Bylo by mi to naprosto jedno“, ujistila ji nekompromisním a pevným hlasem Radka.

To už z ní Věra strhávala oblečení – a pokud se jí v hlavě rojily podivné myšlenky, právě je všechny zametla někam, odkud na ni nebudou moct zaútočit.

Otevírá se před ní nová životní kapitola – a nedopustí, aby byla pouze epizodní.

Ať byl Theo Messig, jaký chtěl, jedno se mu nedalo upřít. Pro děti by udělal cokoli. Třebaže v manželství občas přešel křížovatku na červenou, nikdy jeho zálety nebyly pro manželství fatální. Koneckonců, o Viole si nedělal žádné iluze. Uvědomoval si až moc dobře, z jakého prostředí se k němu dostala.

Většinou působil dojmem člověka, kterého nic nerozhodí. Jenže tentokrát seděl ve svém křesle vážný – a lze říct, že značně strnulý. Naproti němu se totiž nacházel člověk, o kterém noviny nepsaly, natož aby se objevil v bulváru, jenž ovšem v zákulisí patřil k mimořádně aktivním hráčům. S tímto člověkem se nežertovalo.

„Nemusím vám asi připomínat, Theo, že pro mého klienta by bylo naprosto nemyslitelné, aby se jisté věci zveřejnily.“

„No to naprosto chápu“, zachrčel Theo. „Nemusíte mít vobavy. Cajti tu kroužili, ale dobrý, fakt. Nic nemaj. Jako vždycky.“

„To je moc dobře, Theo, to je dobře“, pronesl mírným tichým hlasem Messigův společník.

„Jenom počítejte s tím, že si zase trochu zahrajete divadýlko. Pro veřejnost. To s Hrušinou je pochopitelně velmi nemilá záležitost – a je nezbytně nutné, aby můj klient mohl nerušeně napravit škody, které se zde objevily. Je zkrátka nutné dát věci do pořádku.“

Muž povytáhl obočí a svým chladným tvrdým pohledem Messiga obrazně řečeno provrtával. Ten jen znovu přitakal, že je mu vše jasné a že to chápe.

„Musíme hlavně vyřešit tu díru v Serapisu. Původně to měla zaplácnout Hrušinova vdova, ale jak víte, ta je již rovněž nepoužitelná.“

Odmlčel se. „V jistých politických kruzích panuje nervozita. Afér je tu sice dost, ale přesto musíme být připraveni.“

„Ou kej“, polkl nasucho Messig. „A vohledně čeho jako po mně půjdou tentokrát?“

„Nemusíte mít obavu. Budete mít zase k dispozici nejlepší právníky“, dal si příchozí záležet, aby Messiga uklidnil. „Půjde o Petroleum Pit.“

Messigovi se viditelně ulevilo. Firmu Petroleum Pit použil k vyprání špinavých peněz. Takzvaně ji vytuneloval – a 30 melounů skončilo v jeho kapse. Respektive v nemovitostech na Arabském poloostrově.

Byl to výsměch všem ekologům, že Messig byl spojen jak s obchody s biopalivy, tak s fotovoltaikou. Ale tak už to v této republice chodilo.

„Rozumím tomu dobře, že Serapis nyní bude spojenej s mým ksichem?“, otázal se Messig.

„Přesně tak“, konstatoval jeho host. „S paní Hrušinovou doladíme podrobnosti – ale oficiálně budete nyní šéfem Serapisu vy. O tom se ale psát nebude, protože tu bude kauza „Petroleum Pit“. Toho státního zástupce, co to bude dělat, známe. Bude mu čtyřicet, má dvě děti. Splácí byt do konce života. Neúplatnej pactivec. Pravdoláskaf až na půdu. Jako celej ten bordel tam. Není však třeba dělat si vrásky. Důkazy mu hodíme pod nohy – a vy si odkráčíte jako vítěz. O to se postarám.“

Messig zadrmlil něco v tom smyslu, že by to bylo záhodno – a že je vděčnej, že má takovéto přátele.

„Je na vás spoleh, Theo, tak si to nepokazte“, dodal ještě Messigův návštěvník a zvedl se, že má ještě další důležité jednání.

Simona Gejárková cítila, že tato společnost jí nevyhovuje. Sraz středoškoláků dvacet let po maturitě. Byla to sice nóbl restaurace se dvěma sraženými stoly k sobě, u nichž již mnozí její

bývalí spolužáci živě debatovali, ale ona zatím usrkávala aperitiv a byla ráda, že se s nikým z nich vybavovat nemusí.

Simoně táhlo na čtyřicítku. Byla to středně vysoká štíhlá hnědooká brunetka s oválným obličejem. Ve škole patřila prospěchem k průměru. Nikdy neměla na vysvědčení čtyřku a počet trojek nikdy nepřesáhl číslo čtyři. V ničem vlastně nevynikala. Po maturitě začala pracovat jako úřednice v bance. Našla si bohatého manžela a do dvou let otěhotněla. Nyní je matkou sedmnáctileté Sofie a patnáctiletého Matyáše.

Manžel má prosperující počítačovou firmu. Doma se setkávají minimálně. Lze říct, že oba mají své životy – ale kvůli dětem se rozhodli držet dekórum.

Co je pro Simonu podstatné, je fakt, že byla donucena uzavřít pro sebe velmi nevýhodnou předmanželskou smlouvu.

Jestli něco nechce, pak skončit na ulici bez prostředků. A koho teď asi tak ve čtyřiceti klofne?

Zhnuseně pohlédne na dva bývalé spolužáky, kteří se právě trumfují, kdo z nich více vydělává, má dražší bourák a víc sexy babu. Toho blondáka, Kubu, kdysi strašně moc chtěla. Patří mu dnes prosperující hotel v centru Prahy. Co ví, je potřetí ženatý a má nyní pětadvacetiletou kost. Právě se chlubil její fotografií. Má to být modelka.

Brzy koluje fotografie jeho honosné vily.

Některé ze spolužaček by ani nepoznala. Třeba támhle Karolína. Ve čtrnácti nosila rovnátka a byla při těle. Nyní má fantastickou figuru a chlapi kolem ní doslova krouží. Vlastní masérský salon a je v balíku.

Tohle všechno je to poslední, co teď Simona potřebuje. Myslí na svého o dvanáct let staršího manžela Petra. S jakou courou si to asi rozdává dnes?

Ne, není přehnaně žárlivá. To už by dávno musela zabít jeho i sebe. Je si vědoma faktu, že její Petříček měl během manželství desítky, ne-li stovky jiných žen. Většinou jsou to známosti na jednu noc, které neřeší. Nemůže říct, že by si zvykla, ale přestaly ji zajímat. Proč by jí to mělo trápit?

Nakonec, ona někoho má. Milence. Už tři roky. Emila Hursíka. Je mu pětatřicet a je barman. Poznali se v podniku, kam začala pravidelně docházet.

Vyhovuje jí, že Emil je také ženatý – a tak ani jeden se nesnaží toho druhého mít pouze pro sebe.

Jenže situace se poněkud mění. Simona by chtěla s Emilem žít. Už má dost svého dosavadního života. Zároveň se ale v žádném případě nemůže rozvést. To by byla na mizině.

Objedná si další pití a falešně se zazubí na právě příchozí spolužačku, která jí naprosto neupřímně podkuřuje, jak že vypadá fantasticky a že nestárne.

Simona toho má akorát dost.

Zhruba po dvou hodinách vstane s tím, že je jí to moc líto, ale ještě něco musí zařídit. Tak se moc omlouvá, ale pro tentokrát se nezdrží.

„Ale to je nesmysl“, zaburácí hlas jednoho ze spolužáků, již v této chvíli strašně zpitého, že jen tak tak je mu rozumět, co říká.

„Dyť si teď přišla... N-nemůžeš hned odejít přece. No nemám pravdu?“

Pár lidí mu dává mručením a pokyvováním hlavy za pravdu. Simona je však neoblomná.

„Jste úžasní, ale já už vážně musím.“ Vyloudí na tváři omluvný úsměv a prchá.

Má na sebe velký vztek, že sem vůbec jezdila. Co od toho vlastně čekala?, ptá se sama sebe.

Domů ještě nepojede. Co však má dělat? Je večer – a nezná to tu moc.

Zapadne do jedné z hospod, na niž cestou narazí. Hledá volný stůl, ale u všech někdo sedí. Aspoň doufala, že se dobře nají – a pak se uvidí.

Zaregistrovala, že úplně v rohu sedí u stolku samotná blondýnka. I když těžko říct, jakou barvu její vlasy skutečně mají, neboť to, co má na hlavě, je paruka. Ale velmi zdařilá, že to dokáže odhalit pouze skutečný expert.

Je o mnoho let mladší než Simona.

Simona dojde k neznámé s tím, že za zeptání nic nedá.

„Moc se omlouvám, ale asi tu nemáte místo, že? Na někoho čekáte, předpokládám?“

Čekala reakci ve smyslu, že to je přece jasné. Byla připravena odejít a poohlédnout se po něčem jiném.

Mladá žena se však pouze usměje a pokyne jí, aby si sedla.

„Nikoho nečekám. Občas sem zajdu na jídlo. Takže jestli chcete...“, pokyne Simoně, aby si sedla.

Ta jí velmi poděkuje. „Pamela“, představí se dívka a Simona si pomyslí, jaké že je to nezvyklé jméno.

Obě si objednájí a po chvíli se pustí do živého rozhovoru.

Pamela o sobě prozradí, že ještě studuje, v Praze. Občas si přivydělává jako servírka. Teď ale nepracuje.

Simona se rozpovídá, ani neví, proč to všechno téhle neznámé ženě říká. Nejspíš proto, že má neskutečnou potřebu se někomu svěřit.

Navíc už měla také něco upito, a ještě si další pití nechala přinést.

Její společnice ji bedlivě poslouchá – a to dělá Simoně dobře. Kde dnes najdete někoho, kdo vás dobrovolně vyslechne?

A čas oběma příjemně ubíhá.

„Vlastně se dá říct, že ho nesnáším. Jsem na něj alergická. Chápeš?“, uzavírá Simona obsáhlé vyprávění o svém manželství. To si již obě tykají.

Pamela jí ještě objedná griotku a ztiší hlas. „A co kdybych věděla, jak ti pomoci?“, pátravě se na Simonu zahledí.

Ta evidentně nechápe. „Jak bys mi chtěla pomoci?“, usměje se. „Mně není pomoci“, dodá hořce opilým hlasem.

„To si právě tak úplně nemyslím“, odporuje jí Pamela, která si také říkala Lola či Amanda. Někdy je blondýnou, jindy zrzkou. Tmavé paruky téměř nepoužívá.

„Jenom potřebuju vědět, jak moc se chceš svého manžela zbavit.“

Simona nepřemýšlí. Reaguje spontánně. „Nejraději nafurt, ale jak jsem ti povídala, já se nemůžu rozvést. Byla bych na tom ještě hůř. Bez peněz“, smutně pokývá hlavou.

„Já taky nemluví o rozvodu“, rozvíjí svou teorii Pamela.

Rozhlédne se, zda je někdo neposlouchá. Pro jistotu ještě ztiší hlas, že ji Simona sotva slyší.

„Řekněme, že by tvůj starej exnul.“

Nechá svá slova dostatečně působit a obrátí do sebe další skleničku.

„Ten je zdravěj až nezdravěj“, sarkasticky se ušklíbne Simona.

„I zdraví lidé umírají“, mrkne na ni Pamela.

Simoně to asi konečně docvaklo. „Co tím myslíš?“, zeptá se a cítí, jak se jí zrychluje tep.

„Tak vyprávělas, že tvůj starej má rád blondýnky, né? Co třeba já – myslíš, že jsem jeho typ?“

„Jo, po tobě by vystartoval okamžitě“, je přesvědčená Simona.

„No vidíš. Předpokládám, že si ty ženské někam vodí.“

„Má chatu někde u řeky. Spíš teda takovej srub.“

„No vidíš. A teď si představ, že si mě tam odveze. Tihle chlapi, co sbalej kdejakou holku, si koledují, nemyslíš? Můžou narazit na bestii. Jednak se můžou nakazit vším možným – a jednak hazardují, že je ta ženská okrade – a třeba i zabije.“

Simona polkla naprázdno. Je sice pořádně opilá – ale stále ještě si uvědomuje, o čem je řeč.

Pamela jí právě nabídla, že zabije jejího manžela. A nejhorší na tom je, že se Simoně její plán líbí. Je jednoduchý – a byl by pro ni řešením.

„A kolik by to celé stálo?“, zeptá se opatrně – a rovněž se snaží šeptat, třebaže jí to příliš nejde.

„Peníze tu nejsou hlavní. To se domluvíme. Potřebuju vědět, zda to chceš. Pokud jo, domluvíme se.“

„A ty už jsi někoho...?“, Simona otázku nedopoví.

„Jo, někoho už jo“, zareaguje Pamela a znovu se napije.

Simona se pokouší srovnat si myšlenky v hlavě.

To snad není možný. Vždyť tu ženskou tady vůbec nezná. Má ji brát vážně?

Současně ale musí myslet na to, že by mohla vyřešit svůj velký problém. A vlastně by se neušpinila. S tím by neměla nic společného.

Není to nějaká provokace? Ne, nesmí být paranoidní. Jak by někdo mohl tušit, že by se ráda manžela zbavila? Navíc sem přišla úplně náhodou – a málem zase odsud odešla. Ne.

Tohle vsutku náhoda je.

„Můžu se zeptat, proč mi to celé nabízíš?“

Pamela pokrčí rameny. „Pro prachy. A užiju si to.“

Simona pátravým pohledem zkontroluje okolí a zašeptá: „Mohli bychom to probrat v klidu venku, bez lidí?“

„Ale jistě, to není žádný problém“, usměje se Pamela s tím, že za obě zaplatí.

Venku se potom dohodnou, že Simona zaplatí sto tisíc zálohu a až bude po všem, vysolí dalších tři sta tisíc.

„Takhle levně ti to nikdo neudělá“, ušklibne se Pamela.

Když se obě rozloučí s tím, že na sebe mají kontakt, Simoně připadá, že se s ní točí celý svět.

Tohle se jí jednoduše musí zdát. Ale na sen zažívá až příliš silnou nevolnost od žaludku. Vyzvrací se vedle chodníku a počítá do deseti, než se narovná. Je jí strašně zle. Přehnala to s pitím a ví, že kocovina bude zlá.

Nikde ani živáčka. Noc je dusná a špatně se jí dýchá.

Nyní se soustředí na jediné – aby byla co nejdříve doma v posteli.

Martin Stára byl Stanislavu Garošovi stále nepříjemnější. Prý, že se jen potřebuje na něco vyptat. Že prošetřuje okolnosti smrti Hany Barčíkové. Prý, že se vyskytly nové okolnosti – a její vražda prý může souviset s jinou – jistě Bereniky Nýralové.

Garoš měl co dělat, aby se opanoval a nedal najevo, jaká panika se ho právě zmocnila.

„Co tedy potřebujete ode mě vědět?“, zavrčel nevrle.

„Znal jste Hanu Barčíkovou?“, zeptal se ho napřímo Stára a zamával mu před očima její fotografií.

Garošovi chvíli trvalo, než ze sebe vysoukal: „Ne, nikdy jsem ji neviděl.“

Stára by se vsadil, že Garoš lže. Dobrá tedy, nejprve si sežene důkazy, že ji Garoš znal – a staví se znovu.

„Nebudu vás tedy více obtěžovat“, zazubil se Stára. „Jen se ještě zeptám, Bereniku Nýralovou, tu jste tuším znal, že?“

„Jen velice letmo“, neochotně přiznal Garoš a zatvářil se přitom značně podrážděně.

„A s touto dívkou jste ji tedy pohromadě nikdy neviděl?“ – a znovu mu před obličej strčil Hančinu fotku.

Garoš znovu sklopil oči.

Ten s ní něco určitě měl, byl přesvědčen Stára.

„Opakuji vám, že ji neznám“, trval na svém Garoš, ale nijak přesvědčivě to neznělo.

Stára se omluvil, že obtěžoval – a nechal ho, aby se podusil ve vlastní šťávě.

Stanislav Garoš cítil, že potřebuje ženskou. Nějakou dobu měl teď pravda jiné starosti, ale tento večer si vyrazil s tím, že nezůstane nasuchu.

Měl svůj oblíbený podnik, kam zavítal i tentokrát. Rozhlížel se, zda neuvidí nějakou osamělou slečnu, která čeká pouze na to, až jí podobný seladon, jakým je on, zaplatí pití.

Byť má přes padesát, potrpí se na mladé holky s jiskrou v těle.

Připadá si jako alkoholik, jenž poslední měsíc strávil bez jediného loku.

Nejraději má zrzky – a srdce mu vyloženě poskočilo radostí, když jednu takovou právě zmerčil. Nebude to úplně dvacítkou, to bylo zřejmé, ale postavu má obstojnou a svým rajcovním oblečením ho vyloženě navnadila. Prodral si k ní cestu. Zdálo se, že je tu sama. Přesto se jí zeptal, zda jí jeho společnost nevadí a zda ji může na něco pozvat.

Bál se odmítnutí, byl však mile překvapen, jak se mu dotyčná okamžitě věnovala.

Další události potom nabraly rychlý sled. Po pár skleničkách své společnosti navrhl, že má kousek odsud chatu, kde budou mít klid. Ta se nijak nevzpěchovala – a naopak ho dále dráždila.

Z onoho večera měl v hlavě mozaiku dojmů. Její příjemnou vůni, pohled na její vlnící se tělo, jež v něm probouzelo neskonalou touhu, přání do ní prudce a opakovaně vnikat.

Dočkal se. Konečně ji svíral, pokrýval její nahé tělo polibky a upíjel alkohol, který si na své chatě mohl dopřát. Jenom netušil, že jeho návštěva mu do sklenice cosi přisypala.

Pak už si uvědomoval pouze jistou malátnost a to, že mu něco přišlo divné. Co je špatně, však nejspíš nechápal do chvíle, než mu do břicha proniklo ostří nože a on pocítil neskutečnou bolest. Nedokázal se ovšem bránit – a žena tyčící se nad ním, která měla být jeho andělem, se právě stala jeho noční můrou, z níž se již ovšem na tomto světě neprobudí.

Šárka Garošová sháněla otce marně. Nebral jí telefon, nebyl doma ani v práci. Zkusila tedy zajet na chatu, kam věděla, že si občas vodí dámské návštěvy. Tedy „dámské“ – o těchto ženách si myslila své, ale nechala si to pro sebe. Věděla, že její otec potřebuje jisté povyražení – a dokud se jí na obzoru nerýsovala peněz lačná macecha, nechávaly ji otcovy hrátky více méně v klidu.

Ze scény, již uviděla, se vzpamatovávala dlouho. Její otec ležel nahý na posteli, celý od krve. Krev byla na stěnách, na zemi, všude. Z hrudi mu čouhala rukojeť nože, jehož ostří bylo po mnoha ranách nakonec zabodnuto do jeho srdce.

Začala hystericky ječet, a když vytočila číslo policie, pouze cosi nesouvisle vykřikovala. Chvilí trvalo, než z ní dostali, co že se stalo – a kde vlastně.

„Podobný jako u Hrušiny co?“, zamumlal Tardal a Slabina mu musel dát za pravdu.

„Tentokrát tu pachatel nechal vražednou zbraň. Přímo v oběti. Uvidíme, jestli je to stejná zbraň jako v případě Hrušinovy vraždy. Pokud jo, máme celý případ opět postavený na hlavu.“

„Měl tu dámskou návštěvu, co?“

„Zdá se“, přikývl Slabina s tím, že bude chtít vědět, zda měla oběť před smrtí pohlavní styk.

„Snad tu najdeme nějaké stopy“, zadoufal.

„Máme tu tedy sériovou vražedkyni, která nenávidí muže?“

„Ještě se neukvapujme, Honzo“, vzdychl Slabina, který ale sám začínal nabývat dojmu, že přesně v to se jejich vyšetřování nyní promění – v hon na bestii, která může brzy zlikvidovat dalšího muže.

„Pokud skutečně vraždí nějaká vyšinutá ženská, vybírá si starší bohaté chlapy – a zabíjí je nebývale brutálně. Jen mi do toho nezapadá ta vražda Fajardycha. V mnoha ohledech má podobné rysy, ale nebyl ubodán. Nůž mu někdo do těla zabodl až po smrti. Ovšem i v jeho případě byla pachatelkou pravděpodobně žena. Přece tu nemáme dvě pachatelky?“, zaúpěl zoufale Slabina. „Mně bohatě stačí jedna vražedkyně“, zavrčel znechuceně.

„Takže celé naše dosavadní pátrání bylo k ničemu?“, hlesl Tardal.

Slabina se na něj zamyšleně podíval. „Já ti nevím, Honzo. Současně nezapomínejme na Ignáce Nýrala. Vzpomeň si – Hrušinu vinil z mordu své dcery. A víme již, že alibi mu tehdy poskytl právě Garoš. Divná náhoda, nemyslíš?“

„No jo, ale právě jsme se přece shodli, že vraždí žena.“

„Nýral má ještě jednu dceru, ne? Musíme ji vyslechnout. Třeba v tom jedou spolu. Nemůžeme si dovolit nic přehlídnout.“

Ale podívej – není zvláštní, že tu pachatel či pachatelka nechali vražednou zbraň? Proč ji tedy nepohodili už u těla Hrušiny? Znamená to, že zemřít měli jen tito dva muži? Já vím, trochu se ukvapuji. Ještě nevíme, zda tímhle nožem byl zabit i Hrušina. Ale vsadil bych se, že to tak bude. A pokud jo, jsou tyhle otázky zcela na místě.“

Pitva prokázala, že oběť krátce před svou smrtí ejakulovala. Současně se na vražedné zbrani našly stopy zaschlé krve Hrušinovy, takže se prokázalo, že obě vraždy spolu souvisí. Toto již pochopitelně nešlo držet v tajnosti před médii, která z toho měla pastvu.

Bulvár přinášel nové a nové senzace a spekuloval, že je zde neznámá vražedkyně, která má políčeno na bohaté muže.

K něčemu však tato až nechutná mediální pozornost byla přece jen dobrá. Na policii se přihlásilo hned několik mužů, kteří konečně přiznali, že byli uspáni a okradeni neznámou ženou, kterou náhodně sbalili a přivedli si k sobě.

Sice ji žádný z nich nebyl schopen uspokojivě popsat, ale i když ji jedni líčili jako blondýnu a druzí jako zrzku, bylo téměř jisté, že se jedná o jednu a tu samou ženu, která střídá paruky.

V. Zásadní obrat

Ignác Nýral se tvářil, že se ho příchod těch dvou kriminalistů netýká.

„Podívejte, potřebujeme pouze vědět, kde jste včera večer od devíti do půl dvanácté byl. A rovněž, kde byla vaše dcera?“

„Proč do toho taháte Radku?“, projevila konečně nějakou emoci Nýral, naprosto vytržen ze své dosavadní letargie.

„Neboť podle všeho vraždí žena“, chladně konstatoval Slabina a probodával Nýrala svým pohledem.

„Jak vlastně prožívá smrt své sestry?“

„Radku do toho netahejte“, obořil se na Slabinu Nýral. „Měla Bereniku ráda.“

„Tak moc, že by ji chtěla pomstít?“

„To jako myslíte, že to vraždící monstrum je Radka?“, vybuchl Nýral.

„Myslil jsem, že pro vás byl vraždícím monstrem Hrušina. A jak jsme se dozvěděli, alibi mu tehdy poskytl Garoš. Oba jsou mrtví. To je přece zajímavé, nemyslíte? Ale vraťme se k vašemu alibi.“

„Byl jsem doma. Nevedu společenský život. Ale počkejte – no jasně, v půl desátý se tu stavil mladej Korejs. Ze sousedství. Chcípla mu baterka – a viděl, že ještě svítím. Tak se mě zeptal, zda nemám kabely. Jasně, že mám. Tak jsme to připojili a von nastartoval. Tak to by snad mělo stačit.“

„Jo, to nám nejspíš stačí“, zamyšleně si mnul rukou nos Slabina, „ale jak jsem říkal, promluvit si musíme i s vaší dcerou.“

Nýral jim na ni dal neochotně kontakt, ale neustále brblal, že je to naprostý nesmysl. „Jen ji zbytečně znervózníte a vyděsíte.“

Slabina ho ujistil, že jenom zjistí její alibi, aby ji mohli z vyšetřování vyloučit a dali jí definitivně pokoj.

„Jo – a víte, že se tu u mě stavoval soukromej detektiv?“, zavolal za nimi Nýral, když již byli na odchodu.

„Soukromý detektiv?“, zbystřil Slabina. „Co po vás chtěl?“

„Ále, že prej Bereniku ubodal nějaký sériovej vrah či co. Mluvil o nějaký jiný zavražděný holce, jméno si nepamatuju. Vyhodil jsem ho. Já vím, kdo mou dceru zabil. Nikdo jinej než Hrušina, a to mi prostě nikdo nevymluví“, tvářil se zarputile a nakvašeně.

„Na jméno toho detektiva byste si vzpomněl?“, zkusil to Slabina, který se ovládal, seč mohl, aby na sobě nedal znát netrpělivost a vzrušení.

„Myslím, že říkala Martin a něco vod „s“. Ale nevím...“

„Mohl to být Stára?“, vpadl mu do řeči Slabina.

„Jo, to je vono“, přitakal přesvědčivě Nýral. „Stára. Určitě.“

„Moc vám děkujeme.“

Martin Stára byl kdysi Slabinův podřízený. Od policie však odešel – a nyní se živil jako soukromé očko. Slabina by sice nikdy nic podobného nedělal, na druhou stranu Stáru respektoval. Musí si s ním promluvit, na čem právě dělá. Že by vražda Nýralovy dcery souvisela s jinou vraždou? O tom musí zjistit více.

Teď je ale prioritou výslech Radky. Třeba již pak pomoc svého bývalého kolegy ani nebude potřebovat.

Slabina i Tardal téměř nevěřícně zírali na alibi Věry Fajardychové. V době vraždy svého manžela měla být – ano, světe div se, u Radky Nýralové.

„Tak to je bomba“, hvízdal Slabina. „Máme tu tři mrtvé chlapy. Dva mohla Nýralová podezřívát, že mohou za smrt její sestry, třetí byl manželem ženy, jíž poskytla alibi. Musíme zjistit, jestli ty dvě spolu něco nemají. Třeba je společně napadlo, že Věře Fajardychové bude bez manžela podstatně lépe.“

Radka Nýralová nebyla na podobný výslech připravena. Zajímala se, pletl se jí jazyk. Když se jí napřímo zeptali na milenecký poměr s Věrou Fajardychovou, sice vše okamžitě popřela, ale tak nešikovně rázně, až se usvědčila ze lži. Netrvalo dlouho a se sklopenou hlavou přiznala: „Jsme milenky. Miluju ji. To asi nepochopíte, ale je to tak.“

„A proto musel Fajardych z kola ven“, utrousil Slabina.

„Jak to myslíte?“, pohlédla na něho Radka se slzami v očích.

„Že jste vymyslili plán, jak se muže vaší milenky zbavit. Jednou provždy.“

„Ale to...“, zalapala po dechu Radka.

„A rovněž jste měla motiv zavraždit Hrušinu a Garoše, neboť vás váš otec přesvědčil, že první jmenovaný zamordoval vaši sestru – a druhý ho kryl“, nenechal ji vydechnout Slabina.

„Tak jste začala ty muže svádět – a když jste je omámila, zabila jste je.“

„Ale to je nesmysl“, vzmohla se na protest Radka. „Nikoho jsem nezabila. A Věra také ne. Jen jsem jí poskytla alibi, aby ji policie zbytečně neotravovala. Ale my nejsme vražedkyně“, vyhrkla Radka a dala se do usedavého pláče.

Když se trochu ovládla, již bojovnějším hlasem dodala: „Nikdy jsem těm otcovým teoriím nevěřila. Domov se pro mě stal hrobem. Snažím se odtamtud uniknout. Nejsem magor, abych někoho zabíjela bez důkazů. Mě ta pieta, co naši vytvořili mé sestřičce, neskutečně sere, víte?“, téměř křičela. „Mám co dělat, abych se z toho nezcvokla. Jestli mám na ten večer alibi?“, zamyslíla se. „Byly jsme spolu s Věrkou, ale tomu asi stejně nebudete věřit. Ale počkejte – byly jsme před tím v restauraci – asi tak od půl deváté do deseti. To si ověřte“, vyhrkla vítězoslavně a nadiktovala jim jméno toho podniku.

„Pokud se prokáže, že mluví pravdu, tak jsme v loji, co?“, pesimisticky se otázal Tardal. „Skoro bych řekl, že nakonec pravdu řekla“, povzdychl si Slabina. „Má-li alibi, pak musíme hledat jinde. Ale já ti stejně nevím. Tolik souher okolností je prostě podezřelých, nemyslíš?“ Tardal přisvědčil, že je to krajně podezřelé.

„Hmmm“, zadumal se Slabina, „budu si muset promluvit se Stárou, na čem že to právě maká. A my bychom už měli získat něco trochu hmatatelného k naší neznámé. Někdo ji snad ksakru popsát musí, nebo to všichni chlapi čumí jen na kozy a pozadí?“, zabručel.

Tardal měl na jazyku, zda snad u Slabiny je to jiné, ale zachoval profesionální mlčení. Stačí, že před sebou mají hromadu práce.

Šárka Garošová v náručí Otakara Mogery slastně zavrněla. Zdálo se jí, že svět patří od této chvíle jí.

Spokojeně se zadívala na nahé tělo svého vyčerpaného milence a usmála se na něho.

„Doufám, že si uvědomuješ, že teď ze mě bude bohatá dědička. Strašně moc bohatá.“

Opět mu věnovala úsměv.

„Nebudeš se tedy, miláčku, už moc vymlouvat, že potřebuješ prachy. Se mnou je mít budeš.“

Mogera se na ni zamyšleně díval a po chvíli řekl: „Není trochu předčasné mluvit o dědictví, když tvůj otec...“

Sklonila se nad ním a umlčela ho polibkem. Vnímal její vůni a připadal si jako omámený.

„Už nemám nikoho kromě tebe“, zašeptala svůdně.

„Policie tě již vyslýchala?“

„Samozřejmě. Ale mám naprosto neprůstřelné alibi, potvrzené hned několika svědky“, pronesla přímo triumfálně. „Navíc můj papá měl mít před smrtí sex s nějakou ženou – a já na sex s papínkem vsutku nejsem a nikdy jsem nebyla. Ale nebavme se o mně, ale o tobě.“
Zvážněla.

„Doufám, že se co nejdříve rozvedeš. Už nejsem chudá studentka“, zamrkala na něho spiklenecky.

Mogera měl v hlavě ohromný zmatek. Tuhle ženskou chtěl, jasně. Je-li pravda, že zdědí ohromný majetek – a věděl, že pravda to je, měl by do toho jít.

Jen se mu nechtělo řešit problémy se stávající manželkou. Rozvod – to bude pro ni něco nepřijatelného. Nechce publicitu.

Zas na druhou stranu, není nad sex s „Džej Džej“, jak Šárce přezdíval. Byl pro něho něčím, čeho se nehodlal vzdát. Podobně jako určitého životního stylu a výše svých pravidelných výdajů.

Najednou to tedy mohl mít vše v jednom.

Lucka bude zuřit. To mu bylo jasné. Ale na druhou stranu – co mu může?

Střetl se s pátravým zrakem své milenky.

„Tak co, drahý? Bude ze mě výhledově paní Mogerová?“

Cítil, jak mezi nohama cítí opět pevně, a zem to není.

„Spíš bych tě asi měl požádat já, ne?“, usmál se pro tentokrát Mogera.

Vášnivě ho políbila. „To bys, miláčku, nejspíš měl“, jemně ho hryzla do ucha a připravila se na další kolo.

„Budeš tedy Šárka Mogerová, Džej Džej“, přitáhl si ji k sobě s tím, že myslet bude až někdy později.

Od chvíle, kdy byl její otec zavražděn a její nevlastní matku zatkla policie, byla Agáta Hrušinová ještě osamělejší než dříve.

Plně se upnula na Lukáše Trakla. A nemusela ho prosit dvakrát. Trakl se musel občas štípnout, že to nepřehnal s dávkou. Má na dosah miliardy korun. To snad ani není možný, opakoval si.

Jeho cíl byl jasný. Agáta si ho vezme. A pak už nikdy nebude chudý. Ani ve snu ho nenapadlo, že by snad po boku téhle strašné holky chtěl zestárnout. Nějak se jí zbaví – ale to zatím nespěchá.

Nyní pracuje na tom, aby na něm Agáty byla zcela závislá. A plán se mu daří naplňovat přímo po stachanovsku.

Dělají to i několikrát denně. Jako králíci. Je to super nemuset počítat prachy a jen tak si užívat. Přesně po tomhle touží. Běda všem, kdo by mu to chtěli překazit.

„Když tvoje macecha chtěla tvýho fotíka sejmout, to by snad už neměla mít právo na jeho prachy, ne?“, zajímalo ho.

„Bude souzena za přípravu vraždy ve stádiu pokusu“, odříkala Agáta, co se o své bývalé maceše dozvěděla.

„Hlavně, že je pryč. A že ty jsi tady.“

Zapálila si jointa, kterého jí Lukáš přinesl.

Ten ji pobaveně pozoroval a zároveň mu hlavou šrotovalo, že přesně takto se jí jednou zbaví. Zkusí to i s tvrdšíma drogama – a pak to holt jednou jako přežene s dávkou.

Nešťastná nehoda. Ale to bude až potom, co se vezmou. Vše má svůj čas.

„Je to super co, pořádně se zhulit“, ušklíbl se.

„To jo, je to megasuprový“, zvolala nadšeně.

„Počkej, až ti přinesu ještě špicovější matroš. To si teprve užijem.“

Agáta měla pocit, že se octla v Ráji, a vůbec ji nenapadlo, že právě nějak takto vypadají i brány pekelné.

Stára podal Slabinovi ruku.

„Co tě přivádí?“

„Ale, vyšetřuju mordy Hrušiny a Garoše.“

„Jo, slyšel jsem“, konstatoval Stára a zeptal se, co si dá Viktor k pití.

„Klidně jen vodu, hele. Potřebuju s tebou probrat něco pracovní.“

„Tušil jsem, že to nebude jen přátelská návštěva“, ušklíbl se Stára.

„Promiň, vím, že bych měl někdy zajít normálně, ale je toho hodně, navíc se snažím být s Evčou co to jde.“

„Tak jste pořád spolu? Dobrý“, pokýval hlavou Stára. „Tak jasně že Evička má přede mnou přednost, to mi vysvětlovat nemusíš“, poplácal Slabinu po zádech.

„Ignác Nýral mi řekl, že ses ho vyptával“, přešel poměrně rychle k věci Slabina.

„Alexandr Sibek. Dominika Sibková. Říkají ti ta jména něco?“, otázal se Stára.

„Měly by?“

„Měla by“, přikývl Stára s důrazem na pravopisnou stránku věci.

„Tak povídej.“

„Sibek byl odsouzen za vraždu jistě Hany Barčíkové. No – a madam Sibková si najímá kde koho, kdo by ten případ znovu otevřel. Mám na starost zjistit, zda vražda Barčíkové nesouvisí s vraždou Bereniky Nýralové. Ale o tom starý Nýral nechce ani slyšet. On je umanutý představou, že jeho dceru zabil Hrušina.“

„A co jsi tedy zatím zjistil?“

„No, mohlo by tě zajímat, že Garoš patrně Barčíkovou šukal. Sice zapřel, že ji znal, ale to bys musel vidět. Prolezte mu počítač a jeho osobní věci. Podle mě důkaz, že ji znal, najdete.“

„Hmmm – a Hrušina měl mít pro změnu poměr s Berenikou Nýralovou. A všichni zmínění jsou po smrti. To je poněkud děsivé. A nějak to bude souviset. Cos ještě vypátral?“

„Nic moc. Ale začínám být přesvědčen, že nám tu běhá minimálně jeden sériový vrah, co zabíjí zvláště brutálně mladý holky. Holky, který podvádějí své kluky s bohatejma seladonama. A nyní vraždí někdo i ty seladony.“

„A ty myslíš, že by to mohl být jedinej pachatel?“

„Taky to může bejt sehraná dvojka.“

„Nestraš. Mně bohatě stačí představa jednoho vraždícího šílence. Ostatně, ty chlapy podle mýho kosí nějaká baba. Asi pěkně vyšinutá.“

„Myslíš, že bych tě moh poprosit, že bys mi dal vědět, až zjistíš něco víc o Garošovi a Hrušinovi? Myslím hlavně, co najdete v jejich compech.“

„Myslíš v počítačích?“, vrátil mu Slabina šibalsky hru na gramaticky správnou mluvu.

„Jo, tak nějak.“

„To by neměl být problém“, souhlasil Slabina, kterému čím dál více docházelo, že motiv tu patrně nebude primárně zjištěný ani spojený s Hrušinovým podnikáním.

Stále však kontury tohoto motivu měl obestřené silnou mlhou, a pořád netušil, jak jí proniknout.

Dobře, dejme tomu, říkal si, že tady nějaká vyšinutá ženská láká chlapy na sex a potom se ukájí tím, že má nad nimi moc – a vraždí je. Má ale věřit tomu, že Hrušina s Garošem byly toliko náhodně vybranými oběťmi?

Ne. Něco Slabinu vytrvale přesvědčovalo, že ti dva byli vybráni záměrně. A že s jejich vraždou Fajardychův mord nesouvisí. Má tu pak ale dva vrahy – nebo spíše dvě různé vražedkyně? To snad ani není možné. Nebo má Fajardycha na svědomí jeho manželka, která se dala dohromady s Radkou Nýralovou? Radka přece Věře Fajardychové poskytla falešné alibi.

Ne, to teď není jeho problém. Slabina se nyní plně soustředí na vraždy Hrušiny a Garoše. Každý z nich měl poměr s jednou z brutálně zavražděných dívek. Tohle prostě souviset musí. Jen přijít na to, jak.

Simona Gejárková si nervózně ohlodává nehty. Má na sebe vztek, neboť se tohoto zlozvyku dlouho zbavovala – a doufala, že úspěšně.

U stánku si koupila hned několik tiskovin, většinou bulvární povahy, které se zmiňují o Garošově vraždě.

Několikrát si přečetla, že byl Garoš naposledy viděn ve společnosti nějaké atraktivní zrzky. Simona si okamžitě vybaví Pamelu. Ta umí být právě tak blondýnkou, jako zrzkou. Nemůže si pomoci. Vidí ji, jak si vybírá svou kořist – a jak ji jednou provždy odstraní z tohoto světa. Proč se jí ale nezmínila, že má něco podobného v úmyslu? Takto jí má přece zbavit Petra. Měla bych to zrušit, pomyslí si a ani nepostřehne, jak zuřivě mačká noviny v ruce.

Zase na druhou stranu, víří jí hlavou, kdyby teď byl její manžel zabit obdobným způsobem jako tady ten Garoš, nikdo by ji ani nevyslychal. A pokud ano, bude mít alibi.

Ani netušila, jak moc si svého manžela přeje vidět mrtvého. Za všechna ta letitá příkoří. Za ustavičné ponižování. Za podvádění s vyloženými rajdama. Za to, že jí zničil život.

Asi by chtěla, aby za to zaplatil – a jedinou přijatelnou cenu spatřuje v jeho mizerném sobeckém životě.

Musí ale myslet i na své dvě děti.

Má hrozný strach. Strach, že bude odhalena – a děti to odnesou. Sofie má příští rok maturovat a bude se chtít dostat do Brna na veterinu.

Matyáš studijní typ v žádném případě není. Profesionálně se věnuje atletice, konkrétně běhu. To však něco stojí – a stát budou i případná Sofiina studia.

Představí si sebe vedle mladšího Emila Hursíka. To by byl zcela jiný život, zasní se.

Měla by se rozhodnout co nejdřív. Zkusí Pamelu kontaktovat, aby to celé odvolala, nebo jí zaplatí zálohu, jak se dohodly? Má ještě den – a pak budou kostky vrženy.

Nejraději by odjela někam strašně daleko – a vrátila se, až se vše tak nějak samo vyřeší.

Vzdychne si. Samo se nevyřeší vůbec nic – a čas na osudové rozhodnutí se jí povážlivě krátí.

Pamela zvažovala, jakou image a jaké jméno si vybere tentokrát. Doufala, že se ta ženská vyjádří kladně. A ona bude mít jak prachy, tak pocit, co je k nezaplacení. Užije si to více, než posledně. Tenhle chlap bude sténat a škemrat, ona mu však nedá sebemenší šanci.

Už zítra by měla dostat zálohu a jeho fotky i s adresami a tak. Zahraje mu půvabnou naivní blondýnku.

Přemýšlela, jestli si má nějaký nůž vybrat sama, nebo počká, co najde na místě činu. Ale co když tam žádná pořádná kudla není?

Ne, nebude riskovat. Od vražedné zbraně očekává dvě věci – musí být dostatečně dlouhá a hlavně ostrá.

Zároveň ji nikdo nesmí podle ničeho identifikovat.

Konečně nastal den „D“. Už to vypadalo, že se Simona nedostaví. Ale dorazila. Celá udýchaná, vystresovaná a vylekaná.

„Máš to?“, zeptala se jí věčně Pamela.

Simona opatrně vytáhla z kabelky obálku a trhavým pohybem ji předala Pamele. Ta si v klidu a s uspokojením prošla její obsah.

„V pořádku. A asi máš ještě jednu útlejší obálku.“

„Tady“, podávala jí Simona, celá bledá, papírové, gumičkou zajištěné pískově žluté desky s fotografií manžela a pár informacemi o něm.

Pamela si vše uložila. „Tak jo“, prohlásila věčně. „Až bude hotovo, tam se tu opět sejdeme. Napíšu pak jen den a čas. Ty už budeš vědět, že tady. I co mi máš přinést. Na mně bude vše ostatní.“

Simona nějak nemohla uvěřit, že právě rozhodla o smrti svého manžela. A že mu zbývá už jen sakra málo času.

„Kdy asi tak myslíš, že...?“

Nechala otázku vyřčenou napůl.

„Dokdy to bude vyřízené?“, pochopila její dotaz Pamela. „Nevím. Záleží, jak rychle na mě zabere. Ale tak do dvou týdnů bych to měla zvládnout.“

Petrovi, otci Simoniných dětí, tedy zbývá maximálně čtrnáct dní života. Ale o tom nemá sebemenší ponětí.

Simona však musí myslet na fotky, které nedávno viděla. Najala si soukromého detektiva. Její manžel nemá jedinou milenkou. Má rovnou tři. Jednu, bohatou vdanou ženskou, co se rozhodně nechce rozvádět. Pak jednu studentku ekonomie, které platí v Praze byt. A pak má jednu patnáctiletou. Tohle Simona rozdýchává nejhůř. Vždyť je jí tolik let jako Matyášovi. Z manžela se jí dělá fyzicky zle.

Je rozhodnuto. Teď už necouvne.

„Dobře, jsme dohodnuté“, hlesne potichu a sklopí oči.

„Nebudeš litovat“, usměje se na ni Pamela, až Simonu trochu zamrazí.

Ale výčitky svědomí nepociťuje. Pouze strach z možného odhalení a z trestu.

Snad si brzy koupí noviny, které na titulní straně budou informovat o jejím manželovi. To už z ní bude vdova.

Přidá do kroku, aby odsud byla co nejdříve pryč.

Lucie Sináková-Mogerová si manžela změnila chladným a současně pohrdavým pohledem.

„Myslela jsem, že máme jasně daná pravidla.“

„Pravidla“, odfrkl si Otakar. „Já chci konečně začít žít.“

„A doteď jsi dělal jako co? Umíral z mých peněz?“, vmetla mu do tváře ironicky.

„Podívej, Lucie, já se nechci hádat“, pokusil se Mogera o smířlivý tón.

„Vím, žeš pro mě udělala hodně a děkuju ti za to. Ale sama přece musíš vidět, že takto to nemůže fungovat věčně. Já... No prostě potřebuju žít s někým, ne vedle někoho.“

„Najednou“, utrousila posměšně a ušklíbala se přitom. „Máme určitou dohodu, můj milý manžilkou – a dohody se dodržují. Tys na tu dohodu přistoupil...“

„Ale teď od ní chci ustoupit.“

„Protože čekáš, že té tvé děvce spadnou miliony do klína. Ale ještě je to spíš holub na střeše, než vrabec v hrsti, že, můj drahý?“, její slova se mu zařezávala pod kůži.

„Podívej, vždyť ty mě taky nemiluješ“, zkusil to znovu až prosebným hlasem Mogera.

„Teď jsi mě urazil rovnou dvakrát“, suše konstatovala Lucie a rukou si prohrábla dlouhé vlnité vlasy.

„Jednak jsi mi naznačil, že mě nemiluješ – a jednak mi podsouváš, že to samé cítím já k tobě. Vůbec mě neznáš.“

„Protože tys nikdy ani nechtěla, abych tě poznával. Máš kolem sebe neprostupnou zed“, vyhrkl.

„Zdi jsou od toho, aby se přelézaly, nebo ne?“, zadívala se na něho a v jejím pohledu postřehl záblesk nenávisti.

„Připadám si jako zavřený v kleci.“

„Ještě dodej, že ve zlaté“, rýpla si Lucie.

„Podívej“, změnila rázem tón svého hlasu na věčný, „na tohle nemám čas ani chuť. Víš moc dobře, že se mi nehodí, aby bulvár rozmazával mé soukromí. Proto náš rozvod nepřipadá v úvahu.“

Dělej si dál, co chceš, šoustej si, koho chceš, ale dál budeš můj manžel.“

„A jak mě jako hodláš donutit?“, vyjel na ni Mogera, který jí začínal mít právě dost. „Nejsem tvůj majetek.“

„Pokud mě kvůli tobě bude bulvár svlékat do naha, miláčku“ – z toho, jak to pronášela, až mrazilo, „poskytnu mu jistý materiál o tobě, aby sis taky přišel na své.“

Mogera poněkud zbledl a chvíli hledal slova.

„Co tím jako myslíš?“, hlesl, ale jeho prvotní bojovnost byla ta tam.

„Jenom tolik“, propichovala ho pohrdavým pohledem, „že mám skvělý příběh. O holce, co chtěla být modelkou. O sotva osmnáctileté holce, která skočila na lep profesionálnímu fotografovi.“

Ten ji velmi snadno dostal do postele – ale ještě snadněji se jí zbavil, když ho přestala bavit. Což se stalo poměrně brzy.“

Lucie se na okamžik odmlčela, aby ve svém vyprávění neúprosně pokračovala.

„Ta holka se oběsila. Byla totiž těhotná – a ten gauner fotograf jí pouze odsekl, ať si to nechá vzít. Cítila se strašně ponížena a myslela, že pro ni tím pádem život končí. Styděla se. Byla z doktorské rodiny. Je ale rovněž možné, že jí ten fotograf trochu pomohl.“

„Co tu kvákáš za nesmysly“, vybuchl Mogera – ale jeho tvář prozrazovala, že má ohromný strach.

„Tehdy se to ututlalo – a nikdo si její sebevraždu nespojoval s tebou. Tvé jméno nepadlo. Prostě holka, co se zabila. Tečka. Ale možná je na čase, aby se veřejnost a její rodiče dozvěděli trochu více“, zadívala se na něj triumfálním pohledem.

„To mě chceš jako vydírat?“

„Jen ti oznamuju, na čem jsi. Seznamuji tě s tvou aktuální situací. Pokud mě předhodíš bulváru s tím, že se se mnou rozvádíš, bude se bulvár zabývat i tvým románkem a sebevraždou jedné mladé holky.“

„Doprdele Lucie“, řval již Mogera nahlas, „tak budeš chvíli v bulváru. Nejsi jediná, kdo se rozvádí. Ale...“

„Já se nerozvádím“, přerušila ho odměřeně a rázně. „A pokud se budeš rozvádět ty, tvou pověst fotografa zničím“ – to už přímo šeptala. „Možná tě už pak nebude chtít ani ta tvoje zbohatlice. Ostatně, i na ni by šlo jistě něco vyhrabat, že?“

Mogera řekl, že tohle už poslouchat nebude a práskl za sebou dveřmi. Cítil ovšem neskutečný strach, který se mu zařezával pod kůži a nemínil ho hned tak opustit.

Focení je pro něho všechno. Jistě, prachy potřebuje – ale bez focení bude nikdo. To nemůže dopustit.

Gabriela Flociková se tvářila spokojeně a na tváři se jí zračil slastný úsměv. Tak tomu bylo vlastně pravidelně, když se jí podařilo být s milovanou osobou. Vídala ji sice sporadicky, o to intenzivněji si ale ony labužnické chvíle užívala.

Za chvíli se vrhne na ještě nedokončené plátno. Musí tam zachytit vše. Tu nenasytnou prudkou vášeň, tu lačnost těl zbavených veškerých konvencí. Tu žádostivost, energii, smyslnost.

Nemohla se dočkat, až vezme do ruky štětec.

Přemýšlela, jestli má tento její vztah budoucnost?

Proč by se tím měla otravovat. Žije dneškem. Proč to tedy komplikovat?

Doufá snad, že se dosud vzácné okamžiky přetaví v něco pravidelného, stálého? Nebo se toho naopak obává?

Přesvědčí sama sebe, že je blbost, aby se tím zabývala. Ono to už nějak vyplyne. Nyní má v hlavě jediné: Ten obraz. Musí ho dokončit co nejdříve.

Viktor Slabina právě naslouchal muži, který přišel podat svědeckou výpověď.

„Víte. Já se hrozně styděl. Mám manželku a tři děti...“, soukal ze sebe rozpačitě.

„Obrala mě o třicet tisíc. Nehlásil jsem to. Měsíčně vydělám tak trojnásobek.“ Sklopil hlavu.

„Když teď ale všude slyším a čtu o tý ženský, co no... Co vraždí chlapy“, znovu stočil pohled k podlaze – „prostě si myslím, že bych asi už mlčet neměl.“

„Učinil jste správné rozhodnutí“, povzbudivě se na něho usmál Slabina. „Jsem rád, že jste našel odvahu a zavítal k nám. To nám může v našem pátrání pomoci.“

Vyptával se ho na detaily. Kde si ho ta žena vyhlédla, jak se chovala – jak to pak probíhalo v soukromí.

„Uměl byste ji trochu popsat? – a nemyslím nyní ani barvu vlasů ani její nahé tělo. Měla nějaké zvláštní znamení? Jizvu, piercing, tetování, co já vím...“

„Měla na levém stehnu růži a nějaký nápis. Myslím, že to bylo latinsky – ale už nevím, co to jako mělo být. Víím, že jsem se jí na to ptal – ale chápejte, soustředil jsem se na jiné věci...“ Odmlčel se.

„A její tvář byste si vybavil? Že bychom zkusili sestavit její přibližný portrét“, zkusil to Slabina, ale vlastně ani nedoufal, že by z toho něco bylo.

Muž překvapivě souhlasil. Nakonec vytiskli podobiznu ženy, která měla své oběti uspávat a okrádat – a patrně v některých případech i vraždit.

„Honzo, budu potřebovat, aby tohle šlo do televize. Dej to tam tak, jako že je to důležitá svědkyně v objasnění velmi závažného kriminálního činu. A zkus to projet počítačem, zda nějakou takovou nemáme v databázi.“

Jan Tardal přikývl, že se do toho hned pustí.

Reportáž zabrala. Dostavila se jakási starší žena, u které prý hledaná asi před dvěma lety žila chvíli v pronájmu.

„Jo, poznávám ji. Taková divná, moc toho nenamluvila.“

„Znáte její jméno?“

„Žaneta Rudníková. Měly jsme spolu nájemní smlouvu, víte?“

„Tak se nám věci snad konečně začínají hýbat“, pronesl evidentně vzrušeným hlasem Slabina. „Už tu nemáme fantóma – ale skutečnou ženu z masa a kostí. Zjisti mi, Honzo, o téhle Rudníkové, co můžeš. Musíme vědět, kde teď bydlí – a co dělá.“

„Jdu na to“, zahlaholil Tardal a sedl k počítači.

Šárka Garošová se otřásla vzteky. „Takže ty se s ní teda stejně nerozvedeš?“, soptila na Otakara Mogeru, který si říkal, která z těch dvou saní je horší.

„Je tu něco, co bys měla vědět“, zašeptal a pohlédl na ni pohledem štvané zvěře.

„O co jde?“, zbystřila stále nakvašená Šárka.

„Bylo to před tebou. Fotil jsem jednu holku. Chtěla bejt modelkou jako všechny tyhle žaby“, vzdychl si.

„A pak mi jednou řekla, že je v tom.“

„Tak to tvoje Lucka musela být z takové aféry na obzoru nadšená“, sarkasticky to okomentovala Šárka.

„Neřekl jsem jí to. Dal jsem tý holce nějaký prachy, aby se toho zbavila.“

„A ona vyhrožovala, že to poví tvé manželce, což jsi nemohl připustit. Je to tak?“

Odvrátil od ní hlavu. „Oběsila se“, řekl pouze. „A o mně nikde nepadlo ani slovo.“

„Podívej se na mě“, naléhavým tónem ho přiměla, aby se jí zadíval do očí.

„Tys ji zabil?“, zeptala se přímo.

„Jsi se snad zvláznila“, hlas mu přeskakoval rozčilením. „Dyť ti říkám, že se zabila sama.“

Tak to bylo i oficiálně posouzeno – jako sebevražda.“

„Mě ale nezajímá, jak to bylo posouzeno“, nedala se Šárka, „chci znát pravdu.“

„Snad fakt nevěříš, že jsem ji zabil já?“, vykřikl Mogera.

„A zabil?“

„Ne.“

Nastala pauza.

„Pak ti tedy nemusí vadit, když se v tom začne bulvár šťourat“, konstatovala Šárka.

„Profesně mě to vyřídí“, zaštkal Mogera. „A to prostě nechci. Já nevím, co mám dělat“, zaúpěl nešťastně.

Šárka si pomyslela, že přišel čas na pofoukání bebíčka.

„To nic“, pohladila ho po vlasech, „spolu to zvládneme. Já ti pomůžu, jasný? Budeš fotit dál. Ale musím si být jistá, že nejsi vrah.“

„Nikdy bych proboha nikoho nezabil“, vyhrkl Mogera – a Šárka si náhle uvědomila, že je to slaboch, který by vraždy nebyl schopen. Proč ale tohohle slabocha touží za každou cenu mít? Čím ji tak moc přitahuje?

Mátlo ji to.

Jan Tardal vítězoslavně oznámil, že už o té Rudníkové ví docela dost.

„V patnácti byla hospitalizovaná. Pokusila se podřezat si žíly, ale neúspěšně. Ve třinácti ji prý otčím opakovaně znásilňoval.“

Nyní je jí jednadvacet. Nikde trvale nepracuje ani nestuduje. Jak si vydělává, víme. Co ale nevíme, kde bydlí.“

„Hmmm“, zasmušil se Slabina. „Takže tušíme, kde se bere její nenávisť k starším mužům – ale nemáme ponětí, kde ji hledat.“

„To ale není ještě tak úplně všechno“, zamrkal na Slabinu Tardal. „Mám tu ještě něco, co vám možná vyrazí dech.“

„Tak mě nenapínej“, zavrčel Slabina. „Na co úžasnýho jsi ty Sherlocku ještě narazil?“

„Matka téhle Rudníkové se fakt povedla. Byla třikrát vdaná – a měla dvě děti. Kromě Žanety má o dva roky staršího syna. Samozřejmě s jiným otcem. Rudník byl taky jen epizodní. Pak žila deset let s nějakým Hadravou. Ten měl právě Žanetu zneužívat. Jenže víte, jak se jmenoval otec jejího syna? Ten ostatně jejím manželem ani nebyl.“

„Tak mě sakra už nenapínej.“

„Trakl“, vítězoslavně oznámil Tardal. „A brácha Rudníkové je tedy Lukáš Trakl.“

Tardal s uspokojením sledoval výraz Slabinovy tváře.

VII. *Prokletí sourozenci*

Žaneta Rudníková má nový cíl: Petra Gejárka. Zatím ovšem neví, jak na něho. Poslední dny tráví tím, že ho sleduje. Ví, že má hned několik milenek.

Občas prý sice zatouží i po nějaké další na jednu noc, ale zatím se věnuje těm třem. A Žaneta by ráda svůj úkol splnila co nejdříve. Navíc se nemůže dočkat, až do hrudi tohoto hajzla zaboří ostří nože.

Život se s ní nemazlil. Poznala chlapy z té nejhorší stránky. Nedělá si o nich žádnou iluzi. Jsou pro ni šmejdi, kteří jen ukájejí své potřeby – a jdou klidně přes mrtvolky. Proč by tedy přes ně neměla jít rovněž ona?

Včera večer zašla do stejného baru, kde byl objekt jejího zájmu. Ovšem byl tam s tou svou studentkou. Přesto jí neušlo, že po ní pokukoval. Taky si dala záležet, aby byla zatraceně sexy. A to Žaneta umí, když chce.

Přemýšlí, jaké jméno si zvolí tentokrát. Mohla by být „Dejzy“. To zní vcelku dobře.

Zajde tam dnes večer znovu. Pokud předpokládá správně, mlsnej kocour tam bude též – a tentokrát bez studentky.

Má to již vcelku promyšlené. Tentokrát ho vyláká k sobě. Že tam budou mít naprostý klid. Což vsutku mít budou. Žaneta nemůže potřebovat, aby ji někdo vyrušoval.

Dnes večer zkrátka musí zabodovat. Těší se na něj jako pubertáčka.

Lukáše Trakla již dávno opustil jeho předstíraný klid. Co chvíli má výbuchy hněvu. Viktor Slabina ovšem pokračuje v trpělivém výslechu.

„Podívej se“, tyká mu, „tvoje sestřička je podezřelá ze série vražd. A víš, co si myslím? Že jste se domluvili spolu. Tys měl zálusk na Hrušinův majetek – a díky Agátě ho můžeš mít. Ale Bořivoj Hrušina hodlal svou dceru vydědit. Tos nemohl potřebovat. Ty přece nejsi žádnéj Romeo, že? Miliardovej majetek – to už stojí za trochu námahy. No, nevykládej mi tu, že tě Agátka dostala svou inteligencí a krásou. Nevěřil bych ti ani jedno. Domluvili jste se se ségrou, že Hrušina musí zmizet. Tak ho vylákala a ubodala. Jenomže ona těch chlapů oddělala víc. Aby to vypadalo, že Hrušina byl jeden z mnoha, že jo?“

Lukáš Trakl se celý třásl. „To je naprostá píčovina“, křičel. „Já na svou ségru seru. Vůbec se nestýkáme. Stejně měla jinýho fotra.“

„Hele. Lítáš v tom, Lukáši. Jsi důvodně podezřelý, že jsi spolu s ní zosnoval úkladnou vraždu. Pokud máme prokázat opak, musíme tvou sestru najít co nejdříve. Takže začni zpívat. Jde o čas. Jestli zabije dalšího chlapa, můžeš za to. Tak dělej – kde ji najdeme?“

Traklův vztek poněkud ustoupil a bylo znát, že přemýšlí.

„Tak jo. Ale já vážně nevím, kde je. Nestýkáme se. Vona je divná. Jestli vraždí, tak vo tom nic nevím. Jako fakt“, dušoval se.

„Tohle není to, co bych rád slyšel“, ironicky pronesl Slabina.

„Kousek za Dryákovem měl náš děda takovej domek. Fotr naší matky. Ségra to tam měla ráda. Bude to tam už naprosto zpustlý. Kdysi jsem tam taky přespal, když nebylo kde jinde. Tam by mohla bejt, ale nevím to, jasný?“

Slabina si nechal nadiktovat přesnou adresu.

„Je to takový vopuštěný místo u lesa. Prostě, jak tady vodbočíte, tak po takový polní cestě dojedete až k polorozpadlýmu statku – a hned za ním doleva. Nemůžete to minout, tam už nic jinýho není.“

Slabina okamžitě rozjel akci. „Budu potřebovat zásahovku.“ Nadiktoval adresu. „Potřebuju, aby to tam naši lidi hlídali. Z bezpečný vzdálenosti, samozřejmě. A pokud se tam bude sledovaná osoba pohybovat, zasáhneme. Je podezřelá z několika vražd – a může být ozbrojená.“

Hon na bestii se konečně blížil ke svému vyvrcholení. Jen si přál, aby se už obešel bez dalších obětí. Přišlo mu totiž, že těch je jaksi až dost.

Martin Stára byl nespokojený. Sice již od policistů, co se hrabali v Hrušinově a Garošově počítači, věděl, že Garoš skutečně znal Hanu Barčíkovou a měl s ní poměr, že Hrušina měl

pro změnu poměr s Berenikou Nýralou a že Hrušina a Garoš se znali, ale stále mu chyběl jasný důkaz o tom, že by vraždy Nýralové a Barčíkové spolu souvisely.

Podářilo se mu ale zjistit, že Lukáš Trakl, který chodí s Agátou Hrušinovou, měl údajně šmírovat Bereniku.

Trakla by si jako sériového vraha uměl představit. Asociální výbušný typ s psychopatickými rysy. Ideální kandidát.

Jenže, jak se mu dostat na kobylku? A pokud on skutečně zabil Bereniku s Hankou, kdo pak zavraždil Hrušinu a Garoše? Má snad Trakl nějakého komplice? Tedy spíše „kompličku“, jak by řekly genderově laděné puritánky, které na jednu stranu přechylují kde co, ale na druhou bojují za nepřechylování příjmení u vdaných žen, aby pak z řeči nikdo nepoznal, zda je řeč o ženě či muži – a nebo se jednalo o gramatický galimatyáš typu: Levý pracovala na zahradě spolu se Sobotou, která však již v pátek musela odjet.

Stára si nepřipadal jako nějaký macho či buran, naopak, považoval za správné bránit slabší a utlačované a byl též zastáncem galantního chování k ženám, ale tyhle tanečky kolem korektní mluvy mu přišly daleko za hranou.

Už by potřeboval nějakou větší pomoc ze strany Slabiny. Snad ještě Slabina něco vyhrabe. Stára si nemůže dovolit pátrat roky. Potřebuje mít pádný důkaz co možná nejdříve. Jeho vyloženě tlačí čas.

Simona Gejárková se nedokáže na nic soustředit. Věci jí od rána padají z rukou a je nervózní jako pes. Ani neví, proč se toto spojení užívá, neboť většinou jsou psi hraví a uvolnění – ale zvláště menší plemena jsou často uštěkaná a podrážděná – tak možná proto. Ví moc dobře, že den „D“ je tu. A že je to možná naposledy, co se s Petrem letmo políbili a popřáli si hezký den.

Pro něho by totiž neměl být ani trochu hezký – aspoň na jeho konci ne.

Přemýšlela, jaké to bude, až se z ní stane vdova.

Krom toho, že se na nic nesoustředí, nemá ani chuť k jídlu. Vše okolo žaludku má podivně stažené a celkově se nachází v šílené tenzi.

Neměla by to zarazit? A je vůbec možné to ještě zarazit? Nejhorší na tom je, že ona to v žádném případě zarazit nechce. Něco v jejím poháru trpělivosti a poddajnosti nenávratně přeteklo.

Žaneta Rudníková alias Daisy se právě vlnila u baru, když k ní přistoupil muž, jenž se představil jako Petr a zeptal se jí, zda jí může koupit něco k pití.

Velice mile se na něho usmála a koketně mu uvolnila místo, aby jí mohl civět přímo do obřího dekoltu. Měla ho pevně tam, kde ho toužila mít – a nemohla se dočkat chvíle, kdy s ním odsud vypadne.

Dnes v noci k tomu dojde, vířilo jí hlavou. Ale nesmí předbíhat událostem. Zatím se povedl jenom start, k cíli je ještě hodně dlouhá štreka.

Šlo to ale jako po másle. Z Gejárka jeho chtíč celou dobu přímo ukapává.

„Co kdybychom zajeli ke mně?“, navrhně mu. „Mám takovej malej útulnej domeček. A v domečku postýlku...“, dráždí jeho fantazii.

„Proč ne, jestli to není daleko. Jen – trochu jsem pil – ale teď snad poldové nikde prudit nebudou. Je na ty kluky pozdě, no ne?“, chraptivě se zasměje a přejede jí rukou po řadrech. Daisy ho nechá a jen jeho žádostivost umocňuje.

Zrovna mu pošeptala do ucha nějakou prasečinku a rádoby stydlivě se přitom zahihňala. Gejárek řídí vcelku bezpečně – a za chvíli jsou na místě. Poslední úsek mu ale připadal nekonečný. Auto nadsakovalo na nějaké polní cestě, až nakonec doslova dobrkalo a doškytalo k potemnělému stavení.

„Tak to je to tvé hnízdečko lásky?“, sarkasticky poznamenal Gejárek, když si předními světly osvětlil zaplevelenou a vysokou travou a kopřivami zarostlou zahradu a nízké stavení, které jako by se chtělo každou chvíli sesunout na zem.

„Uvnitř ti bude jako v ráji“, dvojsmyslně ho pobídla a jemně ho kousla do levého ucha. Gejárek nadřazeně zaržál. „Vo tom nepochybuju.“

Přesto se nedokázal ubránit dojmu, že se nachází v nějaké hororové scéně. Rzivá branka nepříjemně skřípavě zavržala, a kopřivy ho zlověstně šlehaly do nohou.

„Tady jako žiješ?“, nedokázal skrýt své překvapení.

„Občas se tu stavím“, prohodila jako by nic. „Na zahradničení jaksi nemám čas. Rytí a stříkání zahrádky holt nechávám na jiných“, rajcovala ho svůdným hlasem.

„Tak v tý tvojí se poryju fakt rád – a zalito bude. To se, holka, neboj.“

Nejraději by z ní to málo, co má na sobě, strhal na místě a vrhl se na ni. Ale nechtěl nic uspěchat. Tahle potvůrka vypadá na to, že si umí užít, pomyslí si. Bylo by škoda něco hloupě podělat.

Vešel dovnitř. Interiér ho překvapil. Všude bylo čisto, a i když to tu nijak přepychově zařízeno nebylo, oproti té hrůze, co mohl vnímat zvenku, tohle působilo luxusně.

Dovedla ho do ložnice. „Támhle je sprcha“, ukázala na jedny dveře. Zatím ti připravím něco malého na povzbuzení. Jen takového malého panáčka – a pak už se budu moc těšit na toho tvého, pořádného“, sáhla mu chtivě do rozkroku a Petr Gejárek zavyl blahem.

Vůbec ho nenapadlo, že by něco mohl být špatně. Panáka do sebe kopl naráz a ani nepřemýšlel, jak to chutná.

To už se nad ním jako hora nad mořem tyčila Daisina ňadra, kterých se nemohl nabažit. Po chvíli mu přišlo, že mu je nějak divně. Malátně. To už ho ale Daisy srolovala do sebe a on do ní vyprázdnil svou první dávku spermatu.

Přece teď nezvadnu, lekl se. Tak blbě snad na tom ještě nejsem. Ale tělo ho vůbec neposlouchalo. Byl malátný a slabý.

„Je mi nějak blbě“, vypravil ze sebe. „Já...“

To už ale zpozoroval, že Daisy drží v pravé ruce dlouhý kuchyňský nůž a napřahuje se k úderu.

Stačil jen vytřeštit oči, ale na nic kloudného se nezmohl.

Nůž prosvítl vzduchem a s nesmlouvavou rozhodností se mu zaryl do břicha.

Gejárek zařval bolestí a zděšeně sledoval, jak z něho vytéká proud krve. To již Daisy nůž z rány vytáhla – aby mu zasadila úder nový.

„Jen si ječ, co hrdlo ráčí“, šklebila se na něho. „Nikdo tě tu neuslyší.“

Byla v transu. Ano, tohle je to, o čem se jí dosud pouze snilo. Musí jeho bolet protahovat, co to půjde. Nechce, aby konec nastal příliš brzy. Vyvrcholení má být pozvolné.

Nezmohl se na odpor. Zavřel oči s tím, že už je nejspíš nikdy neotevře.

Místo toho se ale venku rozednilo. Do oken mířila světla reflektorů a hlas v amplionu zahřímal něco o přítomnosti policie a že se ona, Žaneta Rudníková, má okamžitě vzdát.

Pro ni to bylo podobné, jako když chlapovi při sexu zazvoní pošťák u dveří.

Veškerá slast byla ta tam. Upustila nůž na zem a pokusila se utéct. Samozřejmě neměla žádnou šanci. Ve zlomku vteřiny byli vevnitř ozbrojení policisté a zpacifikovali ji.

„Rychle, záchranku, je tu těžce zraněný“, zvolal kdosi.

Otupěle přihlížela, jak jí nasadili pouta. „A cokoli řeknete...“ Tu formuli známou z detektivek bezpečně znala. Nehodlala cokoli říkat. Věděla, že tímto skončila.

Jen ji trochu mrzelo, že ten grázl to patrně přežije.

Viktor Slabina vyslychal Žanetu Rudníkovou už asi přes hodinu. Doznala se, že uspala a okradla řadu mužů s tím, že jejich přesný počet si nepamatuje – a přiznala se k vraždě Tomáše Fajardycha.

Odmítala ovšem, že by měla cokoli společné s vraždami Hrušiny a Garoše.

Doživotí přece může dostat již za Fajardychovu vraždu a pokus o vraždu Petra Gejárka. Ten podle posledních zpráv její útok přežije. Tak proč už jim nepoví vše? Nebo snad ty dva doopravdy o život nepřipravila? Copak tu vážně na svobodě běhá ještě jedna vražedkyně?

Na to Slabina snad raději ani nechtěl myslet.

„Své oběti jste si tedy vyhlížela náhodně.“

„Jo“, odsekla stručně.

„Našli jsme u vás skoro půl milionu korun. Odkud je máte?“, pokračoval ve výslechu Slabina.

„To jsem sebrala těm chlapům“, hlesla nevzrušeně.

„Jak jste narazila na Gejárka? V tom baru vás prý viděli až v posledních dnech – a prý jste několik mužů odmítla, než vás sbalil Gejárek. Nebo jste spíše sbalila vy jeho?“

„Vo co vám vlastně de?“, zahleděla se na Slabinu vodovým zrakem Žaneta.

„Už jsem se vám přece, kurva, ke všemu přiznala. A tamty dva chlapy sem nevodkrouhla. To holt máte smůlu.“

„Neřekl vám náhodou váš bratr, abyste sejmula Hrušinu?“

„Bratr?“, zeptala se, jako by to pro ni byla novina.

„Lukáš Trakl.“

„Jo ten. My spolu nemluvíme. A žádnýho Hrušinu jsem nezabila“, trvala dál na svém.

Snaží se Trakla krýt? Je snad jejich pouto mnohem pevnější, než tu hraje?, tázal se sám sebe Slabina.

Asi by měl ty dva konfrontovat. Usoudil, že je čas dát si pauzu.

Jan Tardal mu zatím poskytl další cenné informace. „Trochu jsem se podíval na toho Hadravu, jak jste chtěl“, sděloval Slabinovi.

„A? Něco zajímavého?“

„To bych řekl“, zazubil se Tardal. „Ferdinand Hadrava. Alkoholik a násilník. Vystřídal několik povolání. Jezdil s kamionem, dělal hlídače u jedné firmy, nakonec pracoval jako manuální síla ve skladu.“

Když bylo Lukášovi 16 a jeho sestře 14, našil ho utopeného v řece. Na hlavě měl zhmoždění, které přičítali pádu. Měl se vracet z hospody domů nality, jak zákon káže. Uzavřelo se to jako nešťastná nehoda.“

„Asi nás napadá to samé, Honzo, co?“, mrknul na něho Slabina.

„Řekl bych, že mu někdo pomohl. Ale to už se po těch letech neprokáže.“

„To nejspíš ne“, souhlasil Slabina – „ale uvidíme, jak se budou kroutit. Navíc té Žanetě nevěřím, že její oběti byly ryze náhodné. Na to měla u sebe těch peněz až moc. Jenže když nezačne mluvit, nic s tím nenaděláme.“

„Myslíte, že jí za ty vraždy někdo platil?“

„Napadlo mě to“, přiznal Slabina. „Fajardychové i teď té Gejárkové se strašně moc hodilo, aby z nich byly vdovy.“

„Gejárkové to ale v tom případě nevyšlo“, podotkl Tardal.

„Jestli Rudníková nebude vypovídat...“, pokrčil rameny Slabina.

„Shrňme si to, Honzo. Co tedy víme? Hadrava opakovaně zneužíval Rudníkovou. Za to ho buď sám Trakl, nebo oba dva s Rudníkovou zabili – a naaranžovali to jako nehodu. Pokud

ano, je mezi nimi silné pouto. Zatím ale dělají, že jsou si absolutně cizí. Nu, uvidíme, jak dlouho jim to vydrží.“

„Docela mě překvapuje, že si Trakl nezavolal právníka“, nadhodil Tardal.

„Jo, Honzo, taky jsem se divil. A to už tu byla ta jeho Agátka, že prý je nevinný a že mu advokáta zajistí.“

Takovej prohnanej lump jako Trakl – a advokáta nechce? Musím říct, že mě to mate. Ale pokud Hrušinu ani Garoše nemají tihle dva na svědomí, kdo už, doprčic? Neříkej mi, že tu máme ještě jednu ženskou jako je Žaneta. To už by bylo trochu příliš.“

Napětí v místnosti bylo nepřehlédnutelné. Žaneta s Lukášem na sebe pokukovali, ale ani jeden z nich nepromluvil.

Ticho tedy prolomil jako první Slabina.

„Oba tedy odmítáte, že byste se domluvili na vraždě Bořivoje Hrušiny, je to tak?“

„Vůbec jsme se v posledních letech neviděli“, odsekl Trakl.

„Je to skutečně tak?“, zahleděl se Slabina na Rudníkovou.

„Nemáme vlastně nic společné“, přikývla. „Jsme každý někde jinde.“ Sklopila oči a odmlčela se.

Trakl se mračil.

„A co nehoda vašeho otčima, Ferdinanda Hadravy?“, vypálil znenadání Slabina a neušlo mu, jak sebou Trakl trhnul.

„A co jako s ní má bejt?“, otázala se až apatickým tónem hlasu Rudníková.

„Myslím, že jste ho zabili. Počkali si na něho, až půjde z hospody – udeřili ho do hlavy, odtáhli k blízké řece a hodili ho do ní“, zkusil to Slabina.

„Budu chtít právníka“, vyštěkl na Slabinu Trakl.

„Co že tak najednou?“, zadíval se na něho Slabina.

„Prostě mám na něj právo. Tak ho chci.“

„Jak je libo.“

„Vy mi asi rovněž neprozradíte, zda si vás na Gejárkovu vraždu najala jeho manželka, že?“, vrhl Slabina pronikavý pohled na Žanetu.

„Nemám vám co říct“, hlesla unaveně a současně rezignovaně. „Už jsem se ke všemu přiznala. Fajardycha jsem zabila a Gejárka jsem zabít chtěla. S Hadravovou smrtí nemáme ani já ani můj bratr nic společného.“

Slabina viděl, že dále nemá cenu ve výslechu pokračovat. Alespoň ne dnes.

Simona Gejárková prožívala poslední dny v ustavičném stresu svazovaná nepředstavitelnou úzkostí. Snažila se hrát starostlivou manželku, která dochází za svým

manželem do nemocnice. Předstírá, jak moc jí to zasáhlo. Svým způsobem ano. Je zničená. Ale z toho, že její manžel nadále žije – a žít bude.

Přišla o velké peníze – a ještě, aby se bála, kdy ji ta vražedkyně potopí. Už ji mají a vyslychají.

Konečně jí došlo, jak asi vypadá to, čemu se říká „peklo“.

Fungovala více méně setrvačně. Soustředila se na chod domácnosti a péči o své děti. Uvařit, uklidit, vyprat. Na nic jiného nemyslet.

Praskne to? Půjde snad do vězení? Bylo to všechno jak jedna velká noční můra. Jen se nedalo očekávat, že se z ní v dohledné době probudí.

Viktor Slabina toho pro Martina Stáru nového moc neměl.

„Naši technici ty počítače prolezli, co se dalo. V podstatě nic nového, krom toho, co už víš, nemám“, shrnul mu omluvně.

Martin Stára zatím rozvinul teorii, že Trakl si měl dělat zálsk na Nýralovou. „Mohli Hrušinovi závidět. Já myslím, že ti dva v tom jedou.“

Slabina pouze povzdychl.

„Teď jsem je vyslychal. Podle mě to vraždící duo je, ale zatím se přiznala pouze Rudníková – a to k vraždě Fajardycha a pokusu o vraždu Gejárka. Té jsme naštěstí zabránili. Myslím, že má slušnou šanci na doživotí – a ví to. Proto mě zaskočilo, že se nevyzpovídala i z těch dalších mordů.“

„Takže ty myslíš...?“

„Jo, že Hrušinu a Garoše zabil někdo jinej“, vpadl Stárovi do řeči Slabina.

„Ale proboha kdo?“, zaúpěl Stára, který by se tak rád přiblížil potvrzení teorie, že Nýralovou i Barčíkovou má na svědomí jeden vrah.

Něco se přece jen v Hrušinově počítači našlo. Byla to fotografie nazvaná „Naše trojka“.

Uprostřed stál se samolibým úsměvem Hrušina. Po jeho levici se do objektivu culil Garoš – a napravo od Hrušiny stál více méně strnule nějaký třetí muž. Byl z nich evidentně nejmladší.

Slabina došel s vytištěnou fotografií za Miladou Hrušinovou.

„Znáte tady toho muže?“, ukázal jí prstem na jednu z postav na snímku.

Milada Hrušinová si obrázek chvíli prohlížela, jako by se vracela do časů, které jsou definitivně pryč.

„Jo, znali se. Myslím, že se jmenuje Fér. Karel Fér“, dodala.

Slabina se chytil další stopy. Zjistil, že Karle Fér byl ubodán a že za jeho vraždu odsoudili jeho manželku Alici.

Cítil, jak se mu zrychlil tep i jak mu srdce rázem bije hlasitěji.

Tohle už musí být ono. Tři muži, co se znají – Hrušina, Garoš, Fér. Všichni ubodaní v poměrně krátkém časovém úseku. První zemřel Fér. Následoval Hrušina, poslední byl zabit Garoš.

Co tyto tři muže spojuje? Byli bohatí, úspěšní. Garoš i Hrušina měli milenky. Co Fér? Manželka ho měla ubodat ze žárlivosti. Svou vinu ale popírá. Bude s ní muset mluvit. A bezpodmínečně je třeba prověřit, zda Fér neměl milenku – a zda tato milenka rovněž není po smrti.

Najednou se před Slabinou rýsoval hrozivý vzorec, který nešlo přehlížet.

Rudníkovou a Trakla nechá vychladnout. Nyní je potřeba jít po nové stopě. A Slabina je přesvědčen, že tentokrát již tato stopa povede k cíli. Vždyť je na čase.

Adéle Dentáلكové chvíli trvalo, než se jí podařilo vstřebat všechny nové informace. Ve chvíli, kdy se již připravovala na to, že její sestra stráví nejlepší léta ve vězení a ona bude muset vychovat její děti, se tu vynoří tenhle policajt, aby jí dal novou naději.

„Já tomu stále nějak nerozumím. Vy si tedy myslíte, že má sestra svého manžela nezabila?“

„Nechci vám dělat falešné naděje, ale ano, tato možnost tu reálně je“, přisvědčil Slabina a napil se vody, kterou dostal poté, kdy odmítl kávu i čaj s tím, že studená voda mu bohatě stačí.

Adéle Dentáلكové se chtělo brečet.

„A co ode mě budete potřebovat?“

„Počítač Karla Féra. A zmínila jste, že měl mít milenku – a že snad její totožnost je známá. S tou bych velmi potřeboval mluvit.“

Adéle přeskakoval hlas vzrušením i dojetím současně.

„Myslíte si, že to provedla ona? V-víte, já... M-mně řekli, ž-že prý to být nemohla, že...“

Takže...?“

„Netvrdím, že je pachatelkou. Ne, to si ani nemyslím. Ale potřebuji s ní mluvit. Může nás, aspoň v to pevně věřím, dovést k pachateli či pachatelům, kteří zavraždili Hrušinu, Garoše a možná právě i vašeho švagra. Zнала jste Hrušinu či Garoše?“

„Ne, ale myslím, že Alice se mi o nějakém Hrušinovi zmínila. Že to má bejt miliardář či co. Promluvte si s Alicí, ta vám jistě poví více.“

Ale počkejte, dám vám kontakt na advokáta, co Alici hájí. Ten vám poví, kdo je ta milenka – a kde ji najdete.

„To budete hodná. Děkuju.“

„To já jsem vám hrozně vděčná“, rozplakala se. „Neumíte si představit, v čem poslední dobou žiju. Ten stres. Ta bezmoc...“

Viktor Slabina byl na rozpacích. „Jen prosím nemějte přehnaná očekávání. Udělám, co bude v mých silách, abych to celé rozmotal, ale ještě jsem nic neprokázal. Budu-li však mít dostatek informací, jsem přesvědčen...“

Nenechala ho domluvit. „Vy to určitě vyřešíte“, zadívala se mu do očí plna optimismu a její pohled nepřipouštěl pochybností. „Věřím vám...“, zašeptala.

Slabina tento emoční tlak přímo nenáviděl. Ale co mohl dělat? Chápal, že pro Adélu Dentálkovou je něčím jako zjevením, div ne spasitelem.

Poděkoval za vodu a rozloučil se.

Alice Férová nejspíš uměla být velmi přitažlivou ženou, ale pobyt ve vězení vykonal své. Slabina pozoroval zlomenou vyhaslou osobu bez jakéhokoli osobního kouzla, která se zvolna smiřuje s představou pohřbení zaživa.

Na rozdíl od své sestry již nebyla ani schopna pláče. Jednoduše nevěřila, že by ji ještě cokoli mohlo zachránit.

Na přímou Slabinovu otázku odpověděla pevně a rozhodně. „Opravdu jsem ho nezabila. Ale co mi je to platné, že jo.“

„Znala jste Bořivoje Hrušinu či Stanislava Garoše?“

„Karel je znal“, hlesla bezbarvým tichým rezignovaným hlasem.

„Všichni tři jsou po smrti. Všichni tři byli ubodaní. Poslední dva stejným nožem, ale to nic nemění na skutečnosti, že ti tři nežijí. U vašeho manžela pachatel podle mého využil situace – a použil zbraň, která se na místě činu nacházela.“

„Znala jste Hanu Bačíkovou či Bereniku Nýralovou?“

Alice přemýšlela. „Osobně ne. Ale vím, že o té Nýralové Karel mluvil. Myslím, že ji znal. Ale raději jsem nechtěla vědět, jak moc.“

„Děkuju vám. Jakmile budu mít nové informace, dám vám vědět. Nechci vám nyní nic slibovat, ale vyšetřuju případ, v němž smrt vašeho manžela hraje podle všeho docela důležitou roli. Věřím vám, že jste nevráždila.“

„Děkuju“, vypravila ze sebe namáhavě Alice a Slabina si poprvé všiml, že se jí oči zalily slzami.

Roman Rajlich přijal Slabinu v čisté bílé košili a s kravatou. Třebaže byl horký skoro letní den, zakládal si na svém upraveném vzhledu. Potil se ovšem fest, jak Slabinovi neuniklo.

„Vy tedy chcete jméno Férový milenky, ano?“, povytáhl obočí Rajlich. „Předně musím mít na paměti zájem své mandantky – a nejsem zcela přesvědčen...“

Slabina mu okamžitě vpadl do řeči. „Zato já jsem skálopevně přesvědčen, že v zájmu vaší mandantky je, abyste mi to jméno sdělil, pane doktore. Vyšetřuji případ brutálních vražd Garoše a Hrušiny, o nichž jistě z tisku a televize víte. A zdá se, že Fér byl zabit velmi

podobně jako tito dva, navíc se všichni tři znali. Pokud by se toto potvrdilo, je vaše mandantka nevinná.“

V místnosti nastalo chvilkové ticho.

„Dobře tedy. Je to Lucie Flociková“, prozradil Slabinovi Rajlich a nadiktoval mu její adresu.

Věci se rázem daly do pohybu mnohem rychleji, než se Slabina odvažoval doufat. Ve Férově počítači byly nalezeny zaheslované soubory, do nichž zatím nikdo jiný neproniknul a v nichž se nacházely mimořádně odporné fotky rozbodaných ženských těl. Podle tetování a mateřského znamení byla jednoznačně identifikována Hana Barčíková.

Slabina si zažádal o povolení, aby mohl prohledat Hrušinovu vilu. Nakonec byl nalezen tajný sejf, který skrýval přímo děsivý obsah. Nahrávky toho nejzvrácenějšího, co si uměl Slabina představit. Vydržel se dívat jen okamžik, a to měl vcelku silný žaludek. Tady se mu ale obracel.

Na nahrávce byla zachycena Berenika Nýralová, jak s vytřeštěnými očima křičí o pomoc. A zatímco ji Garoš držel za nohy, Hrušina nad ní klečel a bodal ji do břicha a hrudi. Pomalu, opakovaně, aby křičela znovu a znovu, až její volání přešlo v nesrozumitelné chrčení a vykašlávání krve. A Férově to patrně vše točil.

Slabina cítil, jak potřebuje na vzduch. Zároveň ale začínal tušit, o co tu celou dobu jde. Někdo se pomstil. Ta bestie, kterou pronásledují, je vlastně někdo, kdo odporné stvůry popravil za to, co napáchaly.

Takže Ignác Nýral měl pravdu. Jeho dceru zabil opravdu Hrušina. Ale nebyl sám.

Nýral ale nemůže být tím, koho hledají – a dokonce to nemůže být ani Radka, jeho druhá dcera.

Kdo je tedy ten tajemný mstitel? A proč dopustil, aby jeho první vražda padla na nevinného člověka? Chtěl se snad přiznat, až bude hotov?

Otázek zde bylo stále až moc.

Lucie Flociková na Slabinu působila éterickým dojmem. Zhruba dvacetiletá dívka, které by člověk hádal ještě méně.

Když přišla řeč na Karla Féru, zbledla a bylo znát, že toto téma je pro ni traumatizující.

„Ano, měli jsme poměr“, přiznala tiše. „Vy si tedy myslíte, že jsem ho zavraždila já?“, zeptala se s úzkostí v hlase.

„To ani omylem“, ujistil ji Slabina. „Spíše bych se rád dozvěděl něco o Férovi. Jaký byl?“

„Milovala jsem ho“, uniklo sotva zřetelně z dívčinych rtů.

Slabina si pouze povzdechl. Její zpověď působila upřímně.

„Nikdy se k vám tedy nechoval nějak – já nevím“, chvíli přemýšlel, jaký nejhodnější výraz použít – „hrubě, násilnicky, tak, že byste se ho bála?“

Lucie Flociková na něj vytřeštila oči. „Samozřejmě že ne“, prohlásila kategoricky. „Proč bych se ho měla bát? Byl zábavný, pozorný, galantní – a sršelo z něj sebevědomí. Cítila jsem se vedle něho dobře. Doteď jsem se z jeho smrti nevzpamatovala.“

„Asi nyní bude šok, co vám řeknu, ale Karel Fér je důvodně podezřelý, že se podílel na vraždách dvou dívek.“

Do Lucie jako kdyby právě udeřil blesk. „To je přece kravina“, vybuchla rozhořčeně. „Kdo vám něco podobného...?“

„Máme v rukou jednoznačné důkazy. Je mi líto“, nenechal ji domluvit Slabina.

Zmlkla a působila zmateně. Stále nemohla uvěřit, že by to, co právě vyslechla, měla být pravda.

„Ty důkazy budu chtít vidět“, vyhrkla konečně a její tvář dostatečně zrcadlila, jak moc je tím vším popuzena – a současně šokována.

„Byl bych raději, kdybyste to vidět nechtěla, je to vskutku velice brutální“, snažil se ji chránit Slabina.

„Snažte si uchovat ve vzpomínkách to pěkné. Ale samozřejmě, budete-li na tom trvat...“
Její zaváhání nešlo přehlédnout.

„Promiňte, ale budu asi potřebovat být teď sama“, zaštkala přímo prosebně – a hlas se jí třásl.

„Samozřejmě. Jen ještě se vás s dovolením zeptám, když tu jsem – nezval vás Fér krátce před svou smrtí na nějaké nezvyklé místo? Jako že tam bude romantika nebo něco na ten způsob?“

Otázka Lucii Flocikovou zcela očividně zaskočila – ale zamyslí se, až se jí svráštělo drobné čelo.

„Když jste to teď zmínil – vlastně ano. Měli jsme strávit víkend v nějakém lesním srubu z klád. Měl se nacházet někde v lese kousek od Kočerad. Prý patří jeho dobrému známému.“

„Hrušinovi?“

„Nevím. Nejmenoval ho.“

„Vy máte starší sestru, že?“, změnil rychle téma Slabina.

„Ano, ale proč...?“

„Ona o vašem vztahu s Karlem Férem věděla?“

„Samozřejmě. Jen nechápu...“

„A neměla nějaké výhrady?“

„Neměla ho ráda. Tedy, myslím si, že ho nenáviděla. Měla o mě strach.“

„A tlačila na vás, abyste ten vztah ukončila?“

„No, tlačila...“, zarazila se na moment Lucie. „Vlastně asi jo, mno. Měla o mě strach. Ale já jí říkala, že tohle je můj život. Neznala ho...“, zmlkla a sklopila oči. Došlo jí totiž, že jestli někdo neznal Karla Féra, pak ona.

„Děkuji a omlouvám se. Jednak, že jsem vás rušil – a potom za špatné zprávy. Hanu Barčíkovou či Bereniku Nýralovou jste znala?“

„Ne. Kdo to má být?“

„To je jedno. Děkuju“, rozloučil se s ní Slabina.

Vypátrat Hrušinův srub v blízkosti Kočerad nebylo zase tak těžké. Měl celou řadu nemovitostí rozestých po celé republice. Zvenku vypadala stavba až pohádkově. Učiněná Perníková chaloupka.

Jenže uvnitř našli technici stopy krve, třebaže si někdo dal práci s pečlivým úklidem. Tady se tedy hororové scény odehrávaly – a tady vydechly jak Hana Barčíková, tak Berenika Nýralová naposledy.

Nebýt neznámého mstitele, policie by toto nikdy neobjevila, napadlo Slabinu a cítil podivnou hořkost. Neodbytnou, vtíravou.

Simona Gejárková si připadala, jako když na ni útočí kobra – a ona je natolik paralyzovaná, že se ani nepohne – a pouze čeká na osudové uštknutí.

Slabina využil toho, že jsou sami a zaujal monolog.

„Dobře, takže tvrdíte, že Žanetu Rudníkovou neznáte. Já si ale myslím něco jiného. Podle mě jste jí za vraždu svého manžela zaplatila.“

Nemohla snad zblednout více. Už to, jak se celá chvěla, bylo svého druhu vypovídající.

„Nemám, jak bych vám to dokázal. I kdybych našel nějaký kamerový záznam, že jste se sešly, můžete si vymyslet, že to bylo náhodné a že jste se jen tak daly do řeči. Nemám v ruce pádný důkaz – a Rudníková vypovídá, že jednala na vlastní pěst.“

Takže, proč jsem tady? Nečekám, že se mi přiznáte, třebaže jsem přesvědčen, že by se vám potom ulevilo. Ono žít s někým, koho nenávidíte a nepodařilo se vám ho zlikvidovat, je možná horší trest než vězení“, zafilosofoval Slabina.

„Mně bude bohatě stačit“, pokračoval, „když si plně uvědomíte jedno. Já o tom vím. Pokud se vašemu manželovi zkříví jediný vlásek, hned budete první na tapetě mezi podezřelými. A já když se zakousnu, nepouštím“, varoval ji zcela důrazně.

Ona jen mlčela – a kdyby nebyla stvořena z masa, kostí, šlach a svalů, patrně by se již dávno rozsykala na zrníčka písku. K mdlobnému stavu patrně rovněž neměla daleko.

„Snad je vám to tedy jasné. Rozvedte se, nebo s ním žijte. To je vaše věc. Ale jakmile se o cokoli pokusíte, budu tady já. Neprojde vám to. Je to jasné?“

Zadíval se jí do čí. Vydržela to zlomek vteřiny a pak od něho odvrátila zrak.

Hlas se jí velice silně třásl, když vykoktala: „M-moc v-vám d-děkuju... M-moc...“

Slabina tímto považoval věc za vyřízenou a měl dobrý pocit, že plácl dvě mouchy naráz.

Jednak si byl nyní stoprocentně jistý, že Gejárková Rudníkové za vraždu manžela zaplatila,

minimálně nějakou zálohu – a za druhé byl neméně přesvědčen o tom, že už něco podobného nikdy nezopakuje.

Jak jí řekl – život s Gejárkem pro ni bude možná mnohem horším trestem než nějaká cela.

VIII. Opět pravdě blíž

Červen 2021

Viktor Slabina se hrbil nad počítačem a poněkolkáté se přesvědčoval, že by už dnes měl jít spát.

Jenže spád děje ho vtáhl. Nyní se mu odcházet od rozdělané práce v žádném případě nechtělo.

Vzpomínal na dobu, kdy se nemohl dočkat, až uzavře po všech stránkách komplikovaný případ, aby mohl být s ní. Se svou Evičkou. Se svou Múzou a inspirací, vílou, princeznou i bludičkou zároveň.

Tehdy ho adorovala a podporovala.

„Obdivoval jsem ji a dvořil jsem se jí jak minesengr nedosažitelné dámě. Naštěstí Eva byla dosažitelná, ale mě bavilo dobývat ji znovu a znovu jako středověkou tvrz tyčící se na strmém svahu.

Nečekal jsem, že by mi snad mohla nějak pomoci v mém vyšetřování, ale i toto jsem musel přehodnotit. Zvláště její rady a postřehy v oblasti umění byly pro mě něčím nesmírně osvěžujícím a obohacujícím.“

Tuto pasáž si Slabina po sobě několikrát přečetl.

Bylo mu strašně smutno, jak se s manželkou odcizili.

Když vymýšlel název svého románu, „Hon na bestii“ mu přišel nejuvýstižnější. Už kvůli dobovým souvislostem.

Celá společnost je atomizovaná a izolovaná, rozdrobená na drobná zrníčka, na něž nemusí ani příliš zapršet, aby je to spláchlo.

Každý honí nějakou tu bestii. Pouze ji každý vnímá v něčem jiném. Slabina v epidemii, jeho manželka v elitách, které podle jejího přesvědčení epidemii vymyslili jako nástroj pro dosažení totální kontroly nad lidstvem. Jako by tento systém pomocí techniky už svět absolutně dávno nekontroloval, pomyslí si hořce Slabina.

Lidé ztrácejí schopnost komunikace, děsilo Slabinu. Uzavírají se do svých názorových bublin – a jakýkoli argument je pro ně něco jako nášlapná mina. Raději se mu vyhnou. Pak ale stokrát mohou znát svůj mateřský jazyk, stejně se jím nedorozumí. Jde snad právě o tohle? Je snad onou pomyslnou bestii systém, v němž všichni žijí?

Slabina se pokoušel podobné myšlenky vytěšňovat, neboť mu přinášely toliko pocit bezmoci a bezmoci. Ale ani trochu se mu to nedařilo.

. S manželkou pak ani omylem.

Ta vede svůj boj proti vakcinaci a bude volit Volného, kterého Slabina považuje za bezcharakterního egoistického blba. Právě proto, jak brojí proti očkování. Asi tu chce pandemii na věčné časy, pomyslí si Slabina.

Přesně tohle si ovšem nepřál. Opět se zabývá přítomností, jež ho děsí svou bezvýchodností a nestabilitou. Co bude zítra? Nikdo neví. Vše se může sesypat jako domeček z karet. Hlavně, že jsou lidi oblbováni vznešenými řečičkami o hodnotách. A zatím se mocně haraší zbraněmi a místo sociálních jistot lze hovořit maximálně o jedné obří sociální nejistotě.

S dojetím si vybavuje momenty, jak se s Evičkou od sebe nemohli odtrhnout. Jak jim fungovala společná chemie, kdy jeden doplňoval toho druhého. Opět vnímal její rozevláté vlasy, jež mu připomínaly sluneční paprsky či větve lip pohupující se ve vánku.

Cítil její omamnou vůni a tál jak led, když jí hleděl do jiskřících očí.

Jak jí byl vděčný, že chápe jeho pracovní vytížení. Těšil se na každou společnou chvíli s ní.

To přece nemůže být všechno pryč, nebo snad ano?

Navíc mají spolu dcerku, která se stává středobodem jeho světa.

Ale to hned opět začne myslit na okolní surový chladný svět, který žádnou růžovou budoucnost nenabízí.

Zahledí se na monitor počítače.

Proč že začal podezírat Gabrielu Flocikovou? Zkrátka se sám sebe zeptal, zda není poněkud zvláštní, že ve chvíli, kdy její mladší sestra měla putovat do „srubu smrti“, někdo Karla Féra zabil. A kdo by měl větší motiv chránit Lucku, než právě její sestra? Připadal si tehdy tak trochu jako pověstný poručík Columbo.

Květen 2018

Gabriela Flociková právě pracovala na jednom ze svých obrazů. Měla na sobě dlouhý bílý plášť, který ovšem zdobily cákance všech možných barev.

„Nebude vám vadit, když při tom budu pracovat?“, otázala se Slabiny s pohledem upřeným na plátno před sebou.

„Ale jistěže ne. Mohu se podívat?“

Pokrčila rameny. „Ještě to nemám hotové, ale chcete-li...“

„Má přítelkyně je rovněž malířka, víte? Eva Šanychová. Možná ji znáte.“

Gabriela chvilku pátrala v paměti, aby nakonec zavrtěla hlavou, že bohužel nemá tu čest.

„Ale ráda se s ní seznámím. Bude mi potěšením vás oba pozvat na oběd, když budete chtít.“

„To je vod vás moc hezký, vážně. Povím jí to a domluvíme se. Ale teď bych vám rád položil pár otázek“, dodal Slabina a díval se přitom na ebenovou desku stolu, na níž stála průsvitné modrá skleněná váza, z níž vyčuhovaly tři bílé růže. Dvě v rozpuku, jedna ještě ve formě nerozvinutého poupěte. Slabina musel uznat, že obraz má dynamiku, a to ještě nebyl dokončen.

„Líbí se mi, že je v tom pohyb. Není to strnulé“, ocenil Gabriele její práci.

Ta se polichoceně usmála. „Ale mám radši portréty. Zrovna nedávno jsem dodělala ten Lucčin. Měla jsem trochu obavu, jak na ni bude působit, ale vypadá to, že je z něj úplně nadšená. Na co jste se mě ale vlastně přišel zeptat?“, stočila Gabriela řeč k pravému důvodu Slabinovy návštěvy.

„Zjistili jsme, že Karel Fér a další dva muži velmi krutým způsobem zavraždili dvě mladé dívky. Byli zvrácení. A jejich třetí obětí měla být vaše sestra.“

Sledoval ji, jak na to bude reagovat.

Gabrielu tato informace, zdálo se, nijak nepřekvapila.

„Vždycky jsem si myslela, že je to hajzl. Jen jsem netušila, jak moc velký“, prohlásila klidným hlasem a ani přitom neodtrhla zrak od svého obrazu.

„Zdá se, že vás tato informace ani příliš nezaskočila“, vyjádřil svůj podiv Slabina.

„Já jsem sestře vždycky říkala, že je to šmejda. Ale nevěřila mi“, povzdychla si Gabriela.

„Znala jste ho nějak blíže?“

„Jako jestli jsem s ním taky spala? To ani omylem“, ostře se ohradila Gabriela.

„To jsem ani nemyslel. Spíš mě zajímá, jak jste si vytvořila názor, že je to šmejd, jak jste ho právě pojmenovala.“

„V podstatě pouze od vidění. Ale nesedl mi. Namyšlený psychopat, manipulátor, sobec. Jako malířka mám na tyhle věci oko.“

„A řekl bych, že velmi bystré“, ocenil ji Slabina.

Viktor Slabina se k Evičce přitulil a něžně ji políbil. Opět měl na okamžik pocit, že kromě Očistce a Pekla existuje i Ráj.

Eva Šanychová se tvářila spokojeně. Jen by podobných okamžiků mělo být podstatně více – a měly by přicházet častěji.

„Bylo by skvělé se vypařit někam k moři. Někam daleko“, zasnila se a její vlasy se jako sluneční paprsky rozprostřely po nahé Slabinově hrudi.

„Jen tuhle hrůzu došetřím a slibuju, že vypadneme“, zašeptal Slabina a políbil ji. „A věřím, že to už bude brzy.“

Posadil se na posteli a zvažněl.

„Vlastně budu potřebovat tvou pomoc.“

„To zní lákavě“, mrkla na něho spiklenecky a usmála se.

„Jsme pozváni na oběd k jedné malířce. A já si myslím, že to ona vraždila.“

„A mě tam potřebuješ proč?“

„Na rozptýlení. A taky, abys mi řekla, co si o ní myslíš. Obě malujete, třebaže každá jinak. Nemám proti ní žádný důkaz. A tohle je příležitost, jak se dostat do její blízkosti.“

„A proč si vlastně myslíš, že zabíjela ona?“, zeptala se ho zvědavě Eva.

Jak správně předpokládala, přišla obšírná přednáška. Ona ho však poslouchala ráda.

„U každého zločinu je vždy podstatný motiv. Kdo zabil tři perverzní vrahy, co se ukájeli na mladých holkách, které bestiálně zavraždili?“

„Nejraději bych ty svině podřízla sama“, procedila Eva a Slabina si znovu uvědomil, jak dokáže být vášnivá. Oči jí plály jak bohyni pomsty.

„Dobře. Takže motivem by mohla být odplata. Jenže ani pozůstalí po Berenice Nýralové ani po Hance Barčíkové to být nemohli. To jsem si ověřil. A pokud víme, žádná třetí ženská oběť zde není. Takže, kdo by pak byl oním tajemným mstitelem?“

Narazil jsem ale na něco jiného. Máme tu tři zvrácené muže. Každý z nich sežene dívku, kterou odvezou do Hrušínova srubu a tam provedou, co provedou. Pak se zbaví těla.

Hrušina si vybral Bereniku, Garoš Hanku. Karel už měl vyhlédnutou Lucii Flocikovou. Ale než mohlo dojít k její vraždě, je zabit Karel Fér.

Podle mě se její sestra domákla, co jsou ti tři zač – a začala je likvidovat. Takže motivem by byla ochrana sestry. Jenže, jak by to mohla zjistit? Tady mě napadá možnost, že se spřáhla třeba s Nýralem. Jenomže nic takového zatím nemůžu prokázat.“

„A to ji chceš zatknout? Za to bych jí dala metál, že vodpravila ty zrůdy“, pronesla zaníceně Eva.

„To já do jisté míry taky“, povzdechl si Slabina. „Jenže já musím ctít jistá pravidla a zákon. A musím vyšetřit, co se stalo a zatknout pachatele, ať už je mi odporný nebo i něčím sympatický.“

„Tohle bych dělat nemohla“, měla jasno Eva.

„Já bych zase nemohl malovat“, ušklíbl se dobromyslně Slabina a Eva se hlasitě zasmála.

„Tak to fakt raději dál chytej vrahy“, jemně ho kousla do ušního lalůčku a následně se mu rty přisála na ty jeho, čímž na určitou chvíli zamezila průchodu jeho geniálních postřehů.

„Vono tu taky jde vo to“, pokračoval pak Slabina, „že za vraždu Féra vyfásla pěknou pátku jeho manželka. A já si myslím, že ho nezabila. Je to matka dvou malých dětí, které už nemusí do jejich dospělosti vidět, tedy rozhodně ne na svobodě. I proto potřebuju zatknout pravého pachatele.“

„Však tobě se to podaří“, řekla s absolutní jistotou v hlase Eva, která již opět zaklekla nad svým milencem, aby ho po chvíli dovedla do stavu, kdy nebude ani v nejmenším dedukovat, a už vůbec ho nebude zajímat případ nějakých odporných vražd.

„Takže, jak ses rozhodl?“

Šárka Garošová je napjatá k prasknutí, sotva dýchá. Strašně se bojí, že se jí vše rozpadne. Vše, co tak úzkostlivě střeží jako svůj poklad.

„Odejdu od ní“, pronese poměrně pevným hlasem Otakar Mogera a přitiskne si Šárku k sobě.

Slyší, jak divoce jí tluče srdce a jak se jí zamžily oči dojetím.

Líbá ho vášnivě a nemůže se od něho odtrhnout.

„Budeme už spolu pořád. Navždy“, šeptá mu.

„Došlo mi, že bez tebe být nemůžu – a ani nechci“ – a v žádném případě to z jeho úst nezni jako otřepaná laciná fráze.

„Odjedeme někam daleko. Můžeme klidně do Ameriky. Tam bys přece mohl udělat kariéru, po níž toužíš, ne? Peněz máme dost, miláčku, to snad víš.“

„Jsi úžasná“, povalí ji na postel a vášnivě se na ni vrhne.“

To, že ho při rozvodu nečeká nic lehkého, pro tento moment vymaže ze své hlavy.

Holt každý požitek je vykoupen určitou mírou strádání. To se mu nakonec už potvrdilo vícekrát.

Gabriela Flociková je přijala v nádherných černých společenských šatech.

„Ráda vás poznávám“, prohodila s blahosklonným úsměvem směrem k Evě. „Váš manžel mi prozradil, že rovněž malujete.“

Eva Šanychová poděkovala za projevený zájem a s Gabrielou si vyměnily ještě několik zdvořilostních frází.

Na stole byly jednohubky a jablečný štrůdl.

Skoro to působilo, že se skutečně sešli velmi blízcí přátelé.

Viktor Slabina stále dumal, co si od tohoto setkání vlastně slibuje. Jistě, nechal ji rozmluvit. Dozvěděl se o její životní tragédii. Jak se jejich matka oběsila, jak vyrůstaly s otcem, který vlastně jakoby nebyl – a jak svou mladší sestřičku vychovávala skoro jako dceru.

Slabina pochopil jedno – vztah obou sester je velice pevný. Neví, zda by jedna pro druhou udělal cokoli – ovšem pochopil, že by cokoli udělala Gabriela pro Lucku.

Jak to ale dokáže, že ty tři chlapy zabila ona?

Tu se Eva omluvila, že musí na toaletu.

Gabriela jí vysvětlila, jak se tam dostane a dál konverzovala se Slabinou.

Uvědomovala si, že ji podezírá – a že by ji hrozně rád usvědčil? Pokud ano, nedala to nijak najevo. Konverzovala nenuceně a uvolněně.

Eva zkontrolovala, že ji nikdo nepozoruje. Všimla si, kde má Gabriela schovaná plátna. Vkradla se tam. Byla zkrátka zvědavá. Nedalo jí to. Vytáhla mobil a obrazy, které viděla, si nafotila. To by byl trapas, kdyby ji teď Gabriela přistihla.

Jejich hostitelka se totiž vymluvila, že teď nic právě dokončeného nemá – a že strašně nerada ukazuje nehotové obrazy. Ale že Evu pak znovu ráda pozve a že jí hlavně pošle na mail odkazy na svou fotogalerii, kde má již hotové výtvary uveřejněné. A že se nemůže dočkat, až uvidí Eviny obrazy.

Zvláště při pohledu na jedno z pláten byla Eva upřímně fascinovaná. Rychle si vše několikrát nafotila do mobilu.

Tento obraz nebyl v žádném případě nedokončený. Ale chápala, proč se jím Gabriela asi nechce chlubit. Přišlo jí to maloměstské. Nemá se přece, za co stydět, pomyslí si – a musila jí přiznat talent. Sice by si tohle v obýváku dozajista nevystavila – ale tohle je umění. Žádný kýč. Tohle s člověkem zamává.

Zdálo se, že si jí nikdo nevšiml. Oddechla si.

Byla ráda, když se pak rozloučili a zamířili s Viktorem domů.

Ta zpráva zasáhla Viktora druhý den ráno jako blesk z čistého nebe. Gabriela Flociková je mrtvá. Našla ji sestra v jejím ateliéru a našli u ní dopis na rozloučenou.

Soudní lékař pak při pitvě zjistil, že se otrávila. Zpráva byla v tomto ohledu jednoznačná: *„Zemřelá měla v krvi drasticky zvýšené množství tetryzolinu, který je obsažen ve volně prodejných sprejích do nosu a kapkách do očí. Tato dávka byla až čtyřicetkrát vyšší, než je doporučená míra. Došlo k zástavě srdce a smrti oběti. Cizí zavinění se neprokázalo.“*

Krom toho zde byl Gabrielin dopis na rozloučenou. Byla to zhruba polovina formátu A4, dole pečlivě ustřižena. Slabinovi nebylo jasné, proč prostě nenechala papír vcelku. To jí vadilo prázdné místo? A proč se nepodepsala?

Četl ty řádky již poněkolikáté:

„Chci se přiznat. Ano, zabila jsem jak toho grázla Hrušinu, tak to prase Garoše. V žádném případě toho, co jsem udělala, nelituju. Ti šmejdi si to zasloužili. Zabili dvě mladé dívky – a připravovali vraždu mé sestry.

Nemohla jsem dopustit, aby v tomhle pokračovali. Vylákala jsem je a ubodala. Jsem připravena nést následky svých činů.

Nemohla jsem ale dopustit, aby ublížili Lucce. Ta je tím nejdražším, co v životě mám.“

Zde dopis končil. Písmo bylo přezkoumáno a bylo potvrzeno, že se skutečně jedná o Gabrielin rukopis.

Slabina ale pociťoval silnou nespokojenost. Vůbec se ho nezmocňovala radost. A to proto, že mu to celé nedávalo smysl.

IX. Ještě poněkud jinak...

Jan Tardal nechápal, proč se jeho šéf pořád mračí.

„Půjdeme to oslavit?“, navrhl Slabinovi.

Ten ale pouze zavrčel: „Obávám se, že není co, Honzo.“

Ten se na něho zadíval vyloženě nechápavě.

„No přece, že je to vyřešené, ne? Vražedkyně se přiznala a zabila. Nebo mi snad něco uniká?“

„Obávám se, že ano“, zareagoval poněkud netaktně Slabina.

„Tak si to v klidu shrňme, Honzo“, pokračoval již o poznání milejším hlasem. „To, čemu říkáme Gabrielin dopis na rozloučenou, je její přiznání. Ale já si nemyslím, že je úplné. Proč je ten papír tak vzorně ustřižen? Nebylo tam snad napsáno něco dalšího?“

Navíc, Gabriela podle mě nebyla sebevražedný typ. Mluvil jsem o tom i s Evičkou – byli jsme před tím u Gabriely na jídle. Ne, ta se nechystala zabít. Eva ji charakterizovala jako silnou osobnost, vášnivou, odhodlanou. Svou sestru milovala. Nezabila by se. Už proto, že věděla, jaké trauma oběma způsobila smrt jejich matky.

Odmítám věřit sebevraždě.“

Tardal vypadal zmateně.

„Takže vy si myslíte...?“

„Jo, že ji někdo zabil“, přikývl Slabina, který byl o správnosti tohoto svého závěru skálopevně přesvědčen.

„Ale kdo by to dělal?“

„To ještě nevím“, odsekl otráveně Slabina, kterého především žrala skutečnost, že Gabriela v tom dopise vůbec nezmiňuje Féra. Takže to vypadá, že soud jeho manželku neosvobodí – a ta bude za jeho vraždu tvrdě pykat.

„Proč se v tom dopise nepřiznává i k Férově vraždě? Je přece nad slunce jasné, že to právě Fér měl zavraždit její sestru. Ale o něm není v textu ani zmínka. A neprosí v něm sestru o odpuštění, že se zabije. To by ji přece muselo trápit. Navíc ta její mrtvolu objevila.

Ne, tohle mi nesedí“, bručel krajně podrážděný a rozmrzelý Slabina.

O moc lepší náladu neměl ani doma, za což se také rychle omlouval.

„Promiň, Evi, mám dnes náladu pod psa.“

Ta ho chápala.

„Taky si nemyslím, že se zabila. Nejde mi to k ní“, prohlásila přesvědčeně.

„Musela mít komplice. Ale jak ten mohl vědět, že po ní jdeme? Jediný důvod, proč nepsala o vraždě Karla Féra, je podle mého ten, že toho ona nezabila. Toho musel zabít jeho komplic. Proto byl taky Fér zabit jiným nožem. Jenomže tento komplic by měla být rovněž žena. A Lucii jako pachatelku vylučuju. Ta o ničem nevěděla. Jí se sestra nesvěřila.

Takže jaká další ženská dopřic to ještě může být?“

Slabinu již tento případ doháněl přímo k zuřivosti i zoufalství.

Tu si všiml zamyšleného výrazu v Evině tváři.

Ta vyndala z kapsy mobilní telefon a něco na něm chvíli hledala.

Poté to, co na něm bylo vyfoceno, zvětšila a beze slov ukázala Slabinovi. Ten na fotku chvíli mlčky civěl.

Poté vykřikl. „Ty jsi prostě úžasná. To není snad ani možný.“ A políbil ji.

Rázem byla jeho rozmrzelost ta tam. „Tohle je vono. Vsadím se, že tento obraz již nenajdeme. Ale to nevádí.“

Eva si od něho vzala svůj mobil zpět. Nemohla si pomoci – ale tento akt ji fascinoval. Byly na něm dvě nahé ženy v mileneckém propletení. V jedné z těch žen okamžitě poznala Gabrielu. Druhá žena byla mladší, ale její postava byla propracovanější, a hlavně výraz její tváře obsahoval vše.

Pro Evu to byl pouze lesbický akt. Pro Slabinu ovšem důkaz, který ukazoval na Gabrielinu spolupachatelku. Na ženu, která zjevně Gabrielu varovala, že je její sestra na řadě a která s ní připravila vražedný plán.

Viktor Slabina se totiž díval do požitkářské nenasytné tváře Šárky Garošové.

Najednou všechno sedělo. Viktor uháněl za Lucií Flocikovou a vzal Evu s sebou. Celou cestu pak rozvíjel svou teorii.

„Šárka nějak musela objevit, co její otec dělá. Asi narazila na nějakou nahrávku, nevím. A musela vědět, že ti tři plánují další mord – a že obětí má být Lucie Flociková.

Domnívám se, že se s Gabrielou seznámily, když si od ní chtěla Šárka nechat namalovat portrét. Všimla si, že Gabrielu vzrušuje – a nebránila se sexuálnímu experimentu. A co hlavně – uvědomila si, že může naplánovat přímo geniální zločin.

Prozradila Gabriele, co se chystá – a domluvily se. Šárka zabila Féru – a Gabriela pak tamty dva.

Předpokládám však, že poté, co byli všichni tři vrazi po smrti, se Gabriela hodlala přiznat. Že nechtěla dopustit, aby byla odsouzena Férova manželka. A především toužila po tom, aby svět poznal, co ti tři hajzlové napáchali. Aby se o tom psalo.

Ona napsala přiznání. Ale neměl to být dopis na rozloučenou.

Šárka ale Gabrielinu čestnost nesdílela. Podle mě tu hrál roli zjištěný motiv. Chtěla dědit.

Na dobu vraždy svého otce si pořídila alibi. Měla to perfektně vymyšlené. Její otec je jedním ze dvou obětí neznámé bestie. A Férovu vraždu si s těmito ani nikdo nespojí.“

Byli na místě.

Lucie Flociková byla nevyspalá a měla ubrečené oči.

Slabinovi jí bylo neskutečně líto. Zažila už těch osudových ran až příliš. Oběšená matka, mrtvá sestra a zavražděný milenec. O tom se nyní dozví, že ji chtěl sadisticky zabít.

A to jí ještě bude muset sdělit, že její sestru někdo zavraždil. Co je pro ni vlastně lepší? Illuze, že se její sestra zabila, nebo pravda, že byla odklizena, aby nemohla usvědčit svou spolupachatelku?

„Mohu vidět portrét, který vám sestra namalovala?“, zeptal se jí jemně.

„Proč?“, zeptala se zmateně Lucie, a z jejího hlasu zazníval neskutečný žal.

„Omlouvám se, ale je to nutné. Prosím“, nedal se odbýt Slabina.

„Tak pojdte dál“, rezignovala Lucie. „Támhle je“, mávla rukou ke zdi ve vedlejší místnosti, do níž je zavedla a v níž si ho již stihla pověsit.

Slabina ho opatrně sundal a pomalu ho vytahoval z rámu.

„Proč to děláte?“, vykřikla zděšeně i pobouřeně současně Lucie.

„Brzy uvidíte“, odpověděl jí Slabina a pokračoval soustředěně ve své práci.

Nemýlil se. Vytáhl obálku, v níž byl arch papíru a také tam byla drobná „flashka“.

Slabina rozložil papír a četl. Byla to kopie onoho ustříženého papíru, jenže tady text pokračoval:

„...Karla Féra zbilá Šárka Garošová. Poznali jsme se, když se nechala malovat. Zamilovaly jsme se a prozradila mi, že její otec a dva další chlapi vytipují holky, které potom odporně zabíjejí. Vše je nahráno na přiložené flashce.

Dohodly jsme se, že Karla zabije Šárka a tamty dva sejmu já. Hlavně bylo důležité, aby si policie spojila vraždy Hrušiny a Garoše – aby Šárka byla mimo podezření.

Já ale nemohu žít s tím, že za naše činy pyká někdo jiný. Navíc chci, aby všichni věděli, co tady ti netvoří prováděli.

Vůbec toho nelituju. Jediné, co mě mrzí, je, že patrně Šárku nepřesvědčím, aby se udala sama. Nechce o tom ani slyšet. V tom případě ji musím udat sama. Jsem z toho smutná, ale nehodlám pravdu zamlčet. Pro jistotu sem dávám kopii svého doznání i s tím flash diskem, který snad všem otevře oči, co za kreatury ti tři byli.

Trochu mám strach, že Šárka udělá vše proto, aby nebyla odhalena. Pokud jsem tedy po smrti, doufám, že jste můj odkaz objevili. Moc jsem ji milovala. Moc.

P. S. Lucko, snad to najdeš ty. Jestli už nežiju, je mi to líto. Už kvůli tobě. Je mi líto i to, pokud mě uvidíš jít do vězení. Ale věřím, že chápeš, že jsem tě musela ochránit. Udělal bych pro tebe cokoli. Šárku jsem milovala vášnivě a zběsile, tebe celým svým srdcem. Budu tu s tebou pořád, sestřičko.“

Dole stál Gabrielin rozmáchlý podpis.

Slabina nechal Lucii, aby si dopis přečetla. Ta se potom zhroutila na židli a rozplakala se.

Snad bude schopna se z toho všeho časem vyhrabat, přál si Slabina. Jemně jí položil ruku na záda a dojatým hlasem pronesl: „Jen se pořádně vypláchte. Pomůže vám to. Je mi to opravdu moc líto.“

Teď ho čeká poslední úkol. Zatknout Šárku. Důkazy má.

Pokud Gabriely litoval, v Šárce viděl pouze odpornou chladnokrevnou vražedkyni. Její motiv byl zistný – a postupovala mimořádně bezcitně.

Dobře, vraždu Karla Féra by jí odpustil. Ale ona dala zabít svého otce, aby dědila. A potom zavraždila ženu, která ji milovala – a kterou pouze sprostě zneužívala, aby mohla být se svým milencem. O tom se pochopitelně Gabriele nezmínila – podobně, jako Mogera netušil, že jeho „Džej Džej“ spí rovněž s Gabrielou.

Slabina si nepřijde nějak extra krvežíznivý. Ale moc by si přál, aby Šárka dostala za dvojnásobnou vraždu doživotí.

Nakonec se však bude muset spokojit s tím, že padne pravomocný rozsudek, který ji pošle za mříže na jednadvacet let.

Slabinovi to sice přijde poněkud málo, ale lepší něco, nežli nic. A dvacet let je poměrně dlouhá doba. I kdyby ji propustili po dvou třetinách odpykaného trestu, pořád je to čtrnáct let.

To už bude Šárce skoro čtyřicet. Její život vlastně tímto končí. Co do kvality, tak to každopádně.

Trochu si připadá jako herec, který právě dohrál náročné představení. Stále ještě se nemůže vymanit z role, ale už se nemůže dočkat, až naprosto vypne. Potřebuje to.

Březen 2016

Bořivoj Hrušina pozval Stanislava Garoše do svého srubu. Měli spolu nějaké pracovní vyřizování.

Pak se ti dva jednoduše opili. K Hrušinově překvapení měl Garoš rovněž zálibu v lovu zvěře – a nejenom v ní. Když byli řádně namazaní, přišla řeč na ženy. Garoš o nich skoro nemluvil jinak než o „zatracených kundách“ – a Hrušina s ním souhlasil.

Současně se svěřil, že ho vzrušují představy, kdy by takovou nějakou bodal, až by řvala. „Tady by ji ani nikdo neslyšel“, uvažoval prakticky.

Garoš se nápadu hned chopil s tím, že zná jednoho maníka, který by jim mohl být užitečný. A tak seznámil Hrušinu s Férem.

Netrvalo dlouho – a ti tři se sešli s tím, že nezůstanou jenom u představ.

„Ty vole, máš prachy, že si můžeš dovolit cokoli“, utrousil závistivě Fér. „Tadle tady je úžasný místo. Má to atmosféru.“

Hlavní je, že nám nesmí nikdo nic dokázat. Navrhuju tedy, že naše slavnost proběhne vždy jednou za rok. A budeme se střídat.“

„Jsem pro“, zachroptěl Garoš. „Jestli dovolíte, začal bych já. Vyhlídnu si nějakou pěknou kundu. Nalákám ji sem – a tady si užijem. Pak se prostě zbavíme těla. Nic nás s její vraždou nebude spojovat. A při troše štěstí z jejího mordu obviněj policajti někoho jiného. A my si zatím vyhlídнем další kousek. Po mě bude řada na tobě“, mrknul Garoš na Hrušinu.

„Takže já budu jako až třetí jo?“, ozval se poněkud rozladěný Fér.

„Na každého se dostane“, konstatoval rezolutně Garoš. „Musíme doladit podrobnosti, aby vše klaplo, jak má.“

Říjen 2017

Konečně tedy byla řada na Karlu Férovi. Oběť měl vybranou. Jistou Lucií Flocikovou – a byl natěšený jako malý kluk.

Hrušinovi připadalo, že je to ještě příliš brzy, ale Garoš byl jiného mínění.

„Navopak, vole, aspoň se zapomene na tu Nýralovic holku. Měls bejt tehdy vopatrnější. Už to, že někdo věděl, že s ní prcáš, bylo blbě. Nic ti sice nedokázali – ale musel jsem ti poskytovat alibi. To nebylo zrovna v pohodě, hele“, pokáral Hrušinu Garoš.

Hrušina se trochu urazil. Co ho má tady ta hnida co peskovat? On má za sebou miliardy. Pro něho bude Garoš vždy jen taková mrňavá veš.

Nahlas ale neřekl nic.

„Já jsem připravený“, vpadl jim do řeči Fér. „A nemá smysl se hádat. Zatím je přece všechno v pořádku. Za vraždu Barčíkové sedí nějaký mamlas a Nýralovou odložili. Prostě neznámej pachatel.“

„Můžeme to hodit na někoho v tomhle případě?“, zajímalo Hrušinu.

„Uvidíme“, pokrčil rameny Fér.

„Zas to bude pomník. A pak si dáme delší pauzu. Klidně i víc než rok. A pak si kolečko zopákneme“, zaslíntal blahem Garoš.

„Ty máš ale teď nějaký mrzutosti s poldama, co?“, obrátil se starostlivě na Hrušinu.

Ten pouze mávl rukou. „To se vyřeší. To se týká mých kšeftů. S tímhle to nesouvisí.“

„Ale musíš být sakra vopatrněj“, napomenul ho Garoš.

„Šak já vím“, odsekl Hrušina a navrhl, že by si konečně mohli pustit film.

„A kterou dáme?“, zajímalo Garoše.

„Dej tam Bereniku“, poručil mu nedočkavě Hrušina. Chtěl si to zase celé oživit. Vybavit si každý detail, aby se necítil tam mizerně slabě.

Šárka Garošová chtěla vědět, s kým se její otec stýká. Ten neměl tušení, že mu nasadila štěnici, a v žádném případě nešlo o drobné zvířátko.

Dozvěděla se víc, než toužila znát. Zjistila, jakou „zábavu“ se její fotřík obstarává. Zamávalo to s ní? Možná jí to bylo i jedno. S uspokojením však konstatovala, že na něho něco má. Vypočetla si, jak plánuje ještě s dalšími dvěma kumpány vraždu nějaké Lucie Flocikové. Nakonec objevila i nahrávku brutální vraždy Barčíkové. Při tom se i Šárce udělalo zle. Již tehdy byla rozhodnutá, že její otec zmizí. Ne snad, že by tak moc toužila po spravedlnosti – na tu upřímně řečeno kašlala, ale chtěla se co nejdříve dostat ke svému dědictví. Jen stále nevěděla, jak na to.

Šárka Garošová tam původně ani vlastně jít nechtěla. Ale řekla si, že stát modelem talentované malířce může být zajímavá zkušenost. Kromě toho nebyla blbá – a pochopila signály, které jí ta malířka vysílala. Dělat to se ženou? To Šárku lákalo. Mohlo by to být vzrušující zpestření. A kromě toho věděla jednu věc. Strašné tajemství. Něco, co stále nevěděla, jak s tím naloží.

Gabriela Flociková byla naprosto nadšená. Konečně mohla udělat ženský akt podle svého gusta. Nedokázala zakrýt, jak moc ji Šárka vzrušuje – a nakonec jí to i na rovinu řekla. Čekala rázné odmítnutí. Proto si to nechala až na chvíli těsně před dokončením svého díla.

Šárka ale nic neodmítala – naopak. Nechala se unášet dějem – a tak Šárčino tělo nebylo toliko zvěčněno na plátně, ale nesmazatelně se vrylo pod kůži samotné malířky.

„Něco bych ti asi měla říct“, naklonila se Šárka s vážným výrazem ve tváři ke své milence.

„Poslouchám.“

„Víš, můj otec. No prostě, objevila jsem takové děsně odporné video. Kromě mého otce jsou na něm další dva chlapi. Znásilňují a vraždí mladé holky. A jedním z nich je Karel Fér.“

Při vyslovení toho jména Gabriela zbledla a všechno se v ní sevřelo.

„Ten přece chodí s Luckou“, vydechla pouze, jako by tomu všemu nemohla uvěřit.

„Ta má být jejich další kořist“, ujistila ji Šárka.

„Tak to musíme hned na policii“, vyhrkla Gabriela.

„Tam mají velice dobré kontakty“, ušklíbala se Šárka. „Hrušina je miliardář. Jestli chceš svou sestru zachránit, musíme na to jinak.“

Gabriela byla zmatená. „Já ti asi nerozumím. Jak jako jinak?“

„Karel Fér musí zhebnout. A to co nejrychleji. Hele, už jsem o tom přemýšlela. Svedu ho. Vezmu si paruku, nalákám ho a zabiju. Ty budeš mít alibi. A pak zase uděláš něco ty pro mě. Je ti snad jasné, že jak začneme, musí se to dokončit. Ty zabiješ Hrušinu a co hlavně – můjho fotra. Tak co?“

Na Gabrielu toho bylo najednou až moc. Má se stát vražedkyní?

Zároveň ale nemohla přestat myslet na to, že za každou cenu musí ochránit svou milovanou sestřičku.

„Dobře. Uděláme to“, souhlasila po chvíli přemýšlení se Šárčíným nápadem.

„Hodná holka“, políbila ji Šárka na rty. Pochopila, že si s Gabrielou bude moct dělat více méně, co bude chtít.

Květen 2018

Šárka Garošová pochopila, že ztratí úplně všechno. Mogeru, majetek, svobodu. Policie měla v rukou zcela jasné důkazy. Bude obviněna z vražd Karla Féra a Gabriely Flocikové a za podíl na vraždách Hrušiny a svého otce.

„Kdyby se Gábina nepodělala, nikdy byste na nás nepřišli“, vykřikla pouze naplněna vztekem a bezmocnou frustrací. Nelitovala oběti. Litovala sebe. Že jí její sny nevyšly.

„Jak jste mohla zabít Gabrielu? Milovala vás přece“, zeptal se jí zpříma Slabina.

„Práskla by mě“, odpověděla mu lhostejným hlasem Šárka.

„Vy jste ji nikdy nemilovala. Jenom jste ji využila a zneužila“, vmetl jí do tváře Slabina.

„A jedná snad někdo jinak?“, otázala se ho Šárka, kterou ani na moment nenapadlo, že by měla svého jednaní litovat. Litovala svého zkaženého života. Ale Slabina rozhodně nebyl tím, kdo by měl pro ni pochopení.

Viděl v ní jen sprostou bezcitnou mrchu, která vraždila chladnokrevně pro peníze. Doufal, že už vězení neopustí. V tom se ale mýlil.

Nemohl se dočkat, až bude se svou Evičkou. Konečně si najdou čas sami pro sebe. Toho hnusu tady bylo až až.

X. *Světlo na konci tunelu?*

Viktor Slabina si po sobě četl, co napsal.

Tak rád si ten starý případ připomněl. To si ještě připadal, že za něco stojí.

I když i teď ho jedna věc potěšila. Osmnáctého června se dočetl, že řecká policie usvědčila z vraždy Caroline Crouchové jejího manžela. Toho tipoval jako vraha již v polovině května, kdy se o tom odporném mordu dozvěděl.

Jinak cítil smutek. Chudák ta malá – ztratila vlastně oba rodiče – a musí žít s vědomím, že její otec je vrah.

„*Bestie byla lapena a všem těm hrůzám byl konec*“, uzavřel svůj román.

Vzdychne si a protáhne se. Jak jen by si přál, aby si s Evičkou opět rozuměli. Ví, že ji stále miluje. A ví, že Barča je jeho všechno. Co však netuší a čeho se mimořádně bojí, je, co přinese zítřek.

(Dopsáno 21. 6. 2021.)